

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ
ПоезијаСРБ – Број 5 и 6

Крушевац, септембар 2016.

ЧАСОПИС ЗА ПОЕЗИЈУ

ПоезијаСРБ

Број 5 и 6

ПРОБНИ ПРИМЕРАК - Нелекторисан

Крушевац, септембар 2016.

Издавач: Удружење песника Србије - ПоезијаСРБ, Крушевац

Портал: www.poezijasrb.com - www.poezija.rs - [поезија.срб](mailto:poezija.srb)

Имејл: pesnik@poezija.rs

УМЕСТО УВОДА – Љубодраг Обрадовић

Овај лист је посебан. Ми заувек у Ваша срца уносимо лепоту поезије! Свака песма, коју у часопису за поезију - ПоезијиСРБ прочитате, или је објавите, оплемениће и челичити Ваше тело и душу!

Овај двоброј доноси поезију песника из Крушевца, Србије и песника расејаних по свету, који поезију у себи издижу на пиједестал лепоте живљења. Зато и нећу о поезији писати нашироко, она ће сама о себи послати читаоцима најбоље поруке које је могуће послати. Зато читајте пажљиво све песме у овом двоброју и посетићете се неких песника које одавно нисте читали, а упознаћете и неке нове, младе који полако, али сигурно, долазе из дана у дан и богате свет поезије новим песмама и новим порукама.

Поштовани песници, ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо, за сада, у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни, пошаљите нам свој рад.

Наш имејл је: pesnik@poezija.rs

Добродошли!

Љубиша Бата Ђидић, Крушевац

ТРИПТИХ ЗА ЛАЗАРИЦУ

1

Прођоше велможе и себри и ини
да л' с њима прође и моја земна сенка
да л' засја можда кад је ка висини
прскала и њена божанска семенка

А ти ми из даљине махала руком
да се вратим из неког љутог боја
ја ти долазио с Дамјановом руком
кнежева невесто и невесто моја

Прођоше векови у добру и стриви
венчани прстен ја ти још не дадох
а ти ме узиђивала још живог у јави

Гојковице млечна са златном жлездом
док кам твој дојих још увек не знадох
зазиђивала си ме розетином звездом

2.

Зазиђивала си ме розетином звездом
У царству небеском више не Бех сам
оплођен у семенки Божанском жлездом
да великом праску постање и ја дам

И ницице да паднем пред олтар твој
чуваркућо за наше историјско лице
блажена утробо и за пупак мој
невесто и сестро мати Лазарице

Невесто са лицем јабуке од злата
сестрице са срцем посеченог Брата
мајчице епска у коју се слисмо

Концем с твог вретена нове ране шисмо
последња розето звезданог јата
да л знамо шта јесмо да л знамо шта
нисмо

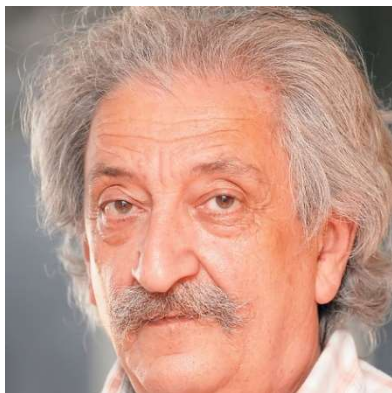
3.

Пред свевидом шта нисмо шта јесмо
још у невиду од три дуге плаве
излисмо звоно којем клатно Бесмо
кад нам се рађале три мутне Мораве

Сестрице љубљенице смрти и живота
све ти је од небеског повесма дано
сваки наш конач у тебе се мота
клета и света кнежева љута рано

Узидај ме коначно с том раном мила
ево приносим ти ко последњој луци
малтер моје жизни за твоју мистрију

где се свака наша Морава слила
у кружни прстен на Дамјановој руци
очима розете док видам Србију

Перо Зубац, Нови Сад

ПРЕД ЗОРУ

Пред зору , руски воз,
силазим у Бородину.
Обневидео , скроз,
бежим у Нову годину.

Ни снега, ни зиме праве,
ни радости, ни страха.
Отресам са главе
грудвице белог праха.

1.1.2014.

ДАНИМА КОШАВА БИЈЕ

Данима кошава бије
Као Баш Челик да дише.
Ни до чега ми није
док ову песму пишем.

А пишем да остане трага
како је ледно у соби,
и како си ми драга , јер
ко би,

оваквог мене волео
везаног у бесмисла
врећу,
и ко би теби одолео
кад миришеш на срећу.

23.1.2014.

О КАЈАЊУ

За Ралета Дамјановића

Да ли се због ичега
вреди кајати,
или отићи у Дечане
и тиховати?

Кројачи света
и даље ће прекрајати
и пут оне звезде
која нас прати.

Године давне
Рале ми рече:
„Ја сам вилин коњиц
А ти ћеш да трајеш“.
Рекох му: твоје ће име
да вечно тече
и немаш ни због чега
да се кајеш.

Остарисмо, а не казасмо
али ту смо још
мада реч наша
не вреди ни грош,
за кројаче света
који доба кроје.
Ово није време
ни твоје ни моје.

22.1.2014.

ПОКОЈА М ОЛИТВА

Тако споро теку речи
заћутасмо као траписти.
Безречје нам језик лечи,
нисмо, душо, више исти.

Године се наслагале
као књиге на полици.
Песме су ми помагале
да не заспим у столици.

Сам себи говорим:
не могу,
младости моја далека.
Покоја молитва Богу
који ме стрпљиво чека.

7.8.2014.

ГОРКА ПЕСМА

Никоме није до песме,
борба за корицу хлеба,
Да не пресахну чесме,
да буде плавог неба.

Кише као да ће потопи,
облаци тешки као
поњава.
У ваздуху изотопи,
замукла с цркава
звоњава.

Све се у ништа стапа,
Интернет уместо
прозора.
Брајко слази са Папа,
јавља се као дух пораза.

Одасвуда претње,
опомене,
и све се теже,
теже дише.
У свему сметње,
уместо мене
то други неко ово пише.

7.8.2014.

КРОЗ ЗРНА ТАМЕ

Слике из детињства,
као налепнице
прекривају ми
очи и лице.

А испод њих
кроз зрна таме
светлеће капи
падају на ме.

8.8.2014.

Зорица Арсић-Мандарић, Београд

ПЕСНИКИЊА

Отац песме је Космос,
а песникиња самохрана мати...
Са новорођенчетом у наручју,
осврће се, да ли је Он прати
док одлази путем из мушке бајке,
у одсјају звезде, раздевичене
и обременене животом,
а поверене вечности,
са женским почетком.

Самохрана, у свом лирском
"посрнућу",
последњи дах дарује чеду
и оставља га за тебе и мене...
тек да није сироче,
које чека на милосно
усвајање из државног сиротишта.

ОЛОВКА

Оловка у руци, као језик у устима,
као туба са пастом душе,
као шести прст песника,
гранчица, бешумна,
скоро аутистична...
личи на дршку крста.

Спремна да истисне мисао,
из отиска загрљајних прста,
да избесни или изнежује
духовне чаролије.

Оловка, носиља мисли,
прво пробија љуске
предрасуда и похлепе људске,
пре но што пролети
из гнезда шаке,
и излије, и изгреје, и запише
енергију за лет у највише –
племенит мисао!

ПРВИ ПРШЉЕН

Надомак главе, одмах изнад врата,
где се усамљеност и рађа и мре,
ту је пршљен први, то су тајна врата
на кичми света, за после и пре.

Кроз кичмену трску, од кости и стакла,
урлају стихије, разносе нас струје,
течна људскост грми, да би само макла
бране на излазу свега што се снује.

И, кости напрсну, закрче се чула
иверјем живота, муљем испод врата,
савије се кичма, погрби се кула,
ал' не испод главе, много испод врата.

Зато мудар песник, младице за песме
засађује у тај пршљен први:
живот сме да вене, али песма не сме!
Мора да мирише на цват људске крви.

ПОСЛЕ РАТА

Хероји, после рата
лутају поцепани
путевима неизвесним.
А они, који су
херојски изгинули,
лепо одевени,
мирно чувају,
поред пута,
епитафе од речи
последњих.
Херојске речи, понекад,
трају дуже и срећније
од херојског дела.

ТРЕЋА РУКА

Од две пружене руке,
изабраћу ону – трећу,
наливену одсјајем
јабуке, позлаћене
сунцем непостојећим.

Иако знам да нећу
видети Оног коме
заветни запис дајем,
наставићу да течем
изван обала разливена,
само том руком трећом,
подржана и предвођена.

Милица Краљ, Каменаре - Крушевац, Подгорица

ВОЈНИЧКА

*препис са младих крстача
на каменарском гробљу*

Сунце Му жарко љубим из овог безданог гробца
И калопер на шајкачи у зеву поноћног ропца

И зрно презрелог јечма у проклијалој влати
И метак машингевера што живот ми прекрати

Капљу му прву причесну у кондиру од снега
Изгрцан плач у слами испод незнана брега

Задњу му стопу љубим на друмима без трага
И мирис зеленике док чили мушка снага

Љубим Му цветић модри у везеној марами
Што ми га посмрче на мртве груди стави

И грубе дланове старице сузама од босиља
Последњи данак бели што у сумрачју тиња

Лебац Му његов црни и Штамбиљ мастиљави
Што куфер ми војнички сандук мртвачки најави

И корак оштри стројеви у мамној запевци трубе
А сливени се јауци блатњавим ровом губе

Живот Му Љубим... У крсту крајпуташа
И ону дојку једру којом ме премаи снаша

Име Му... Прости Боже...Кости изрованог доба
Љубим Ти...Љубим Небо...Србијо из гроба!

НЕБОМ РАСЛА БЕЛА ЦРКВА

Небом расла бела црква.
Бела црква покајница.
Ту где траје ноћца мркла
Светли глава мученица.

Небом зрело црно грожђе.
Ситно семе пшеничице.
Којекуде, Црни Ђорђе?!
Виш кржаве Србијице!

Обретење. Исцељење.
Глава Кнеза. Глава Вожда.
Христов венац на Сретење.
За Спасење. Искупљење.

Небом Мати Троручица.
Ситан везак—слово сплиће.
Глава Вожда—Сунчевића
За спасење вечно жиће.

Обретење. Исцељење.
Глава Кнеза. Глава Вожда.
Христов венац на Сретење.
Кроз молитву—Искупљење!

У ЛАТИ РУЖЕ ЗЕНИЦА ОД СЈАЈА

Побијеној деци Гораждевца

У лати руже зеница од сјаја
Биљурно зрнце
росом светлост спаја
На ружинцвету
пређица од злата

Предраг и Ненад
-два јелина брата
Кроз сјактав обруч
који град раздваја
Од узиданих Стоје и Стојана

У темељ-граду на реци Бистрици
На незнан-гробу
ситан бисер везе
Од Белог Дрима
све до Црне Дрине

Сестрица смрти.
Посестрима јеже.

Вида Ненадић, Лондон – Велика Британија

ПРЕДЕО КОЈИ САЊА

Синоћ одсекоше крушку
на међи.
А ја још чујем њен пад,
мада сад,
кроз прозоре,
лакше видим звезде.

Данас,
док цео предео сања,
ја гледам небо
преко пања.
И плаше ме
сви умрли,
жути листови
и дрхтаји сувог грања.

МОДРО

Модро је
од удара изнутра.

А модро је
и од удара споља.

Све модрица
до модрице.

Знам то.
Само не знам

Од чега ли је
помодрело небо?!

ТРАЖИМ

У измаглици сећања
тражим све пријатеље
расељене по свету
и неким својим личним световима,
у трагањима за бољим љубавима
и неком бољом срећом.

Тражим све оне које сам пратила,
и који су мене пратили
из вагона и са перона,
са терминала и до авиона.

Тражим све оне пријатеље
изгубљене између две чаше
шприцера уз речи:
За растанак и да се поново видимо.

Тражим све оне чије ми очи још
светле у ноћи.
И све оне који су ми веровали
док сам говорила да нема ничег
стварнијег од нестварног.

Тражим све оне који су знали да чују
и разумеју моје ћутање,
и све оне са којима сам била
и тамо, где никад нисам крочила.

Тражим све оне који су се детиње
искрено чудили,
вечито одрастали и искрено волели,
а онда наједном нестали
негде између неба и сна
никад не сазнавши
да сам и ја њих волела.

Тражим их,
а не знам
да ли ћемо се икад раздвојени наћи...
Али знам
да се никад нећемо престати тражити.

Теодора Тода Матић-Медић, Аустралија

ПЛЕС

Уживам док гледам
Твоје заносе у вихорима плеса,
У таласању
Као влатови зрелога жита
Што се на ветру њишу.
Уста ти љубише осмеси воде
Што се блистају
У спектрима дуге.
И док си плесао,
Постаде сунце.
Топлину и светлост твоју
Тражим у часовима.

СУНЦЕ МОЈИХ СНОВА

у једном мом оку купах се,
у другом крије се љубав твоја,
Док ја седим на месечини
Закључана у звезданом пољу.
Потражих кључеве срца-
Да душу моју откључам...
Тражила сам те у песми птице,
Које тамо далеко градише гнездо.
Одох да упитам море,
И окупам се у његовом плавом оку.
Зашто ме присвоји и узме себи?
Одједном пожелех да се растопим,
У једној капи кише-
И напојим сва морска уста.

ГРЕХ

Потражи ме у звезданим пољима,
Тамо ћу бити у ноћи младога Месеца
Што ми украде дан.
Препознаћеш ме, мили мој, иста сам,
у руци носим заставу наше велике
љубави.
Тамо ћу стајати на улазу небеске капије
У ноћи, белим велом огрнута, у белој
венчаници.
Долазим, чујеш већ моју штиклу како
корачам
Плочником мога омиљеног града
И све сам ближе и ближе горе према
теби. Љубави моја, носим ти безброј
земаљских порука
Оне су празне, у њима ништа
Сем једне песме за тебе.
И ту ми песму скоро украде ветар,
Што се ковитла испод густих облака
И разгони песак по мору.
Сећам се, љубави, када ти хтедох рећи да
те волим,
Прећутах и не рекох ти
А ти настави и даље да се смешкаш.
Кроз патњу небеског или земаљског
греха, Љубав се од тада у мени прозвила
Од које стално бежим.

СВЕ ЗА ЉУБАВ

Пусти ме
Да те загрлим и да додиром твојим
Отворим прозоре истине.
Охрабри ме
Да те опет пожелим
И да заједно зоре чекамо
Затвори очи,
Осети љубав како те милује
И кида окове страха.
Пустићу да ме твоје руке загрле
И очувају нашу љубав заувек
Охрабри се,
Да ти самоћа не обузда престо
И да се из зрна среће поново роди.
Пожелех
Да будем тамо где птице не слећу
И да се рукујем са Месецем.
Дозволи ми да се утопим у твоје очи
И кроз Космос
Да одлетимо до самог Раја.

Виолета Јовић, Ниш

О МРАКУ И СВЕТЛОСТИ

Они који живе у мраку
сањају да дође светлост.
Они који живе у светлости
чине све да дође мрак,
како би могли да сањају
о светлости која ће доћи.

Сви имају своју светлост
и свој властити мрак,
само што неки живе у светлости,
а да је нису ни свесни,
док други тумарају по мраку,
вапећи за светлошћу.

Није тешко светлост
претворити у мрак.
Уметност је у мраку
пронаћи једну искру
и веровати да она може
претворити мрак у светлост.

О СИВИЛУ

Када одлучиш да говориш
О свом сивилу
Одабери некога
Ко ти може додати мало беле

Твоје ће сивило постати светлије
И можда више и неће бити сиво

Одабереш ли некога ко ти
Може додати само црну
Твоје ће сивило потамнети
И узалуд ћеш додавати све боје дуге
Покушавајући да постигнеш
Нијансу свога сивила

У једном тренутку ћеш можда
Изгубити свако сивило
А ти ћеш и даље безуспешно
Целога живота трагати
За сивилом на које си навикао

СРУШИЛИ СУ МИ КУЛУ

Овде на стени била је камена кула.
Вековима је љубио Сунце
поносни камени зид
и пркосио киши и ветру
и времену што брише све лепо
и пише неке неважне ствари.

Испраћала ме када сам одлазила
и чекала да се вратим,
будна и брижна, као мати.
Радовала се кад су се
рађали моји рођаци
и туговала кад су
умирали моји преци.

Огледала се у Тимоку,
као да се тек задевојчила
и мирисала на јоргован,
здравац и дивизму,
певала песму воденица
и меденица у подножју Богденице.

Срушили су ми кулу...
Подмукло, преко ноћи,
крвници безимени,
безбожни и безочни,
без историје и традиције,
али на ватри моћни.

Срушили су ми, проклети били,
слику о моме срећном детињству
и одузели ми могућност да своју кулу
покажем сину и унуцима
и да им кажем да ми је срце ту.

Ја ћу увек, кад погледам
у ове сиве кањоне
видети своју камену кулу
и сликаћу је на свакој слици,
усправну, белу,
окупану првим зрацима Сунца
што излази из Богденице.

Дане Стојиљковић, Прокупље

ДУГО СЕ СПРЕМАМ

ДУГО СЕ СПРЕМАМ
ДА ОДЕМ
ДО ДУБОВА
ТАМО ГДЕ ВРЕМЕ
МОЈ ГРОБ ЈОШ КОПА

МОЈА КУЋА ЈЕ ПРАЗНА
ВРАТА СТОЈЕ ОТВОРЕНА
И ЗА ПТИЦЕ
И ЗА ВЕТАР
ПРОЛАЗ ЈЕ ПРОЛАЗАН
НЕМА НИГДЕ КЉУЧЕВА

ЈА И ПЛАТОН НЕЋЕМО РУЧАТИ

Не зовите ме Болан
Тамо где нећу да дођем
Ни пијан ни здрав
Ако и случајно дођем
Доћи ћу да направим
Такав скандал
На вашој гозби
Ја и Платон
Нећемо ручати
После ваших силних јела
Сви гости ће повраћати
На ваша недела

МОЈА РАДНА СОБА У ДУБОВУ

У МОЈОЈ СОБИ У ДУБОВУ
НА СТОЛУ СТОЈИ
ПИСАЋА МАШИНА
ПРАЗНИ ПАПИРИ СВУДА
ОКОЛО СТОЛА ЛЕТЕ
САЊАЈУ СНОВЕ
КАКО ПО ЊИМА
ПЕСМЕ ПИШЕ
ЈЕДНО ИЗГУБЉЕНО ДЕТЕ

МАЈКА ГА ЗОВЕ
ДА ПУСТИ СТОКУ НА ПАШУ
ОНО СЕ НЕ ОДАЗИВА
ЛЕТО ЈЕ ДАВНО ПРОШЛО
НАПОЉУ ЈЕ ХЛАДНА ЗИМА

ОРАЧИ ЊИВА ЉУДСКИХ ДУША

Кроз шуму
Људских душа
Јахали су
На виловитим коњима
Шекспир и Достојевски
И без компаса
Путем својих сенки
Вођени дослухом
Ишли мраком
Према изласку сунца.

Ноћ је била дуга
А зора птице
Још није будила
Шекспир је крчио
Шипражје шума
Хамлетовог лудила.

На време ил' невреме
Насред животне сцене
Достојевски у Сибиру
Пун словенског пркоса
Мој краљу Лире
Шекспир театрално баца
Ужарено жезло
Англосаксонског хаоса.

Из Мртвог дома
Достојевски крвљу пише
Пером и мастилом
Износи крст на леђима
Из пакла
Раскољникове душе.

Елеонора Лутхандер, Стокхолм – Шведска

КРУШЕВАЦ

Када је дете
било на путу
то је било уз пут
и не баш по вољи
створитељу

Место рођења
крај пута
или сам пут

Зауставите аутобус
овде сам се родила
баш ту где стојим

ДИЈАСПОРКА

Покривам црвеним лаком
црно испод ноктију
чувам га за не-дај-Боже
и за своју децу

Од злата имам само
мост Риалто у зубима

Сваки пут кад једем
светим се родбини

Сваки пут кад једем
светим се гладним годинама

Сваки пут кад једем
светим се смрти

Ако ме маћеха опет побаци
извадите ме из контејнера
и оставите у корпи
испред библиотеке

Рачунам на ову песму као на кључ
да ипак могу негде да се склоним
да легнем на полицу као књига

Ја сам олимпијска победница
у враћању кући

РАЗГЛЕДНИЦА СТОКХОЛМА

Сада када смо остали сами
шаљем ти
на поклон
овај братски народ
и суседне фјордове

Сви смо ми наши
и нисмо ничији
ми смо само своји

До мог срца
ти неће бити потребан
пасош
кад кренеш

Мора да постоји место
у фрижидеру
где чека наше време
залеђено
као Волт Дизни

Ти си као Ајфелова кула
нећу ни приметити
када се изгубим
у конструкцији
ти си сам себе саградио

Ноћу постављах шине
а дању скрећеш возове ка себи
у једном ћу бити ја

Ово нису писма из Норвешке
и ја се зовем Елеонора

Хранимир Храње Миљојковић, Соко Бања

ЦВЕТ ПРКОСА

Неке густе магле по Ртњу се вуку,
Новембарско сунце ни да се најави,
Утихнуло све је, нема места звуку,
Само слана сребри по јесењој трави.

Нигде пролазника, пусте су улице,
Платани без лишћа одавно остали,
У неком излогу спазих своје лице
Где, тешки облаци на чело ми пали.

Од тебе ми ништа, ни сен не остала,
Магла заборавила све наше прекрила
А јесења киша скоро све испрала
Тугу, јад и чемер у душу ми слила.

Шта ли ме то гања да се тебе сетим
Ко још брине где се перуника скрила,
И свестан сам зашто не могу да летим
Птица био нисам, а немам ни крила.

А немам ни коме, све се променило.
Ти одавно ниси моја вила златокоса,
Све што беше лепо све се урушило,
Процвао нам инат, као цвет пркоса.

СТАРА КУЋА

У овој кући више нико не живи,
Коров прекрива све што ту има,
Само још понекад месец провири
Кроз стари прозор без жалузина.

У овој кући ничег више нема
Све је однето, празне су собе,
На кућном прагу мачак не дрема
Свуда су трагови давне сеобе.

Поред ове куће не расте цвеће,
Коприва, татула, коров без имена
Осушене воћке, подивљало дрвеће,
Тужна слика прошлих времена.

Само крај куће једна трешња стара
Одолева киши, ветру, сунцу и мразу
Сваког пролећа цветом гране обехара,
Обрадује плодом птице у пролазу.

ЈЕДИНО СА ТОБОМ

Једино са тобом могу да побегнем
Од овог лудила, неживот живота
И животне замке глатко да избегнем,
Побећи са тобом, о каква дивота!

Само кад сам с тобом могу да се смејем,
Осетим под кожом сву лепоту јутра
И на твојој ватри душу да угрејем,
Заборавим на час шта ме чека сутра.

Само кад сам с тобом ја знам да ме има,
Да живим, постојим и да има смисла,
Да сам умакао прождрљивим псима,
Да сам прескочио све дане бесмисла.

Једино са тобом ја пун живот живим,
Заборавим прошлост ко да није била
И да се ни за шта не осећам кривим,
У твојој близини ја добијем крила.

У твојој близини могу да полетим
И постанем имун на све љуте ране,
У твојој близини могу да осетим
Да је тама прошлост, зора ће да сване.

Срђобран Матић, Алексинац

ЗАВИЧАЈНИ ЗОВ

Кад пчеле чежње се скупе у роју
и несаница не излази из тела,
ја онда узјашем мисао своју,
и скокнем до родног села.

Ко да птицу из кавеза ослободих,
ко да се јава сјури у сан,
за трен сам тамо где се родих,
где први пут угледах дан.

Сјурих се брзо изнад чистина,
мајка спава дубоким сном.
Ништа ми не значи даљина,
где су ми мисли ту ми је дом.

Над кућом полако нечујно приђох,
да ме кокошке и пас не спазе,
гроб бабе, деде и оца обиђох
и најутабаније дичије стазе.

Огледнух се на бунару,
икону на зиду пољубих,
мириснух дуњу на ормару
брзином мисли се изгубих.

Љубав је срцу једина оловка
што вуче тајне нити од злата.
Срце је справа као мишоловка
ко тамо уђе, замандале се врата.

И СЕЛА УМИРУ, ЗАР НЕ?

Видиш ли брдашце, што се скрilo,
ту ми је некад село било.
Знало је ту само да врви,
а сада нема младе крви.

Пропала маија на амбару,
а кофа се утопила у бунару.
Некада је ту певао оркестар птица,
а сада солира кукавица.

Где је некада пило говече,
сада вода нема за ког да тече.
Тамо где су се златила жита,
пиревина се поносно скита.

Откад се виноградима снага узе,
немају вина ни за сузе.
Заробљени у корову
вапе, моле и људе зову.

Текли су ту потоци вина,
а сад се шепури врзина.
Ко да ми више није драг,
ко некад , кућни праг .

Испод вајата језиве слике,
беживотно висе мотике.
Толики гробови ископани,
а њих нема ко да сахрани.

Да ми рањена душа не зебе,
кључ сам сакрио и од себе.
Немам коме и где да свратим,
окренем се па се вратим.

Једино је гробље имало среће,
само је оно постало веће.
Идем да бар тамо пољубим камен
и да запалим кућни пламен.

Душом ми само колају ране
сузе су одавно већ исплакране,
није овако било пре.
И СЕЛА УМИРУ, ЗАР НЕ?

Светлана Биорац-Матић, Алексинац

АМАЈЛИЈА

Ако кренеш за сновима
низ путеве неке нове
узми макар грумен један
макар шаку земље ове.

У тој шаци земље родне
сви корени твоји стоје
служиће ти место лека
успомене кад заболе.

У тој шаци земље, мајке,
мирисаће сва пролећа
летње руже тешиће те
болно душа кад зајеца.

Мирисаће на Божиће,
на Ускрсе, крсне славе,
о детињству шаптаће ти
кад се прве боре јаве.

Мирисаће у самоћи
мирис твоје дедовине
на груди тај мирис приви
да те бол и чежња мине.

Осетићеш моћ магије
све молитве свих предака,
нек ти буде амајлија
суве земље једна шака.

Ако кренеш за звездама
низ путеве неке нове
узми макар грумен један
макар шаку земље ове.

МЕЋЕ

Још деди нокти не помодреше
а стриц и отац кућу поделише,
меће омеђише,
ударише колце и плотове...

Стрина и мајка пребројаше
све кашике шерпе и лонце
распараше тканине ћилиме,
преломише и колач славски
на равне части...

Посвађаше се око старог дуда
под којом смо некад крунили звезде
ушушкани у топло повесмо
кукурузне свиле и пили ширу
што се цедила из тек
смуљаног грожђа...

Писну гугутка у гнезду
кад прва псовка паде.
Зајаука икона, залајаше сеоски пси...

Развезаних марама жене стадоше
пребирати по клетвама.

После смо окретали главу
једни од других,
тражили рођене у нерођенима,
мимоилазили се ћутке
и миловали кришом погледима.

Однесоше године свадбовања
и рађања, занемели више се нисмо
ни сећали црног дуда међаша,
ал' ћутњу нисмо успели расточити.

Кад се низ друм разлеже јаук
и барјак црни у небо узлете
затекох оца како нариче
и тражи ону половину срца
заплетену у међама.

А оне зарасле у корове
куће испразниле чекају да се вратимо
са све четири стране
на које се у ћутњи разиђосмо.

А горе на гробљу,
под столетном липом,
стриц и отац
поравнали међу.

Лепа Симић, Цирих

МЕСЕЧИНА ИЗНАД ЦИРИХА

Месец догорева
сребро расипа
са истока блиста
божански траг рађања.

Чежњом растргнуто ми свитање

Очима хоћу све да обухватим
и схватам
кад једном уђеш у овај град
као у зачарани свет
више се не може изаћи

Волим моју улицу Георг К... бр.9
духовну оазу мира
и лепоте

Често се и растужим
што безброј људи сретнем
а никог из завичаја

Тихо улазим у стан
осушим росу са ципела
док ме поглед
као уздрхтала врба односи
у непресушни вир носталгије

Замерио би ми срце
да те се не сетих
земљо моја далека

РУМЕНЕ СЕ БОЖУРИ

На радост православља

Уснила сам поље божура
Заспале њиве у браздама
Тихо хујање птица по зеленој шуми

На пашњацима бело стадо
И пуне њиве копача

Над левом обалом реке Пећке
Бистрице
Просула се светлост
Иконе светаца заслужиле

У сну видех девојчицу
Играла се малом барбицом
И певушила
Ој косово, косово...

Зора је својим златастим зрацима
Одгурнула ноћ у страну
Будна ослушних ветар како шета
Кроз гнезда ластавица

Пуштам мисли да ме носе...

НИСИ ВОЛЕЛА КИШУ

Затварају се цветови
маслачка
сева
облаци се надвили
немир у мени расте

Гледам нагоре
крупне капи
прште
по мојим образима

Мајчице моја
мислим
- кисне и твоја слика
на оној пољани
што је грле небеске олује

Хладно је и грми
А знам
ниси волела кишу

Ниси волела кишу

**Милена Вукоје Стаменковић, Берн
– Швајцарска**

САМОЗВАНАЦ

Написах стих
Поцепах га
Поједох

Сад у мени
Вришти
Пуца
Себи слуга
Мени господар

Песник самозванац
Јауче
Не оставља на миру
Следи свој пут

МИРЕЊЕ

Кад се помирим
Сама са собом
Биће то
Да очи не виде

Да срце је
Олењела животињица
Прилегла
Заборављена

Заборавља

ЧЕКАМ

Док чекам
ГЛАС
Оскоруша сам

Бојим се
Злих ветрова
Што лебде у глави

Очи затварам
Бројим секунде
А оне вечност

Чекам
У чекању се бришем

И док терам ветрове
Бајем им
Као прамајка

Гађам их
Лепим речима
И добрим жељама

Верујући
И зло може да се избегне

Хаљина доброте јача је
Чекам
Коса седи

МОМ ГРАДУ

Покидани
Као паучина
У сумњивом
Свету
Бајки
Тражимо
Ослонац
У ружи ветрова

Разбацани
Заборављени
Разједињени
Певачи
Глуви за стварност
Умишљени
Да су сами себи
Довољни

Сава Илић, Цирих

БЛИЗИНА ДАЛЕКА

Као руком нежно милују те ветри
и у ритму твога тела чари кроје,
од хиљаде миља посташе нам метри,
а у ствари само пар корака броје.

Близином се нашом слутитише додир
узаврелих тела што ко огањ горе,
пробудили давно усахли немири
што се усекоше у душу ко боре.

Страх од близине што ка стрепњи жуди
искушењу страсти препустисмо своје,
сада као многи овог света људи
једно другом страни постасмо нас двоје.

Ми олако своје победисмо страсти,
без иоле бола, укуса горчине,
то је ипак пораз њихових слабости,
никаква победа због наше јачине.

Као руком нежно милују те ветри,
у чарима твојим сад ужива неко,
од хиљаде миља несталоше метри,
сад смо сасвим близу, ал' тако далеко.

ВЕРУЈЕМ

Умирем и падам, дижем се и рађам,
изнова ко феникс из сивог пепела,
ал' још увек људској доброти се надам
све док душа буде становник ми тела.

Верујем у стисак руке код поздрава,
неписано правило карактера људског,
у уздах и сузу, у бол и у врисак
кад уједе језик неког нама блиског.

Верујем у осмех, кад се очи смеју,
туп израз усана неверу ми ствара.
Без смисла би ост'о човечанства грех,
да Божанства није с небеског олара.

У љубав се уздам, у морал човека,
те без стрепње гледам на будућност
сада.

Жеље своје нећу никад да обуздам,
да за нас смртнике још постоји нада...

Зато нећу престати добру да се надам,
све док душа буде становник ми тела
и да као феникс из сивог пепела
када мрем и падам изнова се рађам!

МИРИС БАГРЕМА

Кога да љубим - кад на мирис косе
њен подсећа још багрема цвет,
а све теже болна сазнања подносе,
да без ње лагано руши ми се свет !

Кога да љубим - сад кад жеља гасне
за лепотом жене, поамнога тела,
сад кад све ме боли, а мисли нејасне...
Што погази завет ког` је сама хтела?

Кога да љубим - кад тугом одише
у часима овим све што влада мноме
и коме да пружим то чег' нема више
у души - и срцу болом сломљеноме.

Кога да љубим - сад кад све се руши
и безнађем плови свака мис'о нова,
да ће благи спокој владати ми у души
кад процвета засад младих багремова.

Александра Лутхандер, Стокхолм – Шведска

КАРМИН

Цртам контуре твог лица
али не могу да направим
целу твоју слику
разбио си се у хиљаду комада
не могу да те саставим
али те носим у себи
као све боје овог света

МАСЛИНЕ

Волим маслине,
свих величина и боја
оне су једноставне
али незаменљиве.

Маслине су мали усељеници
из разних земаља,
оне долазе
из свих крајева света
у наш јеловник.

Оно мало што носе у себи
чини много тога
бољим и укуснијим.

На лицу пице
сијају се очи маслине.

МОЈ СВОЧ

Овај сат мери само
моју усамљеност

Мој сат се навија
само твојим
пољупцима

Ово време се откачило
и склизнуло
у Далијеву слику

МОРСКИ ОСЕЋАЈ

Не бој се,
јер море има свој живот
Скочи у њега и осети
његов мокри
и светлећи капут,
који је затворен са
рибама и другим звездама.

ПИЈЕТА

Сваки сусрет с мушкарцем је
Пијета
Мадона губи кога је родила
жена губи кога је волела
Сваки сусрет два бића
је Пијета
у наручју свако љуља
одсутност
света

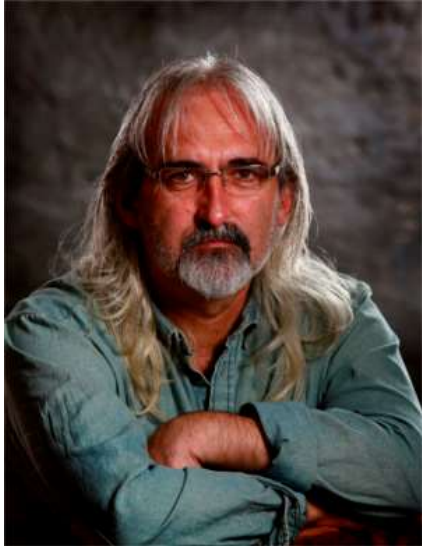
БАЛЕТСКЕ ЦИПЕЛИЦЕ

Ингмару Бергману

Скидам са себе страх од оца
као један нежељени брош
бацам га на под
он се разбија
као ручна граната

Гори подрум сећања
уплакане лутке машу

Моје румене
балетске ципелице
одвеле су ме далеко
из игре

Милован Петровић, Шведска

ЈЕЦАЈИ СРЦА

Јецаји срца жене у ноћи
одавно она је сама,
замагљен поглед сузне су очи
око ње по свуда тама.

Не тако давно срећна је била
волела ноћи је дуге,
сада је тама гуши и стеже
умрети може од туге.

Љубав јој оде негде далеко
већ дуго живи сама,
сећања њена полако, лагано
прекрива старости тама.

Слика је само на њега сећа,
пролазе суморни дани,
жена и туга у кући једној
и даље живе сами.

Једног ће дана тај човек доћи,
касно ће бити за све.
Жена га више познати неће
јер није човек са слике.

ГУБИШ СЕ

Губиш се у тами сећања мојих
време као и увек избрише све
сећам се само очију твојих
сене прошлости односе те.

Губиш се лагано у даљину
ко магле јесење уз обронке брега
и бела пахуља што нестаје лагано
на длану моме пролећног снега.

Губиш се, а ипак ту си у мени
ко рана што боли док прошлост је
соли
сенка ми оста сећање само
сећам се једино очију твојих.

Сећам се очију, бол груди стеже
друга ми сећања у маглу беже.

МОЖДА

Можда ми се само
учинило данас
да сам ти у маси
препознао лице.

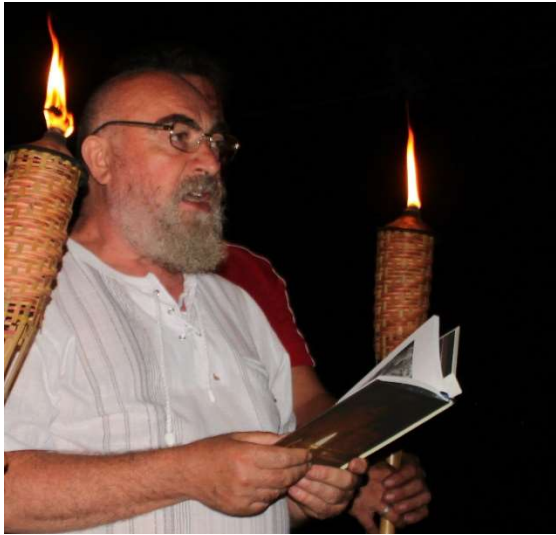
Можда ми се само
слика из прошлости
приказала на трен
на крају улице.

Можда си се само
мало прошетала
безобразно, дрско
кроз сећања моја.

Можда си ме на трен
вратила у прошлост
како би ме завела
опет коса твоја.

.....

Можда...
...али нека.
Ти знаш да те срце
још воли и чека.

Сава-Мијодраг Радивојевић, Антверпен – Белгија

СЕНКЕ СВЕТЛОСТИ

Мало је оних што виде
Истину
И светлост небесну ...
Оних
Што смисао и значај
Поретка и ствари
Читају у себи

Плодовима милости у љубави
Окађујемо семе љубави
Да плод љубави постанемо
Ми сенке свесности
Ми садашњост
Прошлост и будућност
Што у својој клици јесмо

Док вечито душу
Стављамо на пробу
На ком смо прагу у ком смо добу

НЕБЕСНИЦИ

На небо смо
С неба пали -
Небесници
Овде стали ...

и вода је с неба пала
И све живо и неживо
Са неба је овде пало
На небу се задржало

Небо нам је гост и мисао
Због неба нам расту крила
Ко на земљи нађе смисао
Небеска га држи сила

На небу смо
Небесници
Ту на небо
С неба пали!

СМРТНИК У ВРЕМЕНУ

Љубим Тебе Светог над Светима
И усправно стојим на ногама
Да пред Тобом кичму не повијем
Како други срамне душе чине

Смртник У времену
Го и бос дође и оде

Коме је душа празна остала
Чему је живео

Не љути се човече!

Срџбом љубав убијаш
Гасиш Божје луче!

Чистотом душе своје
Зацарите се у времену

Љубављу окрилатите

БУДУЋНОСТ ЈЕ ПРОШЛА

Упамтите:
Ни најмодернији
Роботи будућности
Неће моћи себе
Бестелесно надживети
Ланчану реакцију ума
Диктира Творац

Кад проговори земља
И каже завршну реч
Биће крај свему

Будућност је давно прошла!
Дете које треба да се роди
Умреће!
Та помисао ужасава
Најделотворније дрво у дивљој
прашуми
Умреће!

Љубица Вуков Михајило, Петроварадин

ИСПОВЕСТ

Свако има права
На своју исповест.

Да својој души
Да мир и очисти
Од тежине бола
И питања.

Пером записујем
Зарезе, тачкице,
Наводе, питања
Што су се на гомили
У животној причи.

Време не може
Све да излечи,
Посебно оно што је гурнуто
Дубоко у срцу
И његовим аортама.

ДЕСЕТ НАЈБОЉИХ...

ЈОЈ, КАКО МИ СВЕ ЦУРИ.....

(ИЗ УСТА...)

ДОК ЧЕКАМ ЊИХ ДЕСЕТ...

(ЧЕВАПЧИЋА)

ДА МИ СЕ УМЕТНУ

У ЊУ НА ПОЛА, РАЗМАКНУТУ....

(ЛЕПИЊУ)

ОНАКО СОЧНИ И ДУГИ...

ДВА ПУТА ДИГНУТИ, МЕШАЊЕМ

ДОБРО НА ЖАРУ ИСПЕЧЕНИ...

(НИСАМ НИ ДИРНУЛА ЕСЦАЈГ)

УСТИМА ПРИМИЧЕМ, ГРИЗЕМ, ГУТАМ

СА СЛАШЋУ...

(ИЗ ЖЕЉЕ...)

БАШ ТУ НА БАШ ЧАРШИЈИ

ДОК СЕ ГОЛУБОВИ МРВИЦАМА СЛАДЕ...

КОРЕНИ

„Благо потомству што за њима жали
Јер они беху понос своме роду
Благо њима јер су славно пали
За Отаџбину, Краља и Слободу,,
(V.I.ml)

СВИ КОРЕНИ СУ КРЕНУЛИ
ЗАГУБИЛИ СЕ , ОСТАЛИ.
И ВРАТИЛИ СЕ ИЗ ВЕЛИКОГ РАТА
ДАЛИ ДОМУ СВОМЕ
ИЛИ РАВНОКРАКОМ КРСТУ
ЗЕЈТИНЛИКА СОЛУНСКОГ
ШТО СЕ БЕЛИ МЕЂ ЧЕМПРЕСИМА
ХИЛАНДАРСКИМ
БЕЛОМ КАМЕНУ ИТАЛИЈАНСКОМ
РУЖИНИМ МИРИСИМА ГОРЕ СВЕТЕ.
ДОБРОТВОРКА СТРАНА НАША
ПОСТАДЕ ШТО ЈОЈ ГРОБ ДО ГРОБА
НАШИХ ЈУНАКА ОСТАДЕ ЈЕДИНОЈ.

-3-

„Гђи Кетлин Харлеј,
На твојом гробу уместо цвећа
Српска захвалност вечно ће цвати
За твоје дело и твоје име
Покољења ће далека знати.,,

СВИ КОРЕНИ
КАМЕНА КАМЕНОГ
СА КАМЕНИТИХ ПЛАНИНА.
ПЕСКА ПЕШЧАНОГ
ЦРНОГ ИЛИ БЕЛОГ.
ОРАНИЦЕ ЦРНИЦЕ
БОКСИТА
ГЛИНОВАЧЕ
ШУМА ШУМАРАКА
БОКОРА И ШЉИВА
ТРЕШАЊА КАЈСИЈА
ЈАБУКА СМОКАВА
И ВИНОВЕ ЛОЗЕ

-2-

СВИ КОРЕНИ
РЕКА РОЂАКА
ЈЕЗЕРА И МОРА
ОТЕКОШЕ У ЈЕДНОМ ТОКУ
У ПОМЕН У БЕЛИ КАМЕН
КАЈМАКЧАЛАНА УКЛЕСАН
ЗА ВЕЧНОСТ СЕЋАЊА
КАО СИЛА И ПУТОКАЗ
НОВОГ И БУДУЋЕГ ПУТА
НА РАСКРСНИЦИ ЖИВОТА.
СТО ГОДИНА ПОСЛЕ
ПОМЕН КЛАЊАМ С Е СЕНИ.

2016. 20.4.

Драгош Павић, Велико Градиште

ОПОМЕНА

Проговори гуја камењарка
што пресвлаку оставила нама,
дарова нам под јабуком јаде
да нам живот личи на покладе.

Истерани из затишја раја,
понесоше ћупове смрскане,
надањем се у залеђу зоре
обазреше у грозници живо
Јер гнусоба учини напоре
И утка се у прозукло ткиво.

Огромне су раздаљине пукле,
на видику ни семенке нема,
векови су даровали паклу,
само ветар оркестрира снажно
да њих двоје сможди и загрцне.

Што сотона свакодневно пали
низ хридине од паклених стена,
распламсава жаришта векова,
а ми ћемо некролог писати
да нам буде вечна опомена.

РОКАДА

Добар стратег на шаховској табли
подмеће пешаке да носе ознаке жртвене
а иза њих су дозвољене и мале и велике
рокаде да одабране не задесе ратне ране.

Плејаде заштићених без ризика гурају
мале гегаве пешаке у ратном строју
да се гомилају и сами смрти спасу.
Морају напред корак по корак,
ни лево ни десно, оглав о врату,
па ране и смрт долазе сами
као у правом рату.

Коњ заскочи из мрака а официр
снајперски циља иза заклона
па главе скида без крста и икона.

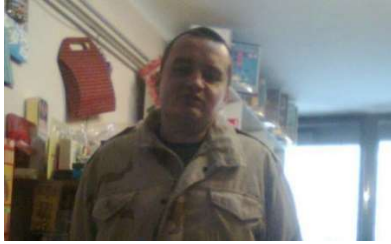
Краљ и краљица поделили еполете,
а она ни краљу се не клања
већ јуриша по пољима без срама
и борбу води по узвисинама
док се краљ крије без стида
јер она влада и наређује
када ће на ред доћи
маневар и рокада.

Сваки из задњег реда у ешалону
даје свој живот суверену
јер она све тајне знаде
биле велике, ил' мале рокаде.

Зато је елита маршала
прокрчила пут за пешака,
само да трагом дође до крајњег циља,
јер се у рату хита, време је скупо,
хировито и неповратно,
јер краљ пасти не сме
без тешких јада.

Државу за коња дајем.

Мора бити спаса,
кад војска антички гласа,
јер то је задња нада
да се изврши мала,
ил' велика рокада.

Ненад Стакић, Нови Сад

ДУГАЧКА УЛИЦА

ово је дугачка и древна новосадска улица
у њој је пуно дрвећа старинског
неколико фабрика које не раде
док ходам чујем духове радника
негде тамо у празним халама

ова улица повезује град и провинцију,
свемир и земљу, природно и натприродно

негде тамо на средини, сећам се како сам те
срео и како је снег магичан почео падати
и сећам се како је све некако необично мирно
ово је најдужа улица на универзуму
ту живи вештица душе добре
и косе црне као ноћ уочи битке

и видим како је време ту заробљено
и сећам се година и дана кад је сунце лепше
сијало, град био мањи, када се мир расипао
низ Футошку улицу у недоглед
ту си ти са својим стиховима, причама
и небом на нејаким леђима твојим

ти си и песникиња и ратник
и мали откачени вилински лик
дубоко у срцу моме, у меморији мојих браон
очију, тамо испод свода небеског
у светом тренутку који кријем од злих људи
у уврнутој бајци живиш ти и живећеш
заувек... и увек

када невреме крене и моја туга
загризе живот мој и боје његове
ићи ћу у ту улицу дугачку ка светлу
да ме сакријеш од свега што не ваља
- ти вилински створу
и тамо у тим крошњама великим
олуја крије стихове магичне
да си ти вила уснула

тамо низ улицу са халама пустим
где се чују духови весела из прошлости
славне, у вртлог, у недоглед

док лишће пада током октобра
и прави мостове боја
ово је дугачка улица, а на крају си ти
и нико више на свету целоме

ЈЕСЕЊА ПЕСМА

негде тамо на средини кривудавае стазе
ветар подигну лишће разнобојно
засу моју душу колажом боја сјајних
са гомилом љубави и туге слатке у срцу
ходао сам стазама чудним

волим када ходам у недоглед, а киша лије
она ми даје инспирацију
за стихове пуне племените чежње
са флашом у руци погледах планину
дивљу, зелено тамну како пршти
енергијом позитивном
тамо где нога људска крочила није

тамо негде дубоко у шуми, у ивици
легенде, мита и додира са реалним
живи вила коса црне и многи ми веровати
неће, у стиховима овим она ту је,
измишљена није, она даје сунце, даје
живот, она крила има велика небеска
те дивне очи сјајне сијају из таме

морао сам крити стихове моје од људи
злих и њено постојање да је неко не
повреди, јер само тамо у шуми поносној
где птице слободно клићу
само тамо њено постојање је могућно
пруживши стихове моје песника клетога
у беле руке њене

и када сам рекао поклањам ове стихове
прво вама а онда небу вило моја
мени небо не треба, јер ви сте ми и небо
и месец и сунце
њен осмех ме светлошћу заслепи и
пробудих се на клупи планинској
чудан цвет беху поред моје свеске
без стихова које отргну вилинско биће

носио сам тај цвет и нико није знао шта
је то, на крају сам га оставио у саксију
малу и увек годинама увенуо није
и увек када гледам са терасе велике,
знам да у шуми тамно зеленој живи моја
вила, спава ван овога света тужнога,
а стихове дадох њој, па небу
а онда тишини, јер тишина је некад
песнику клетоме, пут ка стварању стиха

негде тамо, негде тамо живи моја вила
вино се расу по столу, громови параше
небо, дубоко тамо у шуми
поклонио сам стихове срца мога анђелу
дивље шуме, очију великих, косе црне
љубав смртника за бесмртно биће

Марина Адамовић, Ниш

ПЛАТОНОВ ФЕДАР

Димитрије, загрлила сам те
И крилима плућа полетела око твога -
Срца - окаченог о лист младе брезе
Девојчица сам била
-Први пут заљубљена

.
Сећаш ли се - Старче
Чудне истине из наших очију
Видиш ли ону повијену брезу

.
Нацртаћу - Да не заборавимо
Оно што се кришом расејава по Хаду

.
Занесена песмама по филозофији Платона
У сан сам брезу засадила
А овој се никада нисам вратила
Признајем Згрешила сам
Била сам вољена и волела сам
Сад ми преостаје ковчег ништавила
И слика брезе под којом ме налазе
И прескачу мртву

.
А ти седокоси
Коју грану чуваш за одстрел?

НЕ, ЕМИЛИ

Емили Дикинсон би упала у мене
када бих чула шкрипу ковчега
занемела бих,
а она би ми по кожи цртала
шта ће бити са душама *да ли је говора о
двију душе?
које нам се ваљају крај хумке
кожа би ми побегла кроз очи *да ли је
мишљено преко очију - затворити очи?
она би их широм отворила
и увукла разум који је вриштао;

не Емили
то је само то
ничег више неће бити
осим смрти
које наликују једна другој
ништа више
никад више
осликаћу боје при сваком спусту тела

С ПОШТОВАЊЕМ

Месецима се о теби говори
ослушкујеш, прихваташ, одбацујеш
дође дан када
изађеш на сцену
громки те аплауз
претвори у бубамару
прелиставаш странице сценарија
лево крило десна нога десно крило
очи
ускочиш у хризантему
оњушиш усправиш се
паднеш као лопта
из гуме извучеш нешто дужу њушку
лизнеш бедра и потражиш поток
осликано лице љупкога срндаћа
на ударац гонга истегнеш копита
појуриш шумом пуном дивљих свиња
змија, танкокрилих пчела
шапач с угла чита роман по
упутству
загази смело не предај се
твоја је улога имитација у складу

опет аплауз не клањај се
немој!

то ће учинити сви из првог реда
на теби је само да одиграш до краја
после биса
жао ми је жао!
некад биса нема
стојиш у тами
завеса се спушта
преко тебе иза
зависно од броја продатих карата
у начелу
новине ће објавити скоро
тог и тог дана, у толико сати;
с љубављу
нико
Марина

Мирјана М. Стакић, Ужице

РЕЧ

Реч, која се у језику ломи,
гргољи као свадљива река,
надме се, у устима, боли,
нестрпљива, рађање чека.

Нерођена, а расте и гори,
осица љута, жаока врела,
заповеда гласова рухо,
моли за рађање тела.

Нека нерођене, нек' чека,
нека у чекању себе сагори,
па кад се изнова врати мека
пустићу је да људе блажи и воли.

ЖУПИ

Лепа си, Жупо, жива слико детињства,
у дворишту модре се распукле шљиве,
набрекла прса сочна вишње од рода,
пуца видик, редови тамњанике и њиве.

Угнездила се на брегу кућа бела,
с првом светлошћу дократи јој беже
та стајна тачка што у сновима плови.
ластар је што ми уморне кости веже.

О лепа ли си, моја жива болна слико,
обасјано сећање блажи сан и воли,
све је као некад, а ничега нема
у зеленом раму једнако ме боли.

СТРАХ

Не бојим се самоће,
није ме страх ни од лажи,
једино ме плаши тренутак
када ће око твоје
престати да ме тражи.

Страхујем одлетеће птице,
згаснуће небо, бунар без боја
и неће бити небеске реке
која је била муза, утеха моја.

И слепи зидови без смеха
постаће ковчег моје риме,
угасиће се она звезда далека
створена само да ти понесе име.

ФИЛИПУ ВИШЊИЋУ

У унутарњем виду,
звучима си бојио свет
и одевао људе у мирисе.
Вожд ти је мирисао
на ватру и земљу,
на смрт и страст,
обневидео, као и ти,
од превелике жеље
да отвори небеса.

У сећањима
замрзнут свет детињства,
њено величанство светлост
боји распукли ти глас
и звезде у њему.

А када си певао,
то није била песма, већ јаук
душе располућене у два света
у коме се границе преливају
и светлост храни мраком.
И нема Еуридике, ни лире,
нити силаска у Хад,
јер ратови измешају границе
и смрт ушета међ' живе.
Слепи гуслар уноси светлост
извлачећи из бездана
најфиније нити љубави
којима човек за душу веже
љубав која је постала бол
и тугу због које живи.

Славица Јовановић, Пожаревац

ЗА КАТАРИНУ

Тебе треба заливати као цвет
јер мудрост се не прашта и
далеки врхови Килиманџара
прете да замрзну цео свет.

Ти никада ниси знала колико си лепа
и да градови шире своје руке да те загрле,
овог и оног септембра
који ће тек ући у вечне календаре.

Ти си се родила да засењујеш
целе библиотеке и астрономске станице,
док путујеш кроз време
кораком срне и девојчице.

Ти ниси веровала да се на твојој милошти
може сазидати храм
у коме ће се људи молити
за висеће мостове и шарене бициклисте.

ПРЕПУЊЕНОСТ

Ормар ми је пун хаљина,
ципеларник пун ципела,
зидови пуни слика,
а полице пуне књига.

Шта ће људима све те ствари?
Потребна је једна омиљена хаљина,
једне најдраже ципеле,
једна слика која се воли,
једна књига којом се заклиње.

ПРВОМУЧЕНИК

Адаму Пуслојићу

Стефанос, брате, сањаш ли
како се венац од трња
урезује у главу безлобија.
Плачеш ли због неправде
којој су вековима
налазили изговоре,
од тешког ваката
до књига и митарења.
Стефанос, брате,
слажи бол као олово,
као кућу срчанице
дрвета које говори
и спрема се за распеће.
Ништа се није променило
и данас за тобом
расписују потернице.

Стефанос, брате,
требало му је само мало реке
да лице умије
и извиди ране
док га мајка неутешна
оплакује.

ПРЕПУЊЕНОСТ

Ормар ми је пун хаљина,
ципеларник пун ципела,
зидови пуни слика,
а полице пуне књига.

Шта ће људима све те ствари?
Потребна је једна омиљена хаљина,
једне најдраже ципеле,
једна слика која се воли,
једна књига којом се заклиње.

Сања Петровић, Нови Сад

ПИСМО ДВАДЕСЕТЧЕТВРТО

Драги мој,
 уморни сте кажете
 од бесмисла
 од других људи
 и њихових испразних разговора
 и празних живота
 који подсећају
 на велика електрична
 иритирајућа звона.
 Ти људи, блејалице,
 задовољни су својим животима
 а Ви, ја
 ми бисмо мењали
 и себе и свет.
 Велики ремонт
 ... само
 у нашем друштву
 они опстају
 а ми се повлачимо
 у библиотеке
 у позоришта
 у биоскопе
 завлачимо се у листове књига
 у осећања глумаца
 у изоловане светове
 где су очувана
 мерила вредности
 где се смејемо од срца
 и плачемо из душе.
 Кажете да је
 лаковерност мана,
 мени је врлина
 јер открива
 да су Вам мисли чисте.
 То немојте да мењате.
 Заувек Ваша,
 С.

ПИСМО ДВАДЕСЕТОСМО

Драги мој,
 већ неко време мисао ме боцка...
 када се двоје људи лепо уклапају
 као два комадића слагалице
 која су различита али тако спојена
 да улегну један у други
 ... шта је то што једног од њих мами
 да један сасвим други комадић тражи
 ... да ли на тај начин бежи од нечега...
 рецимо свакодневнице
 ... ствара неки други свет ... игра...
 ... како избор прави...
 свиди му се нечија игривост
 невиност
 слаткост
 изазовност
 зрелост
 сензуалност
 лепота...
 ... разум како се чува...
 Мисао игру игра... Некада само севне
 и прође у делићу секунде,
 понекад се јави као недостижна чежња
 понекад као страх
 али и као јасна намера.
 Тишина... дуга...
 ... одговор...
 Dixi et salvavi animam meam.
 Ако.
 Заувек Ваша,
 С.

ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТОСМО

Драги мој,
 да ли сте запазили
 да се вечито формирају кругови
 који се сужавају или пак теже томе...
 Национални кругови
 у оквиру њих верски кругови
 у кругу њих идејни
 у кругу идејних интересни
 у њиховим круговима социјални итд.
 А култура?
 Она је попут каменчића који деца бацају
 у воду и који одскакујући формира
 кругове који се шире!
 У замишљеном пресеку свих кругова
 треба да су уметници.
 Хајде да у континуитету бацамо
 каменчиће да пресек буде што већи.
 Заувек Ваша,
 С.

Др Предраг Јашовић, Параћин

ЂЕРАВИЦА, ШТА ЛИ ЈЕ

Загледан у Цуцу Јухора
Видим где се беласа Ђеравица
Сјај Проклетија
Да ли то мене дозива
Благосиља или куне.

Загледан у хоризонт
Видим Цуцу
То хоће мене Проклетија да подоји
Снага ми треба на овом
Беспућу до неба

Примирен бистрином ока
Што нас гледа
Бистрицом што бистри
Замућену Мораву наносом нашег кала
Идем право,
Знам шта треба.

НЕ ПИТАЈ МЕ ЗАШТО ЋУТИМ

Бојим се да ће у мојим
стиховима препознати страх
сопственог бега од истине.

Бојим се да ће ме окривити
јер су ми препознали
сопствену могућност кривице.

Бојим се много, јер је
моја песма већа од њихових
могућности
зато ћутим.

ЈЕЗИК

Ја не знам да ли ви хоћете да ми дате
овај језик којим говорим
Ја не знам овај језик чији је ни који је
Не знам ни како га називате
Само знам добро да на том језику
лелечем као и сви моји преци
Ако ми лелек препознате, можда смо и
рођаци
Ако и мислите да једни другима у роду
ништа никад нисмо ни били
Опет род јесмо, ако не по крсту и
раскрсту,
а оно
У крику светлости и зрну прашине,
јесмо.

Ја не знам који је овај језик
Не знам ни како се зове
Али знам да моја мајка Вукица,
као и њена Марта,
као њена мајка Стана,
као и њена мајка Крунослава
и Крунославнина мајка Вукосава,
а њена беше Савка,
и било их је још
заузете чувањем језика, мајке их не
упамтише Језик су чувале певајући
Те га и ја памтим само као матерњи и као
песму

Велики је језик у ком су побијени барјаци
пет народа, а један народ беше.
Псујмо по њему, тучимо га, пљујмо,
па га умивајмо, други немамо
Немамо куд
Ту нам је домовина
Очевина и дедовина
Како год да је зове
Истим сузама гробове
Наших чеда умивамо
Истом крвљу нерођене
Задајамо
О браћо.

Викните углас:
рађање, живот, смрт, вера и бог
Па кад реч, глас чујете,
а ви поступите по речи,
а поштујте по вери,
Сваку мајку, оца, брата и сестру
Као своје, јер ваши јесу.

Славица Пејовић, Костолац

Ал' како крст распетог носити
И
Венац ловору што не сличи

Да л' трпљењем
Са надом узнетом
Ил' покором на
Челу орошеном

На путу љубави те
Море упити
Јове Праведни
и издржљиви

Како?

(С)НАГА

Као несити
А
Достојни ни
Не ..
Ни реч
Поклонити им

Мрвице
Само
Као
Џивџанима
За живот
И воде
Мало

Док
Сахну
Недостојни
Проћи их

Па плаветнилу
Уз молитву
Рођеном
Нествореном
Да реч
Његова буде

Снага
Нагости
и тон !!!

О ЉУБАВИ

Милошћу назваше дарове
И
Благодарјем радовања

КРИК ЗОРЕ

Росу
Док јутра кваси
У бисерје точим

Осмех
Као омчу
Качим
Видокруг
Да
Осветлим

Па дан
Као долап
Котрљам

И у сумрак
Свице
Привијам

Расцветана
Љубав у плетеницу
Уплићем
Ал неверу
Јутру
Не дам

Нит
Беласалу са грла
Склањам

Стопала у трњу
Орошеном
Нек` су ми...

Нек плутају !

Др Голуб Јашовић, Крагујевац

ПЕСМА

Ја
Сам те
Створио
И оваплотио
У Сан Сребролик
Једне
Чудесне зоре

ЦРНА ПЕШТЕР НА ЦРНОЈ ВОДИ

Сија Пештер црна
На црној Пешти
На Метоху
Крај Бистрице
А на Метоху
У Пештери
Инок Авакум
На длану
Усахлом руком
Старац
Ужди пловак
Ужегла маст
Обасја у тами
Требник
Другом шаком напипа
Лестве
Ваља му сићи
Старачки
Ниже
У келију
И храм
Брату Исаји
Сутра је
ВАСКРСЕЊЕ

ЗАШТО

Зашто
Само у мом
Завичају
Из Црне воде
Отиче
Бела Бистрица

Зашто
Само око Црне пећине
Паклени Проклетијама
Безизворје бело

Зашто
Само у мојој
Метохији
Исток од запада
Тече

Зашто...

ГАВРИЛУ ПРИНЦИПУ

Гаврило, брате
Нисам био ту
Када си
Златотиском хитаца
У зору
Новога века
На Миљацки
Сковао завет
Као Обилић
На Ситници
Крвљу освештао
СЛОБОДЕ
Клик
Али
Крварим још
У кошуљи ланеној
Твојој или својој
Ситницом и
Бистрицом
И окован светом
Без пресуде
Виности
Заветан чекам
Самртну уру.

Зорка Стојановић, Мало Црниће

ВЕЧЕ БОЖУРА

На пароброду сумрака
Смрт.
Светлост копни.
На Косову пољу.
Минут је цвет,
Минут у коме се
Завршио сваки лет...
Заћутала олуја и камен,
На коме почива цвет.

Дрхтава и чиста
Ватра изнова пламти,
Радост се ничега не сећа
А све дубоко памти.

Ово је вече божура
У коме морем таме,
Пристижу црне лађе
Безбројне и саме.

ПОСЛЕ СНОВА

Кад престанем да сањам
Нека будем тишина коприва
Поред реке

Нека ми кукувија буде пријатељ
Псећи лавез песма

Минуле године на длану
Нека носе ветрови
Кроз сутон очеве свирале

Руке песме
Чуваће ме од заборава

Кад престанем да сањам
Желим да будем реч
Ослобођена сећањем.

ДАЛЕКО

Туга,
Истину говоре
Кад смо далеко.

Зато,
Хајдемо на воду,
Где праље испирају
Росу неба
И срца срећних,
Јер, срећа сама
Себе, претиче.

Још су врата отворена.
Чекамо госта
Из двора небеске мајке,
Док у срцу,
Камен светлуца.

ОТАЦ

Миран и тих,
Ни мрава,
Ни птицу,
Ни псовку...
На раскрсници живота
Осмехом
Сунце освајао.
Отварао подрум
Да мудрост попије,
Шљиву запали,
Мобу подигне...
Свему дође
И прође време.
Велика туга,
За моју причу.
У Белом селу,
На брду,
Високи камен
Уз бога га чува.

ТАЈНУ ЋУТИМ

Звезда нек` ми такне чело
Видовита да сам.
Тајну да ћутим,
Песму да пишем,
У вечно око
Земљу да љубим.
Када песма
У светлост дође,
Дан ће открити
Да ме нема.

Славиша Миловановић, Крагујевац

ОДЛАЗАК ИЗ ПЕЊИ

Када сам ја одлазио из Пећи,
Пратиле су ме, само, очи моје мајке.

Моја мајка када је одлазила,
Дошла је цела Пећ да је испрати.

Када је мој град Пећ одлазио,
Нисмо били ту, ни ја, ни моја мајка.

СЕКИРА

Први пут када сам узео секиру
Нико није плакао
Само ја
Због ноге

Други пут када сам дохватио секиру
Плакали смо комшија и ја
Он због воћњака
Ја због батина

Када сам замахнуо секиром
Трећи пут
Сви су плакали осим мене
Али ја од тада више немам љубомору

ЈУТРО У ГОРАЖДЕВЦУ

Врисну зрак Сунца, покида ме.
Разби се о прозор, прсну ми у очи.
Остави ожиљак, направи живу рану.
Поцепа ми сан.

Цвркут птица се заплео у крошњу
дрвета,
Напунио ми ухо водопадом звука,
И све меље, душу ми откива.

Роса, као прва суза у девојке,
Бистра, слатка, хладна, умива ми
лице.
А оно се грчи и кашље, брани се под
јорганом.
Још би да украде мало ноћног ткања.

Тргох се.
Удари ме мирис покошене траве.
Не да ми очима сна, цеди ме.
Подиге ме, као вино за причест,
Слатко, одморно, чисто.

ИГРА РУСАЛКИ НА ПРОКЛЕТИЈАМА

Зри пољубац у крошњи загрљаја.
Прамен злата заомчио руке и рамена.
Прска керамика страсти у откосу.
Пада зелено иње траве у локви.
Ржу бели врхови магле планином.
Лонац озона нам затворио очи
У сребрну крљушт Месеца.
Омеђио зној ледником и клеком,
Па капље бели нарезак росе.
Све се стопило у јеку дубодолине
И исконски врисак примата у игри.

Љиљана Браловић, Горњи Милановац

НЕНАДОВКА

(Ненату Михаиловићу)

Сузно се просу изненада
из крчага злогласа
у зачуђене дланове дана -
нема нам више Ненада!
Отишао, ветри на ветру,
тумачи Достојевског
Светом Петру...

Како може да га нема
када знам да се спрема
у слово у књигу,
у заједничку бригу - нашу сељачку.

У њему још дозревају лета
и цвета невен непролаза!
Која ће стаза нашег Ненада
одвести у неповрат
када сат који мери време пријатељства
у свако доба дана само јутро одбројава?

Како да га нема када још гранају
његови прсти чврсти,
савијају се око наших озеблина,
поручујући да чују опомене звона
и о чему брине човек и васиона!

Није на брегу где су га уконачили,
у виноградју је, чека да се из делака
огласи неко коме треба
раме, рука, речи, хлеба,
па да полети стазама неба,
пријатељу да се нађе
како је увек знао да треба!

Ево песме да сведочи:
Склопљене очи не значе коначност
ако се земаљски гост
укорени у темеље ванвремене!
И која ће то смрт да га покоси
када мисао на њега наду доноси,
као кад на стреху слеће
она ласта што сваки дан
огласи пролеће!

ОД ЦВЕТИ ДО ЦВЕТИ

Чекамо те Милоше
од Цвети до Цвети
да банеш са пуним бисагама речи,
оних што ваљају и на ране,
за дане које се не мењају кроз векове.
Скупили смо се испод грма,
промрзли и најезени,
слана нам на рамена пала
иако је гора скоро олистала.
Осакаћених смо руку
и отањеног образа,
па и ако дођеш,
немаш коме барјака предати
нити кога сабљом подстакнути,
но сам да кликнеш упремас:
Ево мене, а што нема вас?

Надамо ти се у глуво доба,
да нови запис закрстимо,
али изгледа да си нас заборавио,
као што нас је и Бог заборавио.
Пред њим ти не вреди
да клечиш, Књаже.
Не помаже ни да се на крсту
разапнеш за нас.
Одавно смо на Господа,
као на душманина ударили
те и он од себе на даје глас.
У зао час сами тумарамо
од века до века,
не знајући у ком устанку чека спас.
А тебе нема да нам бар кажеш
је ли вредело гинути за нас!?

ВОЛИ МЕ

Знам да ме није лако волети.
Тежа сам ти од ноћне море,
коштам те живаца више
него сви ратови на Балкану,
у једном дану полудим пет пута:
не уем да оћутим и заћутим,
језик ми је као у три кобре
и добре сам ти се крви напила
и живот ти до дна искапила,
све кап по кап.

Знам да би ме понекад у земљу и под лед,
преко колена и рамена, нема ти од мене
већег бремена и усуда.
Час луда, час мудра,
тежа од најтеже,
ма од оваквих паметни беже,
и треба их вратити у материну...
Али пусти то...
Лаке је лако волети -
оне нису ничија жудња.

Љубиша Красић, Прокупље

ВЕСНА ЈУГ

ево већ пуних седамнаест дана
како корачам
по свим градовима које знам
и нигде да сретнем жену која је за
сан добра
која се грли као кишна година
која заборавља
успорени земљани пут
којим је отишла мени
којој могу да говорим не гледајући
у њене лековите дојке и
 голу као поток могу да закикоћем
лошим реченицама
њу растрчану и растргану
која никако из јесени да изађе
њу окићену псима чуварима која се
песнику омилила
њу затајну и у лирику Итаке одбеглу
без тешких ципела
њу која чини да сам мање луд
док је гледам где лед ломи ногама
њу у удолини опасану тицама и
зверовима
њу желим да усним сада
јер сутра улази јануар
сутра је осамнаести дан како
престајем да не чекам
сутра незаклет
ни на шта са њених усана
почињем да живим

МАЛИНЕ, НЕСАНИЦА И МАРИЈА

Превише је малина
по твојој хаљини
просуто
Милице
и тако си
многолика и многолистала
у одласку од мене
и Топлице
И ништа ме
од тебе
није мимоишло
Зорана
ни несаница
ни грех
Рашири руке и
сакупи речи
које си по мени просула
И одгурни ме
јавно и
викни Марија
да узрок нисам
твом
несналажењу
да не мариш
што сам ти одбачен
љубио стопала
Мада знам
да постоји начин
на који би ме чувала

ВОДЕНИ ТРАГОВИ

И знам да још је у тој соби
пуној влажне одеће
и видим је
да тражи облике страсности
и покушај да разуме
зашто ме уснулог није будила
када је бојила мој свет
својим рукама
И знам да љубав
не улази међу колена
нити се гаји међу дојкама
али не знам
зашто сам уплашен
враном косом и
откуд ја
босоног
у њеним кишним данима

Борисав Бора Благојевић, Ћуприја

ВОДЕНИЦА ПОТОЧАРА

Испод села вијуга ко змија
Бистар поток доловима шара
И још памти прохујало доба
У осоју стара поточара

Ту се душа прадеде Благоја
Премрежена под гредама вије
Шајкача му паучином бела
Ко да нигде одлазио није

Да је струшком ослепео змаја
Круже селом и колају приче
Већ два века у легенде живи
А све бајке на истину личе

Узимао ушур од живота
Под каменом самлевено мливо
И љубио златокосу вилу
Када спава све мртво и живо

А пред зору с`петловима првим
Све нестане у звезданом роју
Чекетале све године гладне
На мирисну пожутелу проју

Над оцаком још се месец мрести
У огњишту сунце распрскава
На пољима пшеница се злати
Туга хучи јазом ко мељава

У амбару још мирише брашно
Испод стрехе још се гнезде птице
Стало време у крошњи јасена
Иструлело витло воденице

Запустела у незаборав чува
И темељом у векове срасла
Испод села поточара стара
Прокишњава у коров зарасла

ВЕРУЈ И ЗНАЈ

Веруј да је живот одувек игра до смрти
И да од искона траје
И знај да љубав никад не умире
Када се узима и даје

Веруј да топла соба не греје празна
Док напољу кисне мрак
И знај да је и душа танана бреза
Кад је повија ветар благ

Веруј да на крају бесмисла
нова смисао чучи
И да се нада никад не губи
И знај да се само једном стварно
У животу љуби

Веруј да су на свету сва мора слана
Од људског зноја суза и муке
И знај да се права љубав роди
Када се укрсте руке

Веруј да сваке ноћи месец спава
У згуснуто грање
И знај да се латице цвећа отварају
У прво раздање

Веруј да су путеве измислили мрави
И да они не познају границе
И знај да свако пролећно јутро
Рађају птице

Веруј да сунце свом силином греје
И кад на запад клоне
И знај да речи највише боле ћутањем
И када тишином звоне

Веруј да слике заустављају време
У једном једином трену
И знај, када изгубиш сопствену личност
Изгубиш и своју сену

Веруј да семенке страха вечито живе
У подсвести ума
И знај да је храброст луди тренутак
Изгубљеног разума

Веруј да су мостови одувек седло
За обе стране реке
И знај да спајају различите људе и
судбине, непознате и далеке

Веруј да се голобраде радости
највише памте када младост мине
И знај Да старост увек на крају чека
И сабира године

Веруј да никаква то новост није
Када се умре и роди
И знај да се грех рођењем рађа
Што спасењу води

Милка Ижогин, Ђуприја

СЛАСТ УСАНА

Данас,
Данас ми недостаје
Сласт усана
Не за пољупце
Већ за хвале велике!

Сласт усана
Нису само пољупци
То су речи
То су и загрљаји.

Загрљаји срећне деце
И њихове деце
Загрљаји пријатеља
Загрљаји окружења мог!

Сласт усана, спустих целив
На иконе свете и молим их
Да чувају пород мој
И све драге моје!

ШТА КАД МЕ ПОЗОВЕШ

Шта ме чека
Лепота игре бескрајне
Речи и тела
Ил' сећања на ...

Некад лептир
Сад стуб животни
Некад вила
Сад живота пуна

Шта ме чека кад позовеш
Игра лишћа златна
Ношен кроз шуму стварности
Васкрснуће ликова светих

Не могу себе смирити
И увести у Храм
Хоћу расцветале руже
И латице да бројим

ЛАТИЦЕ ЉУБАВИ

Наташи, Валентини, Анатолију

Научих децу лепоти
Лепоти живота и радости
Научих децу да воле и љубе
Да желе и дају.

Научих децу да
сећању враћају лепо,
Научих децу да
тугу не призивају

Изгубише оца, рано, радост своју
кад цветови, пупољци беху.
Дозволи деци поносно,
чак пркосно да
ЛАТИЦЕ ЦВЕТНЕ И МИРИСНЕ
ЖИВОТОМ поносно шире!

Научих децу лепоти
Лепоти живота и радости.

Матилда Јанковић, Ђуприја

ТВОЈ ОДЛАЗАК

Одвајам се изнад мрких погледа
До огледала сазвежђа
Као вилин коњиц
Одричем се заклетве
Волим те душо
Не ти ниси овоземаљски
Бојала сам те се
А ти си био негде ту
У мојој линији живота
На длану

Пољуби ме док сањам
Зауврат поклониху ти трешње
Кроз бакарно небо и силуете грана
У полуиспијеној чаши вина
Видим твоју сенку
Отпловила је данас
У стакласте очи уснулог Бога

САН

У мозгу ми струјиш
Ни ноћ не успева да ти завара траг
Палим свеће на хоризонту
Киша их гаси
Остаје понеки пламен.

Отварам шкољку
један бисер је пао и отопио се ,
ништа више...
Једна звезда репатица је направила
вијугу око месеца
И већ дан.

ПОРЕД МОРАВЕ И ТЕБЕ

Врелина југа топлина свуда
Белина неба без облачка
Топи се сунце иза спруда
Поред реке корачам сама

Тражих те тамо где те нема
Нада ми једино оно што оста
Гуши ме мисао и стеже дах
Туга ми нека и празнина

Летњи дан чини се као сваки
Тежак као таштина
Ваљда ће и овај немир проћи
Као све што у животу бива

Сјаје се таласићи, нестају, беже
Мисли се роје као пчеле
Да си само крај мене прошао
Плима среће би кроз целог тебе.

Слатки ваздух као да стоји
Чекам да се појавиш на том путељку
Волим белутке, сенку тополе,
мирис маслачка
Замишљам како мислиш на мене.

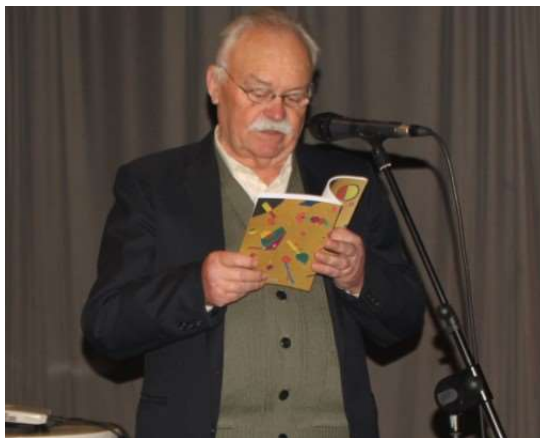
ЕЛЕГИЈА

Прљаве улице
Покислог града
Светла фарова
Стварају утваре
Тамо где ја идем
Небо је без звезда

На мосту Цигани
Лажу свет без черге
У диму без ватре
Моја чежња ишчежава

У мраку жар цигарете
Привлачи ме
Да заварам себе
У гужви шетача

Откуцаје мога била
Ослободићу окова
И чекаћу јутро
Да све заборавим

Слободан Станковић, Ђуприја

ДАРОДАВКА

Ненадано ме ноћас срела,
не кријући своје
очи пламене.
Свици жарили жита зрела
и сву ноћ горели
около мене.

У том пожару, разнежена,
ниједну тајну
крила није,
да би призвала истог трена
одјек страсне
чаролије,

да би чудесна мелем-травка
сачувала магнет
у оку,
да би ми опет дародавка
зачела румен
на истоку.

КРЕМЕН

Богомиру М.
Михајловићу

Не годи му самовање,
загушљив простор тишине
и трапав ход смрти
који се тихо прикрада.

Дрхтавице, узбуђења
с оне стране мисли,
златну рибицу памћења
упорно чека.

У бистру воду ума
тврду душу кали.
Искрама доброте
расцветане снове пуни.

Иако га огњилом бије,
Он се смрти не боји,
јер уме да живи -
дуже од живота.

ПРОБУДИ СЕ ДУШО

Небо и земља
на нашем столу...
Да видим прстење,
смрт уморна
диже главу
и болно стење.

С небеса паде
и запис нам спржи
гром непобедни.
Поље је пусто.
У трње су зарасли
путеви бедни.

Пробуди се, душо,
не чекај никога,
стиже нам лето.
Овдашњем певању
носи речи,
оштре као - длето.

ЖИВОТ МЕ МРВИ

Срце ме често
за језик вуче,
а он за усну,
да видим душу
макар у сну.

Негде у мраку
смрт глувонема
чека да ме трли.
Отровница њена,
саму себе грли.

Иако сам саздан
као и сви људи
од мяса и крви,
целога века
живот ме мрви.

Слободан Јовановић Стубички, Ћуприја

ВЕРА, ЛУБАВ, НАДА

Коју тајну чува на пропланку бреза
Ко то сузу даје шареноме цвећу
Песма ова сетна пером исписана
Одговор ће дати-ја вам рећи нећу

Шта то горда птица већ данима чека
Кога дуга поји кад се небом злати
Загонетна песма тајном окићена
Вама све ће рећи-ја нећу казати

На пропланку бреза раширила гране
Из коре јој меке разлила се тајна
Двоје заљубљених волели се страшно
Небу заклинали да је љубав трајна

Изгубљена срна што ливадом лута
Шареном је цвећу бисер сузу дала
Да пут јој осветли до њеног драгана
И окити венцем сјајнога кристала

А птици је гордој што данима чека
Да цвркутом нежним дозове свог друга
Загонетна песма жељу испунила
Певала о срећи да нестане туга

Шарена је дуга што се небом злати
Висове и реке облаком спојила
Оставила завет да се вечно друже
И жедног је бистром водом напојила

Чврста вера, љубав и варљива нада
Вечно живот прате никад нису стале
И тако ће бити све док траје Света
Речи ове песме одговор су дале

ОПИЈЕН СРЕЋОМ

Ноћ.
Глуво доба.
Избледеле сенке.
Оловна тама и ... самоћа.
Матерински обнажене мисли,
у прошлости далекој
регистрају: први пољубац,
спајање ужарених тела,
венчање, потомство...
Пешчаник откуцава.
Док осама царује, цури тмина.
Сна ниоткуда.
Тишина муком забравила
једини излаз
из лавиринта коре великог мозга.
Последње капи ноћи
испија
цик младе зоре.
Капци отежали...
И, гле!
Уместо таме:
Корона светлости,
венчања,
потомци мојих потомака...
Срећан сам, људи!!

ЛУБАВ ЈЕ КАО ПЕСМА

Када љубав тек рођена
Пође стазом заборавља
Црна слутња и горчина
Ритам срца успорава

Као младост и она је
Постојањем кратковека
И са реком врелих суза
Усади се у човека

У погледу без видика
Муње бљесак душу слама
И кад задња суза замре
Све је пустош ноћ и тама

У повратка њену стазу
С чежњом очи заглаване
Очајнички ја је зовем
Да се врати и остане

Из венца су цветног вина
Росом јутра натопљена
Заклињем се никад више
Неће бити остављена

Завет иштем од свих људи
Да у срцу љубав гаје
Јер она је као песма
Док је света не престаје

Бранка Зенг, Панчево

И БИ ДАН НОВИ

Умивен плаветнилом
тихо се прикрао
просуо јарост буђења
као каменчиће у воду,
намрешка њену мирноћу
тихом језом очекивања
прекривена јутарњом измаглицом
лењо се протеже као у постељи
да је
река потекла од извора
живот да даје
долини плавној
храстовој шуми
хладу да се нада
склоништу пред олују
била би нејака
преплашена срна
устрепталог срца
а није устукнула
пред њим је устала
чврстим се погледом одупрла
јаком вољом
и гле савладан је
још један одлази
док ноћ је осваја...
уснула је са смешком
на уснама.

НЕПОВРАТ

Оно што црта твоје обличје,
боји те треном свог хира.
Линијом бескраја опасују
кретање, у некретању круга.
Од сања, до бљеска,
вечери, и јутра.
Хаљине своје рашири и гране
окити, бојама и голотињом.
Оно као вилиним штапићем
диригује чарима, и чула буди.
У временској кочији бичем,
четири вранца у галоп тера, промиче...
Хита некуд, циљу неком...
планира, непланирано да буде.
Оно, нема своје само трајање,
тек у пролазност, могуће га је видети.
Траг оставља као бору на лицу,
ток реке, сећања, и спомињања.

ШЕТЊА

Нисам на истој страни
улица
ход по угланцаном камену
траг
не оставља се у освртају
поглед
глад је очигледна као пустош
поље
дубоке бразде прошлог
време
није изгубљено оно што се нема
рука
испужена страшило лепрша кошуља
капа
постављам је на главу
бљесак
отварам очи и нисам
огледало
живот је осликао или
ја...

Слободан Ивановић, Параћин

МОРСКА ПЕСМА О ОМОРАВИ

Разне дивоте и чудеса
Бог посеја са небеса,
без разлога, из чиста мира,
такорећи из свог хира.

А онда рече
Ништа не тече
МОРАМ човеку
да створим реку.

МОРАМ МОРАВОМ
да дарујем људе.
Мало је једна,
Три нек их буде.

У име моје и мога сина
и светог духа, у име крста
Нека три Мораве Србин има,
три Мораве, три света прста.

И направићу велику воду
да имају Мораве куда да оду.
И по Морави води име ћу дати,
та ће се вода Морем звати.

Сад у чуду, одозгоре,
гледам Моравце, кад иду на
море.

ОЈ МОРАВО

Бошчу робе на уранку,
о обрамку.
Заборавом, ил' Моравом?
Куд ме воде ове воде,
ноге босе куд ме носе?

Без батаре оне старе,
сир велије и тестије,
без заструга старог друга,
без Мораве мене није.

Не уме се стопа моја
бетон стазом миловати.
Да је травка макар која
да загребе и ожари.
Неће душа да борави
усред мрака без врбака
без врбака на Морави.

Три Мораве све ми дале.
Најлепше ми игралиште
било српско Моравиште.
Под врбаком
ко под мраком
пољупци се први скрише.
Прошао сам џадам сваком
ал' Мораву срце иште.

Морава ми љуљка била.
Нахранила, одгајила,
њена вила задојила,
Морава ми дала крила.

Морава ми чува корен.
Од ветрова мене брани.
Од Мораве ја сам створен,
Нек ме она и сахрани.

ХОДАЧ ПО ЖИЦИ

У мимоходу судбина
Док свака
Над својим безданом хода
Држим се за букет
Шарених балона
Жицу што се тањи
Жељом растежем
До незнађа.

Радмила Милојевић, Параћин

ЧУДНО СЕМЕ

Размичем прошлост
– врата дана и ноћи.
У изобиљу мајскога цвећа,
мирис се ружа шири.
Само ми машу цветне гране.
Са тамног неба, жмиркање звезда.
Пролећно жубори река.
Несташе дани наши,
међ' врбама и јовама.
С болним сећањем туга шета.
Шумори трска – цвастима лепеза.
Љубав је у срцу чудно семе?
Сама отвара златна врата раја,
вечито искри у нама.
Пролазе дани, зиме и лета,
даљине деле.
Никако стари дани да врате се.
Превише је празних дана.
А боли, боли до бола.
У овим данима маја,
цветни се мирис шири.
Жубори река – шумори трска,
маше частима лепеза.
Љубав је у срцу чудно семе?
Кораком лаким осваја човека.
Даје животу свој тон и боју,
вечито искри у нама.
Сели се из приче – у причу.
То је њен говор.
Никада краја љубавној реци.

КРСТО ПОЉЕ

Безгласном тишином,
над Светињом мириси још трају,
једино походе је вране.

Из камена палацају шарке,
агонија прошлости се види.
И ветар дигне трошни прах.
Драги су нам сви зидови стари.
Срушене су вере, старински олтари,
чијим сјајем дух се плени.
Није исто крсто-поље.
Садашњост и прошлост ту се гледа мрко,
суморних дана невесели знаци.
К'о бол један што се у дну срца крије.
Зашто Боже мржње, страха, злобе, сплетки?
Истим сјајем звезде горе,
исто сунце нас све греје.
Усплахирену траву ветар њише,
разноси мирисе у насмејан дан.
Све док дневна светлост,
тихо не малакше, свод се злати.
Дугу шаље скршеном олтару.
Из дна душе туга креће,
зашто смо се нашли између наковња
и чекића истине и лажи?
У погледу, неприметно суза влажи,
и сунчеви зраци у магли се даве.
Са камења палацају шарке, гракћу вране.
Агонија прошлости се види.
Није исто крсто-поље.
И тужно вечно, прекопано гробље.

И НЕБО ЋУТИ

У тишини мресте се сенке, тајне њихове.
Време је нагризло фреске.
Невине осмехе Анђела, светачке ликове.
Сломљени крст у шипражју лежи.
Горућа свећа у руци, молитва на уснама.
Ништа се не чује, ни трагова, ни имена.
Смириле се ватре ратне олује.
Донеле су ветрове бесмисла, бола.
На тужном лицу раскрснице историје србства.
Дубоки ожиљак, ништа не залечи.
Немањичком Лавром и ветар истину,
Косовом кроз Руговску клисуру носи дахом.
Елегију певају воде о злу,
сурових људи, сеобама и смрти.
Уместо љубави, погром, мржња и злочин.
И кроз снове зебња истину тражи.
Призори мучни, чују се крикови к'о удари муња.
Срцем се стеже, без милости гамиже, пузе.
Дошло је зло испред кућнога прага,
у прозоре удара.
У костима хладна зима,
немоћне речи, дрхтави глас.
Душом склупчана бол,
усне изгрижене до крви.
И небо ћути, срушене лавре.
У тишини мресте се сенке,
тајне њихове, разорене осмехе Анђела.

Стевица Јовановић, Лесковац

САН

Сањах најдивнији санак,
у измаглини језера и шума,
у потоку ти се купаш,
потапаш се, каменчиће лупаш.

Обасјана излазећим сунцем,
ко шумска нимфа са потоком
причаш,
сунцу кличеш, радујеш се зраку,
и урањаш ножицу си лаку.

И тако на сунчевом жалу,
сричеш потоку прастару
похвалу,
лежиш нага на зеленој трави,
на длан ти слеће неки врапчић
плати.

Мене нема, а хтео би бити,
поред тебе да те браним од
ветра,
и жубора што претећи маме,
да заувек останеш сунчана и
чедна.

Одједаред нестане тек тако,
у измаглини језера и шума,
мене нема, а морао бих бити,
јер тако ми је, тако ми је стало,
да будем твој бар мало.

ЛЕЛЕК ШТО ОДЗВАЊА

Било је било је ...
и биће ? И биће !?
кад се не може памећу,
Мораћемо на мишиће ...

Слушајући говор ветра
и болети слутњу сваку,
имати, а немати,
битисати у мрклом мраку ...

Можда ? Ма да ...
А, ако ? Неки би !
Трагаш, луташ,
нема те, а где си ти ?

Снагом слабића, бодром мишљу,
срца пуног на сав глас,
удишеш ноћ, бориш се ..
Против кога ? У огледалу разазнајеш
свог одраза глас .

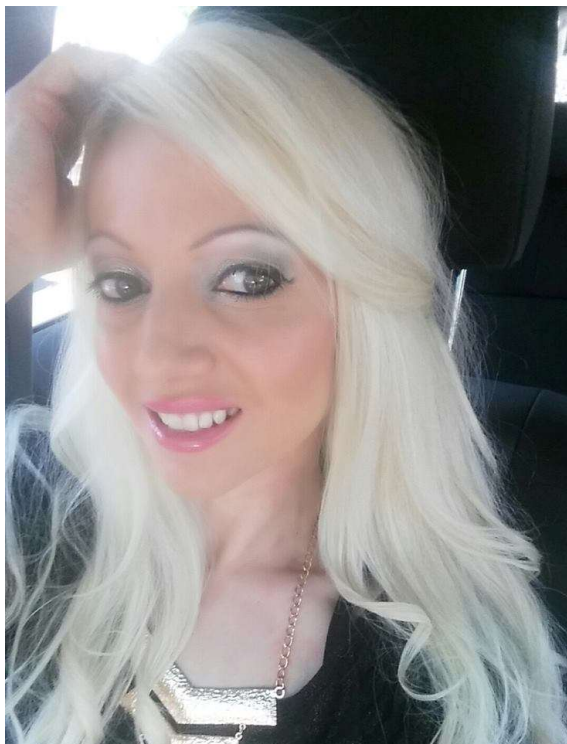
Кад није снаге, бар нек је воље,
прстохват среће, мађијски стих,
мож' да буде, а не мора да значи,
у лудилу пронађи своје чежње бит.

Хтења пуно, премало снова,
да очима плачним прекрију свод,
ружа ветрова режећи зуји,
стрмоглавиш се на гроб ил' под.

Волети, одолети,
нек лептири у стомаку зру,
поклањати се потпуно, без мере.
празнина је голема ту ...

Што срце иште,
то тело даје, истински храбро,
љубављу свом,
свако ко тражи, тај нека нађе,
својој души сигуран дом .

Кад нисам силник, нек сам бар песник,
да речима видам своје ране,
резовима жустрим ја бићу весник,
и најзад ће зора да сване !

Драгана Миљковић, Лесковац

ПЛАВООКИ АНЂЕЛЕ

Имаш најлепше плаве очи
које сам икада видела.
И срце и душу правог анђела.

Тебе живот није мазио,
пуно си пропатио.
Ал' те није згазио и поразио.
Оно ретко си успео,
доброту си своју сачувао.

Ветар судбине, мени донео те...
На твојем сам меком крилу спавала.
Твоја ме нежна рука мазила и
хранила.
Твоја ме мудрост о животу учила.
А твоја снага бранила и чувала. ..

Тај исти ветар, сад ме носи даље...
Одлазим од тебе,
ал' у мом срцу заувек остајеш,
мој плавооки анђеле.

ЖЕЉА

И вечерас су заљубљени момци
својим девојкама поруке слали.
И са нестрпљењем одговор чекали.
Само ја ником нисам битна.
Још увек нема мог принца.

И вечерас су момци своје девојке
кућама испраћали,
и врелим се пољупцима надали...
Само не и мене, остало ми
разочарење.

Где је онај прави,
када ће да се појави?
Зар му моја љубав не фали?
Коју ли сада љуби,
или сам негде лута...
Да ли се уопште труди,
да пронађе праву љубав?

ТЕРЕТ ТВОЈЕ СУДБИНЕ

Не могу ја, на својим леђима,
понети терет твоје судбине.
Опрости... извини...
То је задатак који мораш сам,
одрадити и одужити за себе.
Зато немој, молим те
мене да кривиш.

И ја сам у свом животу,
прошла разне олује и ломове.
Захвална сам свим пријатељима.
Ал' мој је део, чекао на мене.
То се зове - сазревање!

Немој ни да ми завидиш,
што ја данас умет,
да уживам у животу.
Кад ниси био ту да видиш,
и све моје сузе, тугу и патњу.

Храбро својим путем корачај.
Палчеве ти држим, за тебе навијам.
И сваки пораз има свој значај...
Све ћеш једном, схватити и сам.

МЕТОХИЈО

Бели облаци са Метохије беже,
све мирише на косовске божуре,
Србима је доле сада много теже,
а од страха горког муњевито журе.

Натопљена крвљу земља је цела,
од силних бојева и за слободу славе,
својим мученицима је скројила одела,
Много њих због тога поклони главе.

Небеска Србија није наша машта,
то се одувек међу нама прича и снује,
Метохија је свега тога рајска башта,
коју једини Господ сузама обрађује.

Нека Призрен ко Јерусалим опет блиста,
да престоница Архангела поново затруби,
да се врате сва она света и мила лица,
а Србин да се из пепела васкрсао пробуди.

Добрила Стојановић, Лесковац

СЕЋАЊЕ

Спава ми душа, и у сну чека
твој звонки глас да се јави !
знам да је негде из далека
у сну се догађа као на јави.

Срећна се буди, и даље чека
мирис ливада свуда се шири
откоси сена јастука мека
и ветар топао лагано пири.

Откоси сена сећам се често
ту сам седела док те дојила,
сад ме нигде не држи место
даљина крива што нас раздвојила.

Некад пожелим да имам крила!
као птица, свуда да прелетим
ех, како снажна и млада била
све прошлости лепа увек се сетим.

Гором се шири твој звонки глас
ту сам те некад за руку водила
сва сећања ту су, увек у нас
поносна мајка која те родила.

Порука женама, рађајте децу
да семе наша се не изгуби,
нек свака утроба на овом свету
донесе чедо, мајка да љуби.

**Тамара Стојановић,
Лесковац**

ОСПОРЕНИ СОНЕТ

Ти знаш, мили, како јужне кише радости зобљу
и како дан муњама раздробљен брзо сахне.
И никакво божанство
у све ово утуљено воскрес неће да удахне
а ти си давно лења игра црва у тмушној одаји на гробљу.

Анђео нисам што може да те из непостојања раскује
ни смртно да те љубим не могу
а ти се све више у моћ праха вазносиш.
О, буди барем плодна земља да растине око гроба не ољутиш
а ја ћу и даље бити само верник што је моћан
да и божанства сахрањује.

ПОРТРЕТ

Пљунеш времену у лице.
(И то је неко умеће !)
Зауставиш време на сату.
Измислиш правилник о тишини.
Патентираш падавицу која блефира.
Откуцаш поноћ поноћи.
Удружиш се са усамљеним
тротоарима,
(што је тако нормално)
и после поноћним станичним
блудницама.
Извршиш ревизију по лудницама.
Оголиш баналност чекања.
Разголитиш и реч
ако се скривала у
простом језичком споју.
Вежеш кравату у
судбоносну омчу
и пустиш да те кроз живот носи
траг звезде падалице.
(Ох , лажне ли романтике !)
По њему бираш пут
за лепше успехе.

.....

Потом се повучеш у болест
минулу из тела давно,
и глођеш бивши очај ,
мртву послатицу ума.
Опијен пировим грехом
рађаш дуговечнију немоћ.
У оку ти заблиста
пун месец
(привид игре.)
У зеницама свијају гнезда
птице селице
маскиране у авионе.
У телу југо.
Полазиш на реку да слушаш
песме заљубљених утопљеника.
(Слика из детињства - ниси крив или
крива.)
Воде су препуне греха.
Из хербаријума свести
спарушеним листовима
маше
цвет.
Телом ти прође ветар.
Да се не подаш плими
само те одјек спутава.

И НЕ СЛУТИШ ВИШЕ
КОЛИКО ТЕ ИМА
У СВЕМУ ШТО
НЕСТАЈЕ.

Горан Ђорђевић - Кика, Лесковац

ЉУБАВ

Шта то гори у срцу
вене жари и ватре пали
жељама токове мења
сија у очима попут знамења.

Као крадљивац се неприметно увуче
мисли до гола свуче
најслађим болом боли
све јаче у њедрима туче.

Рој мисли ствара
слатком чежњом мучи
стихове сетне пише
тихо јеца и уздише.

Буди немире у души
у срцу зебњу ствара
пали пламен вечности
машта о заједничкој будућности.

Без ње не вреди дисати
она је радост , срећа
стрепња, нада и лепота
разлог нашег постојања,
Љубав једини смисао живота.

ХРАМ ЉУБАВНОГ РАЈА

Стазама рајског врта дођи,
празне одаје срећом настани,
жедна уста пољупцима напоји,
гладну душу љубављу нахрани.

Врата срца као латице руже отвори,
засветли сјајем плавог сафира,
залепршај крилима нежног лептира,
испуни ме спокојем манастирског мира.

У мени склониште пронађи,
ватру љубави у њему распали,
постељу страшћу загреј,
неизбрисив траг остави.

Моја душа нека буде твој храм,
уђи и заувек у њему остани,
све што имам од срца желим да ти дам,
нераздвојни део мене постани.

СТУБ СРЕЋЕ

Као мирис слатког бадема
увукла се у дубину сваке поре,
разлила нектар љубави,
сад плови венама као узбуркано море.

Испунила душу љубавним чарима,
пробудила немире у мени,
тело слуги додире, тиња жеља,
као лист на ветру тело трепери.

Осећам врелих пољубаца дражи,
оставља траг као дијамант брушени,
уснама скидам руж са усана њених,
буди страст мушкости у мени.

Опијен мирисом ознојеног тела
отварам као цвет латице своје,
упијам сваку кап сласти, додире
баршунасте
предаје јој се моје тело, остаје без власти.

Постајем заточеник тврђаве њене,
као стуб у темељу вечне среће она стоји
у загрљају са сјајем у очима се будим,
сваког јутра у одајама ружичастим
зарудим.

Горица Станковић, Лесковац

ЛАКО ЈЕ МЕНИ

Лако је мени
ако се вечност
у тренутку роди
да опет будем човек.
Лако је мени
да упалим светла
свих сунчаних зора
и нацртам осмех.
Са речима без гласа
и причом без речи.
Лако је мени
да потрчим
а знам да тамо
негде постоје птице
које ми никад неће певати.
Лако је мени.

ЖЕНА

Она скита тесним улицама
обучена у одору црвеног сатена.
Крхка је и жива
као ветар те сретне
и озари лице.
Сунцем злато засипа.
Насмеје ти очи
и онда те чита.
Над литицом зна да плеше.
За њу су године
само бројеви.

Топла је и чиста,
понижна и лепа.
Њено трње не гребе,
а семе се множи и клија.
Шапатом раскопча душу.
Игра се жељама
и бисерним сузама.
Уздише срећом
остављајући отисак молитве.
Она се не тражи
само се деси.
(Можда тренутно спава)

СЕНКЕ

Ја робиња емоција
постављам граничне линије
на сваку љубавну песму.

Ја недоречена
стихујем немушто
на корицама.

Ја босонога
на каменом јастуку
испијам месец.

Ја сува земља
призивам кишу
да потопа све жедне снове.

Ми две сенке
у неспретном плесу
осуђене на крај
као љубавници.

ДВА КАМЕНА

Два камена разруђена
размеђена
разнесена
расула се у незнађе
нико сада да их нађе.
Два камена
два бремена
а некад су били стена
не постоје.
Можда ће их неко наћи
у прабини и тишини.

Андријана Митровић, Лесковац

ТАЛАС

Склопила сам руке у загрљај,
И у даљини, гледајући брда,
Једно, док дишем - знам и осећам!
Недостајем себи као што у туђини
Зна недостајати завичај и дом,
Кад заболи сетно празнина у недрима
Јер душа није отишла са тобом.

Игра, занос и одсутност сањива,
То је некад слобода моја била!
Да је сачувам, к`о вода немирна -
Опирала се дивље, па усахнула.
Савладана падох под умором и
страхом,
Укротише ме дужности свете,
И начинише крепку земљаним прахом.

О, како бих лако могла васкрснути ја,
Када бих се само у себе загњурила!
Али због предуге суше у очима,
Разбило би ме камење на грудима.
У неспреман час, као што увек бива,
Олујни ће ветар подићи талас од суза
На коме ћу опет до себе да допливам.

ТИШИНЕ

Не узбуђује нас више
Недоречје,
Премили мој!
Тајна наших тишина
Позната је к`о дан,
И док ти питома
На грудима лежим,
Зажелим
Да изнова падаш у мени,
Али већ си пао до дна!

Некад је у нама
Трептала тишина
И трнци ишчекивања
Причали за нас,
А реч, кад би потврдила
Наговештаја драж,
Свака нас је у срце
К`о земљотрес погодила!

Сада смо стазе
Утабали глатко,
Приковани животом
Једно уз друго,
Чак и онда
Кад нам под ногама
Пуца тло,
Са тобом знам докле се пада,
Знам када је дно.

Ако су со и море
У једно слити,
Само је твоја страст
Равна мени,
Па и кад је море
До горчине слано
Из твојих га је дланова
Лако пити.

И док задивљено гледам
Како си од живота већи,
Питам се куда нас он води -
У сањање бурно
Или у тишине још тише,
Али једно по удаху знам:
Док твоју руку држим,
Осећам се сигурно.

Мимица Костић, Лесковац

САЗНАЊЕ

Знам да сам ти била
само број,
у дугој колони имена.
Знам била сам ти само
један трен,
један мушки успех,
Била сам ти ништа.
А био си ми све
и издао си ме!

Знам била сам
твоја лаж,
и била сам твоја
ноћ љубави,
била један уздах,
једна победа.
А био си ми све
и издао ме!

Знам да и ове риме
и песме читаш.
Кукавица си,
немаш снаге
да ишта питаш.
Добро знам,
сада си моје
„Ништа!“
Ти, никада нећеш
бити све!
Само једном
издао си ме!

НАШ ТРАГ У ВРЕМЕНУ

Краљ ће својим краљевством
а богат својим богатством,
оставити траг,
памтиће их поколења нека,
али не и она далека.

Хвалиће их,
мало причати
и срећни уживати,
синови и унуци.
Сиротиња ће сиромаштвом,
оговаран бити,
и њега ће помињати
и сасвим мало памтити.

А Ми, а уметник ?
Сликар ће се
по сликама, памтити,
песник ће песмом
траг оставити.
Једино Они ће живети
и када их не буде,
њихов траг ће задивити људе.
А Они, а Ми, а Ја ?

Негде са висине као
звезда да сја!
Смешићемо се док нам траг
светлуца у тами,
заборавићемо да смо
обично увек у стварном животу
били несхватљиви и сами.
То је наш вечити живот
и траг у времену.
Наш циљ, Нада и Вера,
Љубав исписана
у нашим делима,
То је та нит која наше
сродне душе веже
и чини нас бесмртним.

Анита Јоксимовић, Лесковац

УДАХ, ИЗДАХ

Смирила бих се ја.
Удобно, утешно...
Огрнула Тишином.
Заслепела
Небеским тиркизом.

Ништа,
Ме не би болело.
Не бих ни трепнула.
Склопила бих капке,
Стисла јако,
Мокре трепавице.
Сузе да вратим унутра,
Пожар да гасе

Ухватила бих,
Један удисај.
Заустила га
У грудима,
Где ребро срце пробада.

Полако пустила,
Издахнула.
Одахнула
Од Свега.

Ана Јовић, Лесковац

НАДА

Месечев сјај је у твојем оку. Блиста.
Преплићеш се са космичком надом
и показујеш пут Ориона.
Јездиш по нерођеним сазвежђима
и осветљаваш галаксију нових зеља.
Ако угасиш сјај,
у мраку ћу те препознати.
Ако разместиш звезде
сребрним прахом ћу те посути.
Само ако престанеш да се надаш,
нећу ти осветлити пут.

ЈЕДНА ЗЕМЉА

Израњају светлосне сподобе
из магле и блата.
Говоре крицима,
преврћу нам главе,
мешају по утроби.
Преспајају време.
Колико нам је још остало?
Док тло не проговори...
Док преци не устану...
Док је жив последњи потомак...
У мутној води,
оста тло да подрхтава.

МИСАО

По пустињи живота,
где год да стојиш
угледаћу светлост.
Јер светиљке палиш!
У густом мраку,
где свици моле
за мало слободе,
а зрикавци циче
за мало гласа!
И коју год реч да кажеш,
убиће ме њена тајна.
Јер оно прећутано,
само је моје!

По платну душе,
није то чудно
што умеш да спајаш
капљице пожуде
и постидиш речи којима те рећи
треба!

По ходницима снова
негујеш жудње
и нове жеље порађаш.
У мукама водиш ме до сазнања.
Да си одабран.

Само један је дах
Распршио мисао у прах.
Да ли се родила тајна
Или ме мисао вара?

Ратка Марковић-Марјановић

ПЕСМО МОЈА

Не бој се песмо,
нити смрти, нит' живота;
бој се само мене,
осветника...
да ти кобно,
стихове не спалим,
да ме не откриваш
простачкоме свету,
гнособних подсмеха...

Бој се песмо мене,
јер ме откри,
и испева звуке сласти,
о њихању тела,
кад сам живот,
нудила животу;
открила си угриз,
модрих, жртвованих усни;
осветлила силовите ноћи,
налегле на груди
што цвиле за снагом,
да издрже додир...

не бој се песмо,
нити смрти, нит' живота;
бој се само мене,
осветника...
да ти кобно
стихове не спалим,
да ме не откриваш
простачкоме свету,
гнособних подсмеха...

НЕ ПИТАЈ

Никад не питај,
зашто сам још ту
и зашто те љубим...

Да ли знаш,
зашто муње,
проламају небо
зашто, после ноћи
свањава дан...
и зашто клија,
посејано семе,
из утробе земље,
плодно зачете...

Никад не питај,
зашто сам још ту
и зашто те љубим...

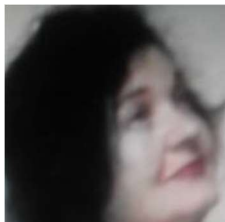
Да ли знаш,
зашто море
таласе ваља
и зашто хучи,
нејасном,
дубином модром...

Никад не питај,
зашто сам још ту
и зашто те љубим...
Питај орлове суре,
зашто кресте,
над стенама сивим
да ли је то песма
или јаук туге,
којим себе зову...

Никад не питај,
зашто сам још ту
и зашто те љубим,
ако знам,
да си падина стрма,
низ коју,
разбијам срце
и своје мисли
у безумље стрвим...

СКЛОНИ ТАЈ ПОГЛЕД

Склони тај поглед
без ока,
додир без руку,
љубавниче мој;
ја сам спремна
за кајања тупа,
што о теби певах,
хвалоспевно...

Петрица Веселиновић, Београд

БОГОЈАВЉЕНСКА МОЛИТВА

Нисам тражила, да рушиш високе бееме,
нити да копаш, бескрајно дуге ровове,
већ само желим, да услишиш моје молитве,
за здравље свих људи, највише за младе!

Кад си већ моћан, заустави инвазију смрти,
нека се, као некад, умире од старости.
Да нестану, све заразне и тешке болести
што мање, да се копају дубоки гробови.

Многе су мајке и очеви, очајно плакали,
док су своју децу, у поворци туге пратили!
Ох, Боже, учини, да тако више не буде,
нек иде редом, деца, да прате родитеље.

Немам ког другог, па питам себе саму,
има ли мајке, што не би легла у смртну таму,
нема ни оца, што живот свој не би дао,
уместо детета, које је, на смрт осуђено!

Данас си Боже, међу нама грешним био,
а нико те од нас није чуо, ни видео.
У име твоје, славили празник Богојављање,
Подари, Боже, свима, здравље и спасење!

ПЕСНИЦИ УМИРУ ПЕВАЈУЋИ

Песник пева, кад умире, Небо се радује,
Из горе, чује се рика јелена и кошуте,
анђели свирају, чују се харфе и виолине.
цветном стазом, умрлог песника носе!

Рајска врата, сам је, још за живота отворио,
песме своје писао, много душа, утешио.
Песмом занешен, никада није ни слутио,
да је сваком свом стиху, део живота дао.

Зато се каже, да су песници, паћеници,
кроз песму, душу су своју и туђе, лечили,
многи су плакали, док су песме читали,
а да, и сами песници, плачу, то, нису знали!

Док очи им бриде, руке су пером писале
сузе капале, слова, по жељи обликовале,
песничке душе, кристалне речи су рађале
из бујне маште, стварали стихове бисерне.

Црквена звона, громким одјеком јављају,
песник је умро, анђели га радосно чекају,
на својим крилима, до раја да га однесу,
тамо ће читати, његову песму чаробну!

На златном одру, песниково одмара тело,
на сваку његову песму, подсећа опело!
Мирисни кринови, беле раде и плави зумбули,
као и птице, сви песници, умиру певајући!

На реверу, марамица, од хермелина одело,
у руци му, батист хартија и сребрено перо,
на уснама осмех, као драги камен "жад",
Није му жао живота, оставио је дубок траг!

Јелена Мићић, Лесковац

ЗВЕЗДА

Ко ће поред ње да заспи, чије ће очи изјутра будне да гледају, ко ће газити ужарени асфалт да до ње дође? Ко ће међу пролазницима, знаним и незнаним људима, видети део ње? И ко ће сунцокрету главу окренути да у њу гледа? И ко ће на њеном длану видети свет?

Ко ће живети без хлеба, јер су храна њене усне? Ко ће ићи го и бос, обучен само њеном кожом? И ко ће да спаја ноћ и дан за још један секунд с њом? И ко ће разумети језик који само она говори? И ко ће читати с непомичних усана, из погледа и увек знати шта је хтела?

Жена или стена или само сена...

Ако се ноћас небо отвори и бира за себе анђела, ако се силе небеске земаљском анђелу окрену...

Ко ће онда скинути још једну звезду за Јелену?

СЕСТРИЦЕ

Зашто бих те позвала у ово глуво доба, или уопште, данас, сутра, зашто?

Питала бих те што шта, али све би се свело на једно питање, питање без одговора, или на које одговор не бих да чујем- зашто ме не волиш?

Зар то није тужно? Јесте.

Као да срцу можеш наредити да неког воли, макар вам текла и иста крв.

Не треба ми одговор, довољно ме већ боли.

И ако не знам зашто, не знаш ни ти, једноставно ми се срце твоје не радује, и моје те боли не боле, и моји те успеси не радују.

А тече у нашим венама иста крв, али то ништа не значи, јер наше се очи не срећу, моје сузе твоји дланови не додирују, и успомене ми видимо другачијим очима, и све споне мени јаке, теби су слабе. И волиш неке друге људе, а мене не. И са њима наздрављаш и смејеш се, са мношћом не. И истичеш њихове подвиге

И величаш њихове врлине, а моје приказујеш као мане.

Не, ниси ти лоша, само ме твоје срце не жели, само ме твоје срце не греје.

Нисам љута, само сам тужна, Толико сам тужна да не могу бити љута.

Али и у ово глуво доба ја бих ти срце дала и литар крви, и на овом бих кревету последњи сан уснила, само да си ти жива и здрава.

Зоран М. Јовановић, Лесковац

-земљо моја далека-

ПРИЗНАЊЕ

У Јевремово име, признајем кривицу
што је из шуме, Турке, на буљуке гонио
и што је прворођено
Станино дете река однела,
Да нам се крв, због прве брачне ноћи,
с турском крвљу не меша.
Другорођеног, Обрада, Стана,
храброшћу задоји!
У Обрадово име, признајем кривицу
Што је од Куманова преко Прилепа
све до Битоља,
Турке, са свете земље, терао
заветован да започето заврши.
На вечној стражи оста код Брегалнице.
Жена му, Перса, Љубена, сама отхрани.
У Љубеново име, признајем кривицу
Што је Швабама, мајку,
с Кајмакчалана јеб'о
гањајући га низ Мораву преко Дунава
Све до царскога двора!
Без десне ноге, кући се врати!
Милка, Љубену, Христу роди
Поштењем га, мајка, задоји!
У Христино име, признајем кривицу
што је голобрад узео пушку
и у пет година два пута рањен
на пут, к'о отац, Шваби стаде!
Три ордена му на груди ставише
а Петровка му два сина роди.
Ја, првенац Милета Христиног,
Потомак предака часних
Поносан што Јеврем, Обрад,
Љубен и Христа
Олошу белосветском
Не дадоше да нам Србију гази
Признајем крив сам!
Крив што ме Станојка као Србина родила!

ВЕРУЈЕМ У ЈУЧЕ

Мој град, знате,
има железничку станицу.
То је место где све стиже на време.
Осим возова!
Што је, чак, и добра ствар
јер, можда тако ухватимо последњи,
ако, уопште, наиђе.
Хтео сам, данас,
да купим карту за боље сутра.

Дођите, јуче,
рече ми љубазна благајница.
Данас су, код нас, избори
па ће то, ваше, сутра да закасни
као што, по устаљеном реду вожње,
касни и брзи из Солуна за
Љубљану.
По возном реду
са наше станице
данас крећу обећања
за њима путују лажне наде
а испраћају их
аплаузи одушевљења.
За пар година овде ће стићи
воз изневерених очекивања
кога ће дочекати
одушевљене гомиле празних душа
програмски убеђене да баш то
што долази треба да сачекају
и бурно поздраве.
Уколико вам одговара
неки од полазака,
резервишите место на време.
Сви би да ускоче у неки
од понуђених вагона
а ту су, примећујете, и избеглице.
Кажу да, од демократије
беже у крило демократији.
Захвалио сам се на љубазности
и кренуо у јуче звиждећи
Oh, I believe in yesterday
Битлсе, ипак,
нико не може да замени.

Снежана Михајловић, Шид

У ШИДУ САМ ГОДИНЕ ПРОВЕЛА

Живим у Шиду дуго година
волим све у њему кажем многим.
Нисам рођена у Шиду ја
ал' живим у њему, желим да се зна.

За Шид ме вежу шидска поља
села околна и Липовача снова.
И Шидину волим што полако тече
и жабе што крекећу свако вече.

Навикла сам на људе што су око
мене
волим липе, кестење и њихове сене.
Паркове, цркве у Шиду волим
некад се у цркви са шиђанима
молим.

Дивим се сликару Шумановић Сави
његово име треба да се слави.
Његове слике као да говоре
верујем да шиђани сви њега воле.

У Шиду сам провела године многе
тако и живот полако оде.
Ја вама читам стихове своје
зато што вас поштивам и волим.

У ПОЉИМА НЕКАД И САД

Шта се то у пољима чује
трактор, комбајн сада одјекује.
Где су они лепо коњи врани
вратите се они дивни дани.

Детелину косац не коси више
зато и сено лепо не мирише.
У пољу се осети дим и влага
зато што машина ради сада.

Само се галама у пољу чује
машина ради и све притискује.
Чобана нема да стоку чува
и да се пас око чобана мува.

Гориво се у пољу сада осети
све мање птица у пољу лети.
И оне беже кад чују буку
траже склониште и неку рупу.

Када су пољем коњи радили
људи су сами усеве садили.
Нема ни људи као прије
слабо се народ у пољу смије.

Пролазе године, лакше се ради
сељак машином све сада сади
Све се шприца да добро роди
зато смо и болесни, куд све то води.

Слободан Цвитковић, Шид

ЈУТРО У ЗАВИЧАЈУ

Док сам за сновима јурио по свету,
будан сам сањао јутра у завичају.
и у машти слушао пој птица у лету,
које ми крв у венама заталасају.

Тешке мисли ноћу су ме давиле.
У тами жеље јаче постадоше,
па стеге које су ме спутавале,
пред јаком вољом попуцаше.

Зар да пропустим пролећна јутра?
када се са изласком сунца види
Срем, и поља тек класалог жита,
а мирис липе најављује долазак лета.

Душа ми се тада са равницом спаја,
а милина струји целим мојим телом,
и утапа у звуке звона које се ујутро
са мале цркве у мом селу оглашава.

Па се питам, шта човеку треба више.
од освита јутра у свом родном крају?
Зар срце може пожелети нешто
лепше?
Кад се срећно буди у свом завичају.

РЕЦИТЕ МИ

У сновима срце ми се развесели.
Од среће би душа да пева и плаче.
Пробуде ме из очију вреле сузе.
Па у телу, грч стегне још јаче.

Реците ми, да ли у мом крају,
млади момци још увек певају?
Да ли девојке песме слушају,
док тамбураши весело свирају?

Реците ми, да ли у родном селу,
на раскршћу још причају људи?
Да ли у зору, снажном песмом,
горди петао, још увек народ буди?

Реците ми, да ли се као некада,
са наше мале цркве звоно огласи?
Да ли се на тихој реци Босуту,
чује када у обалу ударају таласи?

Реците ми, чује ли се цвркул птица?
Да ли околином одјекује и бруји,
снажни топот коња по прабини?
Реците ми, да ли у гају певају славуји?

Сада на јави, када снова више нема,
све те песме, давно отпеване.
Сви ти мили из живота звуци,
за мене су само дивне успомене.

ВОЛИМ СРЕМ

Волим ово парче земље,
између Босута, Дунава и Саве.
Када њега газе и отимају,
као да чупају косе са моје главе.

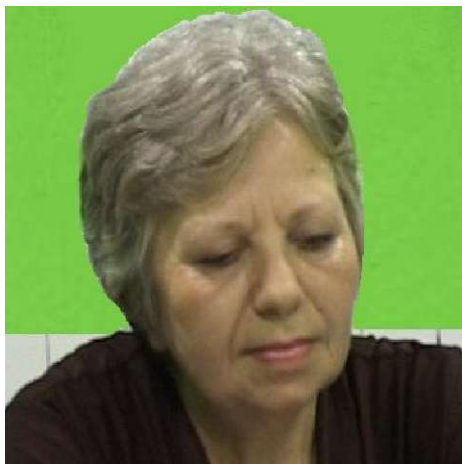
Волим ово парче земље,
баш такво, какво је.
Равно, помало брдовито,
као да је из мојих груди истргнуто.

Волим ово парче земље,
непрегледног жита таласање.
Вредне руке наших жетелаца,
као да су део мога срца.

Волим ово парче земље,
и прашину што се путем диже,
кад се коњима сапи од зноја пуше,
као да су изашли из моје душе.

Волим ово парче земље,
ове људе, и кад раде и кад славе,
кад се довикују преко кућног прага,
јер они су део мене, део бића мога.

Не дам ово парче земље,
ни за какво благо света.
волећу га целог живота мога,
чуваћу га ко зеницу ока свога.

Ана Станојевић, Шид

САЧУВАЈМО НАШУ РЕКУ

Заштитимо реку Босут
не бацајмо у њу свашта
сачувајмо водено богатство
то је наше на Градини царство.

Сачувајмо реку то богатство Шида
јер у њему флоре и фауне има.
Нек наша немарност
не буде препрека
да нам чиста буде та једина река.

Очистимо дрезгу и лишће што плива
да риба у њему буде дуго жива.
Кад рибари дођу и баце удицу
да лакше улове ту златну рибицу.

Сачувајмо реку то је дужност наша.
Нека буде украс Студве и салаша.
Нек се њоме поноси околина цела
не само Градина већ и многа села.

Заштитимо наше благо
не бацајмо у њега смеће
то нам никад нараштаји
опростити неће.

Нек се наши млади
због нас не постиде.
Да чувамо природно богатство
од нас нека виде.

Па још док су млади
навику нек стекну.
а парола нек им буде
заштитимо нашу реку.

Борислав Гаврић, Бјељина

НА БОСУТУ СТАРИ АЛАС

На Босуту стари алас,
усред флоре и фауне,
када вјетрић благи духне,
љуби бистре воде талас.

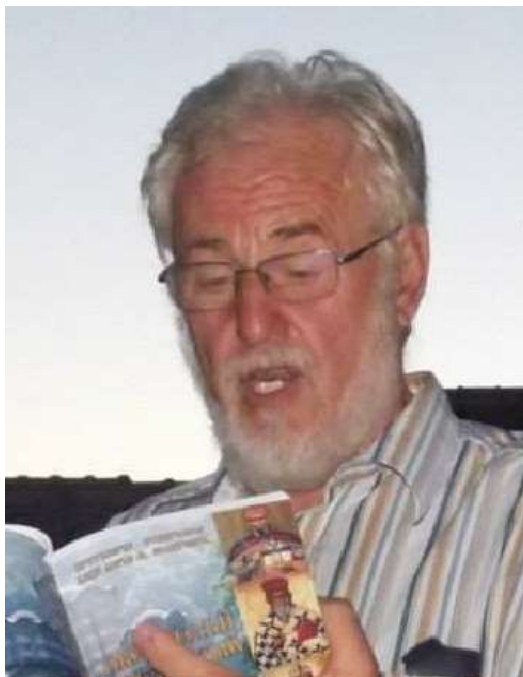
Има кућу до ћуприје,
лађу стару усред вира,
гдје је риба чудног хира –
на удицу вична није.

На Босуту има мјесто,
гдје се ријека зауздала,
усидрена крчма мала –
гдје га чаша хоће често.

Кад му чаша буде мала,
крчмарицу зове алас,
витку као морски талас,
хоће бокал од кристала.

Да би алас одолио
изазову љепотице,
као риби са удице,
бокалом би вино лио.

Машту бујну вином грије,
мада знаде ријеке талац
да он је за њу само алас,
ипак због ње ноћи бдије.

Хаџи Ђорђе Љ. Воларевих, Шид

ПОВРАТАК У ЗАВИЧАЈ

Ако заборавиш идилу младости
старост неће да ти опрости,
јер ко се сећа детињства свога
срећу и радост има од тога.

К'о кроз младост старост сазнаје
радост у души својој спознаје,
враћа радост младости ране
и срећом пуни старије дане

Ево се враћам родном крају
младости прошлој и завичају,
сећам се мајке и фамилије,
комшија што беху драги ми прије.

Невином љубави мајка се воли
за њу се дете богу моли,
јер крв и млеко мајка је дала
од деце своје тражи само хвала.

Завичај је вредан као мајка
великог срца и драгог ко бајка,
а срце уздрхти сви добро знају,
Бог ти помогао, мој завичају.

К'о дете пођох, комшије знају
да тражим срећу у другом крају,
сад им се сед враћам, па ме не знају,
да ли ме познајеш, мој завичају.

Љубав сам тражио на родном прагу
и стару мајку увек ми драгу,
ње више нема која се воли,
како певати кад срце боли,
радост и сета сад су у души.
Радост подиже а сета гуши,
животно бремене притиска човека,
а завичај свакога радосно чека.

Нисам те издао, мој завичају,
само сам живео у другом крају,
ево се враћам теби на крају
да оставим кости у завичају.

Прими ме данас, пружи ми срећу
никада више отићи нећу
чека ме једна црквица нова
на гробљу, родног ми Беркасова.

**Проф. Љубодраг Поповић,
Беркасово**

ДЕСПОТОВАЦ ГРАД

Поред села Беркасова
и главнога пута, била је некад
моћна тврђава подигнута.

Беше то град властеле српске,
сад тужно дрема само кула,
пуна жбуња и високе трске.

Многи су Турци видели Алаха
у подножју брега, сијала је сабља,
као капља отопљеног снега.

У свом граду клице живота
одавно су свеле, време је касом
газило стазе, мишица јаким крви
узавреле.

Осећам борбе и узвике беса,
многи су јунаци у шанац пали
без узглавља и без леса.

Понека кост из лобања ишчили
из земље влажне, говори им ум
било је овде битке сурове и снажне.

Падала су телеса низ падине брега,
лопила је крв носећи земљу
и симболе стега.

У смирај дана српских јунака
нема више, бодљикаво жбуње
њиховим дахом данас дише.

Патина земље крије давну тугу,
нестало је властеле,
а нема ни слугу.

Жубор живота старо време коси,
нема ага и бегова
а ни раје да им харач носи.

Град је утонуо у самртни дремеж,
векови су дуги изгубили рухо,
умирућа тишина уснуло јунака
пуни моје ухо.

Зидине града око не види,
вихор времена стару кулу роси,
историја се срцем пише
и душу човечију носи.

Веселин Вељко Вучковић, Батровци

СТУДВА

Родих се давно на обали снова,
најлепше реке детињстава наших,
у сазвежђу славуја и ноћних сова,
по тој тихој мирној води још увек
јашим.

Ту смо провели најлепше дане,
у чамцу дрвеном од мога деде,
чекали сунчан дан да осване,
те слике никад неће да избледе.

Студва има своје рукавце,
притоке разне сестрице миле,
кошаву своју и лепе поветарце,
романсе љубавне и многе идиле.

Живот корача са таласом сваким,
Студва за нас испуњава све снове,
расте или опада сматрамо је јаком,
у своје корито нас цео живот зове.

Јанко Шустер, Шид

ЛИПОВАЧА

Липовачо, ти густа шумо,
на домаку града Шида,
покрај села Беркасова
у теби се славе првомајски дани.
За Први мај слављеника пуна
виноградом и воћњаком опкољена.

Пуна шатора и рингишпила много
првомајски уранак ту се слави.
Пеку се прасићи и роштиља има
с песмом и игром ту је и свирка.
Прохладно јутро а никоме није зима.
Чује се песма галама и вика.

Радни људи у теби се скупе
да забораве своје радне дане
да забораве проблеме своје
уз песму игру и весеље славе.
Први мај се слави исто као лане
Липовачо, шумо, слављеника пуна.

Јован Бошњаковић, Илинци

ЕЈ, РАВНИЦО

Понесен љубављу
вољеном равницом
поред њива,
са хлебном пшеницом
поред њива сунцокрета,
детелине пуне цвета,
кукурузна поља дуга,
а шећерна репа свуда,
њиве соје и репице
цвет, паорске узданице.
Срце, обузме милина,
јулска упекла врућина,
и да не би старог ђерма
са некадашњег салаша,
у каблу је увек флаша,
винска, пивска и ракијска,
увек нам се добро нашла,
било чиме и са киме
жедној души прија чаша.
Па лагано до шљивика
и воћњака разнолика,
вишња, трешња, орај, бресква,
џанарика, крушка житна и јесења.
и јабука ивањача, петровача,
њена штрудла је најјача.
и јесења тањирача,
дуња жута и мушмула.
Пар чокоти деливаре,
чардаклија французице.
и кајсија, воћна вила,
што је бака калемила.
И већ сам се уморио,
а на пола пута био,
па се сетих успомене
што је деда говорио:
еј, равницо, узданицо!
Уздам се у тебе,
уздам се у небо
стрепећи од суше,
стрепећи од града.
Више сам се стрепњом уморио,
више од свог сељачкога рада.
Еј, равницо, окућницо.

Љиљана Јовановић, Беркасово

ЗАВИЧАЈ

Далеко а близу
плаве се горе
У очима
таласају у срцу
класови жита
Шарени се стадо
на сеоском пашњаку
уз ђерам и појило
Злати се дан
Звоно звоника
означава подне
Предах за све
Миришу траве
мамећи пчеле на пашу
После кише безброј гљива
издиже главе над травом
Свежина окупала
прашњаве сокаке
Увече
девојачка песма мили
с месецом
плавећи душу
сребрном светлошћу
Тихо је
само зриковци гласају се
свици обасјавају пут
спава завичај

Љубица Лазаров Свилокос, Шид

БОСУТ

Босут мало Вишњићеву сврати
некад га је Филип чекао на врати
гусле узме са њима гуди:
Ој животе, мало лепши буди,
да ја видим белог дана
Босут како тече,
људе, да ми није пусто вече.

Ој Босуте, плитка реко,
колико си мали
толико си познат
на далеко.

Сви те воле о теби пишу
млади шећу и уздишу.
Прва љубав,
прва састајања,
ту се млади воле,
до белог дана.

Ти протичеш кад зора заруди,
зрак Сунца све пробуди.
талашчићи твоји светлуцају.
зраци Сунца ту се огледају.

Вода твоја сва зелена
као лишћем покривена.
Теци, теци реко мила,
да би увек лепша била.

Марија Чикарић, Шид

МОЛБА

Хита Босут тихој Сави
привлачи се он са стране,
не сметају њему жиле,
а ни суве убачене гране.
Провлачи се испод лишћа,
јер је њему сада хића,
па жубором реку моли:
Прими ме у твоје крило,
ту би мени лепо било
с тобом бих се разговар'о
то би било оно право.
Умио би твоје лице,
Побег'о бих од човека
који баца своје трње
па ми боде очи плаве,
ја около немам траве.
Да избришем сузе своје
ето, прави разлог то је.
То је молба мога срца
бићеш права лепотица,
са сузама с мога лица
улепшаћу твоје рухо,
бићу сретан и поносан
да ми срце не би пукло.

Видак Г. Петровић, Шид

ПОЉУБАЦ РЕКЕ БОСУТ

Подарих јој пољубац,
пун свеже рибље икре.
Обогатих дубоке вирове,
у њеној немирној утроби.

Заузврат добих
хладне загрљаје њене.

До снажног Дунава
и Црног мора,
мислих само на њу
и њену лепоту.

Ја овакав: тих и миран,
са срцем пуним топлине,
Никако да се домогнем,
ушћа плаховите Дрине.

Она плови десном страном,
ја стиснут уз леву обалу,
стрпљиво чекам, мушки,
помоћ мутног Дунава.

па да ми лепотица Сава
дозволи да на њеном крају
нежно загрлим посестриму Дрину.
а онда, нас двојица и њих двије,
сједињени стигнемо до драге нам,
велике земље Русије.

Веселинка Игић, Шид

КАРАЂОРЂЕВО

Босутске шуме, лепота једина,
Протежу се километрима
А посебно да се нагласи
Војна установа Карађорђево их краси.

Те лепоте треба посетити
У природи треба боравити
Дивно здање, столетни храстови
Маме уздах као стари дивови.

А најлепше што место има
Вила Кошута позната је свима
Ту су многи државници били
Важне одлуке многе доносили.

Посебно је што ловиште има
Много дивљачи сретати милина
Срна, јелен, много дивљих свиња
Сусреће се на свим путевима.

Богданка Нанић, Шид

БУЂЕЊЕ

Зарони у траве и камењаре,
преспавај испод липе старе.
У некој шуми или шљивику,
ослушни свитање у правом лику.

Сазнаћеш сигурно с много чуђења-
природа има редослед буђења:
Прво се пробуде најмања бића
од јеленка до мравића,
а онда почиње договор птица
уз грају сврака свађалица.

Затим се зачују однекуд петли
и разне звери чим дан засветли,
а када Сунце високо скочи
људи тек тад отворе очи.

Више не умеју ни да се сете
шта је звук крила кад птице лете,
да извор нуди најбоље пиће,
а Сунце упорно и за њих свиће.

***Слободан Боцо Бајић, Бања Лука -
Шид***

ГЛАВНА УЛИЦА

Мада си пунољетна

већ неколико вијекова,
улицо главна,
нико те никад није питао

желиш ли се тако звати,
већ су ти име давали

и одузимали,
како је коме одговарало и
тјерали да се са сваким

од њих поносиш.
Једни су те ширили,
други дрворедом

уљепшавали,
калдрмисали, асфалтирали,

мермером облагали.

А ти?
Силно увјерена

у себе и
своју несумњиву надмоћ,
свјесна пролазности
својих кумова и
краткотрајности имендана,
попут брижног родитеља ,
све њих пазила
као да су прворођени.
Тихи свједок судбина.

Иван Гашина, Задар - Република Хрватска

МОЈ ЗАДАР

Као росу на цвијету
обасјава га сунца жар,
док пружа љубав свијету
мој величанствени Задар.

Био је рањен у груди,
вјековима се дизао,
о слави свједоче људи,
побједе је нанизао.

Краси га дивна природа,
стара културна баштина.
Сунце, море и слобода
богата су оставштина.

Срце му прекрива рива,
најљепши заласци сунца,
бајковите тајне скрива,
душу воде до врхунца.

Као росу на цвијету
обасјава га сунца жар,
док шири љубав свијету
величанствени град Задар.

ПРЕКО ТОРЊЕВА СИОНА

Обасјало сунце љепоту и мир,
под небеском капом заиграло срце.
На раскрижју свјетова
Споменик културе свједочи
о тишини која се чује.
Низ вилинске стазе
љубе се запад и исток,
зелена Фрушка гора
спаја се с Дунавом.
Преко торњева Сиона
кошава и сјеверац
шапућу баладе дивљем кестену.

СКРИВЕНА ЉЕПОТИЦА

Заједрила у сновима душа племенита
преко злаћаних стаза које Обровац крије
од изгубљеног путника што задивљен
пита
одакле се љепотица Велебиту смије.

У зачараном предворју суза каменита
вијугавим путeljцима успомене сије
жудећи за тајнама тајанственог корита
потонулих успомена у срцу што бије.

Љепота поносите обрвачкога краја
кроз уснулу дједовину с љубављу тече
записујући у срцу домољубне ретке.

Брижна мајка соколове у даљини спаја
шумовима вјетра који ливадама јече
позивајући с пјесмама уснуле претке.

ВЈЕЧНИ БЕОГРАД

Мостовима жеља
путују пролазници,
над врућим асфалтом
куца живо срце
уз челични дух
озареног дива.

Под разиграним сунцем
живот брзо тече,
на модроме небу
облаци се играју
с бијелим лабудом,
поносним јунаком.

Љепота озидава
предграђа из маште,
од Цветка до Келемегдана
путеви воде к Сави,
изгубљене лађе
плове плавим Дунавом.

Пруженим рукама
води предивним парковима
док трамваји брује
напуњеним улицама
тајанственога града,
вјечног Београда.

Иван Ивановић, Аранђеловац

ШТО

Што?

Шта што. Зато. Ти ћеш мени што.
Одакле ти храброст.

На твојих сто што, ја имам хиљаду
зато.

Да сам ја у твоје време испитивао
што, па никад не бих ништа постао.
Какве су то генерације. Нико ништа
не ради. Само испитују.

Што?

Шта те брига што.
Узми ради нешто.

Што?

Само ти испитуј што. Не пише ти се
лепа судбина.

Што?

Зато.

Све вас треба у затвор.

Пуна уста питања. А држава пропада.

Што?

Не питај мене што. Не знам ја.

Има ко у овој држави зна што.

Шта тебе брига што.

Ћути и гледај своја посла.

Хоћеш тебе да оптуже.

Што?

Зато. Што питаш што. Шта ако што,
открије нешто што не треба. Мисли
мало том главом. Не служи ти само за
подшишивање.

Што?

Видим ја. Нећеш ти да се опаметиш
Убиће те што. Убиће. Мислиш да си
паметан, Било је још таквих што. На
хиљаде. Па где су сада. Нема их.
Нестали су. Размисли мало о томе пре
него што и ти нестанеш.

Што?

Нема теби спаса. Готов си. Иди
поздрави се са мајком. Још једно што,
и већ ће ти неко објаснити. Ево их.
Већ видим како долазе по тебе.

Спреми се.

Што?

Куцају на врата. Обувај ципеле.

Обуци капут.

Што?

Крени са нама.

Што?

Крив си?

Што?

Шта што.

Што?

Метак у чело.

Што?

Зато.

Што?

Кристина Анђелковић, Лазаревац

ПОГЛЕД НА ЊЕГА

Нека чудна језа уз леђа ми мили,
вртоглаво стање нада мном се рађа,
скривен ми осмејак из притаје вири.
Исплива на површ потонула лађа.

У малим грудима као топот крда
зачуше се давно утихнуле ноте,
сладуњава мисао њише се и мрда
и онај осмејак нада све се оте.

Поглед на тај седеф што изазва чуда,
прегази ми муке као дуње гњиле.
Образи му кадифни, леђа попут брда,
само што ми руке к' њему не закриле.

ОД МАРТОВСКОГ ОНОГ ДАНА

Искрено те увек љубљах,
искрено и срцем свијем.
Сваки што се оте уздах,
не могадох да га скријем.

Пожелеше ноћи моје
да будна над тобом бдијем;
и уснице да се споје,
искрено и срцем свијем.

Немерљиво још те жели
од мартовског оног дана,
у трену се развесели
љубав моја заташкана.

Међу срцем и разумом
одавно сам растрзана;
и кретосмо истим друмом,
од мартовског оног дана.

Па и јоште немо ћутим,
погледима све ти велим.
Не смем разум да разљутим,
а срцем те силно желим.

Ту истину мораш знати
што бих с тобом да поделим;
очи моје само прати,
погледима све ти велим.

СУЗО МОЈА

Сузо моја, да ме није
на чија би недра пала?
Коме бих сву љубав своју
за живота обећала?

У теби су стиховези
што на срцу моме леже.
Сузо моја, да ме није
и њему би било теже.

Чијем би се оку дала
када треба јадовати?
Ко би му се знао
с тобом уз осмехе радовати?

Чија ли би рука тада
да образе њему мије?
Ни ти не би постојала,
сузо моја, да ме није.

Сиротан би и он био
и бескућник вазда клети.
У чијем би срцу мог'о
сем у моме поживети?

Не бришем те, сузо, никад,
сво богатство је у теби.
Сузо моја да ме није,
ни љубави било не би.

Сузана Муштра, Сплит – живи у Италији

МОРЕ

Сједим уз тебе и гледам те,
твоју снагу, лепоту и мирис.
Без тебе не бих могла да живим,
дајеш ми мир и снагу.

Довољно да те моје очи виде,
или моје уши чују твој божански шум
и моја душа заигра попут малог
детета.

Без тебе свет нема смисла,
без тебе нада престаје.

Море једино, море божанско.
Твоје сам дете и увек ћу бити.
Моје су сузе саткане од твоје соли,
а моја је душа боје твојег
пространства.

Волим те кад си мирно и спокојно,
а дајеш ми и снагу кад си бесно.
Када лупаш по стенама живота
и креираш прекрасне скулптуре ..

Када пријетиш и хучиш,
када дајеш до знања
да твоја снага нема мере.
Волим те море
јер ја сам твоје дете.

Светозар Н. Поповић, Даниловград

БАГРЕМ

Стари процвали багрем
Мирише миром пресветим
Стабло са много година
Прича испричану причу туђих година

Усамљен стоји крај сјече
Сачуван за ово вријеме
Светог имена за молитву
Прошних заборављених дрвосјеча

На багрему ко у некој кошници
Лијек овог времена лијечи прошлост
Прича немире који нас преточише
У причу туђег имена с гробовима

Стари багрем је прича у нама
Откос у покошеним сјенокосима
Извор давно пресушилог врела
Споменик нових извора и превирања

Багрем је прича и његова и наша
Вријеме које споро хода
Не пролази док тражи ново име
У туђим испричаним ратовима

Багрем пркоси и сваке године
Изнова миром багрема мирише
Бране нас они што нас поубијаше
На старој раскрсници ових ратова

Багрем је свједок ове приче
Мисао мислећих градитеља
И прва прича у реду за сјечу
Умјесто сјече нових кнезова

Ово је ново вријеме власти
У дрвореду нашминканих идиота
Ово је још једно продато сјутра
Без цвијета и старог багрема

Хоћу да будем брана усахлог потока
Хоћу да идем узводно ка понорима
Мојих и ваших челичних птица
А ми хоћемо од нас да нас поново бране

НЕБО

Ово је моје небо
Ово је мој поглед у огледало
Ово је моје наслеђе од Бога
Ово су ми оставили ђедови
Ово су ми очеви поклонили
Ја га не сачувах од нечисти
Да га дарујем птицама
Па да осјетим њихову слободу

Ово је небо за Бога створено
За сунце плаветнилом сведено
За мјесец сјенком осјенчено
Звијездама на тацну постављено
Ово је небо у нама рођено

Хоћу да га видим да га погледам
Хоћу у мислима да га опипам
Хоћу у звијезди међу звијездама
Скривеног у лику прошлости
да га препознам

Хоћу небо за птице с малим
и великим крилима
Хоћу небо далеко од твојих аеродрома
Са којих узлијећу неке поруке без кајања
Док их ми молимо они отјераше птице
Отјераше их далеко из наших сјећања

Нећу силу силнике и бесчаснике
Нећу слуге и свачије послушнике
Хоћу да волим оно што треба вољети
Вољећу и оно што је твоје а није туђе
Хоћу богате часне и поносне истине
Нећу сиромашне
и силом осиромашене власнике
Хоћу моју и твоју стварност
и њихову пропаст
До у крилу оних
који су их скратили за јуче
Не бране сјутра и њихово ново небо

Хоћу небо за птице
Нећу бесмисао челик и несреће
Не дам да лете не дајте ово небо
Оно је створено за пице
За молитве и поглед у истине
Не дајте да нас надлијећу туђе летилице

Зоран Николић Мали, Бакус – Ниш

ПРОПАЛИ ПЕСНИК

Ти си само песник
што буди зору у свануће
и испреплетаваш
просте у сложене речи
да те нико не чује
и не разуме.

Док зора искри
умиваш се водом са водовода
а седиш крај кладенца.

Док твоја млада жена
копни у чежњама и нема мира
од салетача љубавних услуга,
ти машташ о невидиљи и
не чујеш речи твоје деце - тата
па бар да си песник

МЛАДОСТ

ја бих прво да нахраним душу
године се моје кочопере
не слушају разум
ишту развратничке жеље:
да дохватим месец
да окупам сунце
да милујем звезде

моје очи надалеко сежу

ШИНТЕР ЖИВОТА

Побеглу поезију хватам
црвеним лошим вином,
убраним зеленим грожђем,
са танким сећањем
љубави из прошлости,
уз јаке тактове
неразумљиве музике
што дира сваки нерв и
буди ми младост,
мени старом.

Хватам суштину узалудне смрти
о животу безгрешности.
Ту баш где се спајам
са небом и земљом
пропуштам најлепше тренутке
у мом навикнутом животу,
хватајући неостварене жеље.

РЕЦЕПТ

у празно срце
сипати мало љубави
на следећи начин:

ако је дуго било празно
почните да гледате око себе
извините се трави коју сте згазили
откините дивљи цвет
и помиришите га
ослушните птице
које певају у бари

за то време
срце ће се само напунити
и моћи ћете поново да волите

Зорица Перовић-Прентић, Прокупље

БАШ МЕ БРИГА ЗА ПРОРОЧАНСТВА

Давно проречено много,
што се десити морало
Прорицано
Из звезданих карата читано
Време нико није спречио
годове да урезају дрвету живота,
засађеном на мом рођењу
У годинама млада
не хајем за календаре
Уздам се у песму
Док не јави, живећу своје среће
Име твоје млади моје зреле дане
Нострадамуса нек тумаче
како год хоће

ДОК СЕ НЕ ДОГОДИ

Нема смрти, живота, љубави
Само фикција, паралела
Јединица трајања
Сузама изгребане очи
Подеротине срца питањима
Преживљавање
падова са литица,
дављења у безданима
Како обнављати
Радост постојања
Надом?

ЗА ПРЕЖИВЉАВАЊЕ СЕБЕ

Хладну јесењу ноћ
будим промрзлим јутром
Метафорама палим капије снова
Цртам обнаженом истином
Измишљам нит за ход по стварности
Признајем се подељена
ампутацијом твог корака из сна
Не дирамо стварности
Пазимо да се не заболимо
Чувам ти поглед песмом
Тајни, украдени тренуци
Жеље говорим ветровима
Чекам
Варницама осећам
мир изненађених прстију
Додир крвотока присут тишином
На истој страни неба

СКИЦА ЗА БАЈАЛИЦУ

Тајно
Сетити се праве речи
Одагнати непознате
Демоне прошлости
Утишати откуцаје живота
Отетог слободи
Покајати се због покушаја
Убиства живота у себи
Рећи наглас
Поломити Велика кола
Тајним речима
Запевати
Радост постојања
Трајати

ТАЈНА

Можеш мојим очима
видети као опсенар
Лудило чекања
новог предавања истини
Саплитање у осмех обичног поздрава
Бауљам својом потребом
Гладна свакодневно
Не смем се олако трошити
Убити у жељи младост
Бојим се себе
Обуздај истину
Реци ме својим речима

Зоран Стошић, Прокупље

ИЗНЕМОГЛА ЈЕ СТАРИЦА

Све је више ливадица
али тамо нема птица
кад је нема лептирица
све је више несаница.

У дворишту моме старица
од самоће сва је свела
нема коме да исприча
за играчке и за прела.

Нема никог да јој каже
мајко стара добро вече
нема никог да је слаже
да мирише њено цвеће.

О унуку увек снева
да му деца буду здрава
да се огњиште сачува
Света Петка крсна слава.

Кад зашкрипи јој капија
своју душу тад отвара
да јој у том загрљају
буде увек дечја граја.

А највише чека цветни мај
тад запева песму њену
да сачува свој завичај
док испуста душу свелу.

06.06.2016. у својој кући у 5 ујутру

ПОНОСНА ТОПЛИЦО

Тамо где се Радан
и Јастребац грле
баш испод Југ Богданове куле
поред Хисара Топлица
се чудно савија
и тече узводно баш за инат свима
не може јој ништа ни осека ни плима.

И тамо где Радан
то Јастребцу шапће
и небо Прокопију спава у скуте
Топлица у покличу вечном
одјекује славом главе уздигнуте.

Черкез мало грли те
рука Јабукара
сневајте о Табан мали
окићени сте а да то
нисте чак ни знали
у егенду славе
прве у вароши Черкез мале.

Теци Топлицо узводно и поносно
поред Хисара где светли
Југ Богданова кула
Топличани нека вам је слава
увек уздигнуте главе
славите прошлост буне и побуне
Топличанину гвозденог пука сине
не дај да ти срце погине
док путујеш у небеске висине.

Славно Прокупље на реци Топлици
поносно собом где време љуби
руку гвозденом пуку.

Топлицо крају чувених боема
Драинчева ти деца славу доносе
и мирис Прокупачких чокота
до вечности уздижу и проносе.

05.07.2016. год. у 21-23.00 сати
Завршено код млађег Шубе у 23.00 сати

Срба Ђорђевић, Крушевац

КУЋА ОТВОРЕНИХ ВРАТА

Тајновито попут невидљиве речи
Уђох у зелени свет пролећа.
Пропланак који не зна моје име
Место је где бих мог'о саградити кућу.
Та кућа била би отворених врата
Зидови јој нису потребни
Светлост је изван њих.
У њој ништа не би било у сенци
И птице које пролете
ако су црне светлеле би.
То је принудна срећа
коју доноси пролеће
Уз мирис давнина
заљубљеним у језик воде.
Ако би неко закуцао
на непостојећа врата
Био би ми драг гост као поново
пронађена душа.
Частео бих га златним пехаром
чистог ваздуха
И песмом славуја у грму
који дозива његово име.
Затим прође време мог топлог срца
и видех празнину
Града коме враћам
свој раскомадан живот.
И изађох рањен
из тог зеленог света
рањен њиме...

ЛЕПОТА ХЕЛАДЕ

Хеладина лепота
Окамењена вечним временом
Прогони нас свуда.
Њену бесмртност носи корњача
небеским простором
Са читавим Светом на леђима,
каже митологија.
Она у вечитој је хармонији
бесконечно
Обожена говори нам свим језицима
од истока до запада.
Нек је зато добро дошла обичним
смртницима та љубав
И веровање у магичну мелодију њене
лепоте.

Ја немам корњачу која би се
Гегала се по мом врту
пуног цветног мириса.
Уређивала моја тмурна јутра
Расцветавалући их у жареним
латицама поезије.

Мајка је говорила:

Твоја поезија не личи на праву
поезију Хеладе
То је творевина која никада неће
доспети до легенде.

Испод трема моје куће
стоји стари сто
Ту је и мирисна липа
која моју кћер и сина
Својом миомирисом засипа
Па расту у смеху и ведрини.

Сада сам остао сам.

Топе се брзо снови младости,
Али се понекад и врате.

У њима увек је ту сто,
мирисна роса
Давно сасушене липе
и дуговечна корњача
Која носи читав Свет на леђима
И божанску лепоту Хеладе...

Миљојко Милојевић, Београд

БОЈ НА ПЛОЧНИКУ

Девет Лазар посекао гора
пут да спречи Мурату султану,
Агарене силне да примора
баш у место Плочник да застану.
Двадесет је иљада сељака
секло горе од зоре до мрака.

Дрхте горе долине и пути:
црна хорда Топлицу притиска
свуд се чује јаук, лелек, писка...
Злочин чине Агарени љути:
док Топлица носи убијене,
отимају и блага и децу и жене...

Стани мало свирепи султани,
на Плочнику заустави хорде,
с мачевима да укрсте ђорде,
пут ти крију балвани и гране...
дуг Србији овде ћеш да вратиш
и животом злочине да платиш...

А Топлица надошла ко море,
дрвље ваља црња од орања,
са обала камење одрања...
Из ње куља топла магла сива,
а два цара ко два горска дива
по тој магли мора да се боре.

У бој ступа Срђа Злопоглеђа,
силан јунак страшних црних
веђа...
Од његовог погледа се страда,
он не кличе, он ништа не каже,
по два и два на копље набада,
преко себе у Топлицу слаже.

А коњ Вранац, као ала стара,
господару прићи ником не да,
ког погледа зубима уједа,
са све четир' бије и обара.
До копита огрезе у крви:
гази, рже, оборене мрви.

И Срђина чета бескућника,
све јунаци од првога реда:
снажних прса и мрка погледа...
И без песме и бојнога клика,
руши, ломи, ко ураган прави,
мачем сече, ил' рукама дави.

А тек горе сред царскога пута,
где се бије тешка битка љута,
своје ате разиграли гојне,
три витеза - три војводе бојне.
Пријатељи од младости ране
Агарене руше на све стране.

Побратими у боју и пићу:
с леве стране Топлица Милане,
а са десне Косанчић Иване,
у средини Милош Обилићу.
Хитри, лепи ко соколи сиви,
Свак' се живи тој тројици диви.

Милош бира једренске делије,
што скупљају зли данак у крви,
бритким мачем или копљем бије...
Витез бије, а коњ Алат мрви.
Милан гони бесне јаничаре,
а Косанчић погане Шиптаре.

Под налетом славних Југовића,
као чопор прогоњених псића,
цичи, пишти, злосрећна ордија...
Бошка прате три млађана брата,
А Дамњана четири старија.
Сваки копљем одлично барата.

А за свима Богдан на тенане
свога Белца кроз ордију јаше,
бира чалме славом овенчане:
сече само бегове и паше...
Помно мотри шта синови чине:
старо срце још о деци брине.

Витла Бошко са алај-барјаком,
бритким мачем сече и обара..
Лети песма позната и стара,
срце гали у Србину сваком...
Југовићи кличу, руше, бију,
ршум чине, сатиру ордију...

Дамњан кличе убојиту, стару,
за врат стао некаквом Агару:
„Окрени се и лице покажи,
јеси л јунак срца племенита,
ил' бекрија пун злобе и лажи
сто се ноћу Цариградом скита.

Ја сам Дамњан Југовића рода,
и на част ти бекство и слобода!..
И док дрхти, плаче, Турчин
млади,
сви се чуде шта то Дамњан ради.
Тек кад скиде сјајни оклоп с
главе
угледаше, добре, лепе очи плаве.

Све то Лазар с узвишице гледа
и пажљиво бој крвави прати:
да л ће султан кнезу да се преда,
или ће се до последњег клати!?
Лазар не зна како цар изгледа,
а камо ли да л ће да се преда.

Свом Ђогату у седло се баци,
за њим хитри грунуше јунаци:
с четом јурну Срђа Злопоглеђа
и Јакупа нападе са леђа.
Бој Јакупу није јача страна
те умаче у чадор султана.

Три витеза, три војводе бојне
мисле да је крај крваве војне.
Сваки од њих у себи се пита:
да зароби цара или Бајазита,
али Милош доби тешку рану
и не успе да приђе султану.

Југовића славна чета смела-
девет брата прогоне Мурата...
Обруч стеже три чадора бела...
Јакуп диже цара на Дората...
Залуд хитах мој Лазаре, кнеже,
силни султан низ Плочник
побеже!

Беше битка скоро и престала
кад ето ти будалине Тала.
Дреновом се батином заврго
па низ Плочник трчи брго, брго...
Синоћ Тале с крчмарицом био
те на Плочник није ни мислио.

Много пио, превише љубио,
па је јадан у бој закаснио.
„На батини зарђали клинци,
дозволите, браћо, српски синци,
бар десетак Турака да збришем,
грдну рђу с клинаца обришем!..

А ког Тале дреновачом стиже
тај не писну, нит се више диже!
Кад, ујутру, сунце грејат' поче
крв се силна сасири у плоче...
Тако Плочник доби славно име
да се вечно поноси са њиме.

Мр Јован Михајило, Нови Сад

ЦУРУ ИМАМ

ЦУРУ ИМАМ ТО СЕ ЗНА
ЗНА И ОНА ЗНАМ И ЈА
А ШТА ХОЋУ ТО СЕ ЗНА
ЗНА И ОНА ЗНАМ И ЈА
ДО ЦИЉА СЕ ТЕШКО СТИЖЕ
ПРИМАКНИ СЕ МАЛО БЛИЖЕ
ВРУЋА ОНА ВРУЋ И ЈА
СТЕЖЕ ОНА ПУШТАМ ЈА
ОДЕМ КУЋИ ОНА ЗОВЕ
ТРАЖИ РАДЊЕ И ОБНОВЕ
ХОЋЕ ОНА ХОЋУ ЈА
А ШТА ХОЋУ ТО СЕ ЗНА
ЗНА И ОНА ЗНАМ И ЈА

ОЧИ СУ ТВОЈЕ МУШМУЛЕ ЗРЕЛЕ

ЈА САЊАМ ОЧИ МУШМУЛЕ ЗРЕЛЕ
ОНЕ СУ ЈЕЛЕ ДИНАРЕ МОЈЕ
ОНЕ СУ УЗЕЛЕ ДУГИНЕ БОЈЕ
ДИНАРАЦ ТИСКИ ОКРАЈАК САЊА
А ОН СЕ ТИСКОМ ЦВЕТУ КЛАЊА
ПОПИО САМ НЕКТАР СА ТВОЈИХ УСАНА
КАКВА СУ СТАЊА
ГАЛЕБ У ОЛУЈИ И ДИНАРА БРУЈИ
КОБНА СУ ВРЕМЕНА
ТИ СИ МОЈА ТИСА КАО ВИЛА ЖЕНА
У СЛАСТИ МУШМУЛЕ ЈА ТЕ ГРИЦКАМ СМЕЛО
ДОК НАША ЛЕКА ИГРА СЕ ВЕСЕЛО
САД СЕ МОЈА ДУША ПОРЕД ТИСЕ КУПА
САДА МОЈЕ СРЦЕ ПОРЕД ТВОГА ЛУПА
ПИЈАН САМ ОД ВИНА ОТЕЛА, ИЗОЛДЕ
ПИЈАН САМ ОД МОДЕ РАСЦВЈЕТАНА КРИНА
ТИ СИ МОЈА ВЕЧНОСТ, ЗЛАТНА ДЕТЕЛИНА

02.12.2013.

У ПРОСТОРУ ИЗГУБЉЕН

ПОД НОГОМ ГАЗИМ СИТНИ ПИЈЕСАК
СА ЗАПАДА БЉЕСАК У РУКЕ УГРАДИО
ПРОШЛОСТ И МОСТ НА ДИНАРИ ОСТАВИО
ТРОГЛАВСКУ БУРУ ВОДУ ВАЗДУХ
ЧИСТИ,И ПОТОК БИСТРИ
ПО ФРУШКОЈ ШЕТАМ И СМЕТАМ
ВИДИЦИМА КРИЦИМА РАСКОМАДАН
ЖУТИМ.УПУЋЕН ПРЕДСКАЗАЊУ
У СТАЊУ ЛЕПТИРИЦА БЕЗ КРИЛА СРИЧЕМ
И ВИЧЕМ У НЕПОВРАТ БОЛИ СА ЗОРОМ
И СТАРЕТИНОМ ДОДИР МОКРА ТИЈЕЛА
СЛАДОСТРАШЋЕ ТРЕСЕ ПАДАЈУ ЗАВЈЕСЕ
У ФОНТАНИ ЖЕЉА СТАРОСТ НАВИРЕ ЧЕКА
ПОСТЕЉА.
И ПРОЉЕЋЕ ЖИВИ У НАШЕМ СЈЕЋАЊУ
И ПУПОВИ ЦВАТУ У ЛИВАЊСКОМ КРАЈУ
УВУКО СЕ МИРИС У ЗЕЛЕНУ ТРАВУ
У КРОШЊЕ ДРВЕЋА И КОЖУ И ГЛАВУ
И БЕХАР СЕ БИЈЕЛИ ШПОРЕТИ СУ ВРЕЛИ
ВАРЕНИКА БИЈЕЛА И ПОНЕШТО ЈЕЛА
И МНОГО ОРАХА КРОМПИРА И ГРАХА
ЂУРЂЕВДАН СЕ БЛИЖИ
И СУНЦЕ НАС ПРЖИ ДОКЛЕ ЋЕМО ДИНАРО
ЧОВЕК СВЕ ИЗДРЖИ

ТИС ТИСАНА

ТИС ТИСАНА ТИСОМ ВОДУ МУТИ
ДИНАРА ЈОЈ РУНОЛИСТ ПРОСУТИ
РИЈЕКОМ ТЕЧЕ ТИС ТИСАНА
ТИСОМ ТЕЧЕ НЕМА МАНА
ТИСКИ ГАЛЕБ МЕНЕ ПРАТИ
МОРАМ ЉУБАВ УЗВРАЋАТИ
У ЊЕДРИМА ТИС ТИСАНЕ ДВА ГОЛУБА БИЈЕЛА
ДАРУЈ МИ ИХ ТИС ТИСАНА АКО БУДЕШ СМЈЕЛА
ТИС ТИСАНА ТАМИШ МУТИ ПОЉУПЦИМА ТИМ
ЈА ТЕ ЗОВЕМ МОЈОЈ ДРИНИ ДА ПРИПЛИВА
ЛИМ
ТИС ТИСАНА ТИСКИ ЦВИЈЕТЕ САД СИ ЦУРА
НИСИ ДИЈЕТА
ДОЋИ ЈОЦИ ТИС ТИСАНА ЧЕКАЋУ ТЕ ЦИЈЕЛОГ
ДАНА
ДОЋИ МЕНИ ТИС ТИСАНА КАД СЕ ГАСИ ДАН
ДОЋИ МЕНИ ТИС ТИСАНА ПА МАКАР У САН

Радивоје Миладиновић Пацко, Параћин

ВИДОВДАНСКИ ЗАВЕТ

Као домет, као циљ ил' мету,
Господ нам је Нови завет дао,
Да би сваки створ на овом свету
Крајњу своју судбину дознао.

На голготи, на страшноме крсту
Крвљу га је Исус потписао.
Као свету Божју вољу чврсту,
своју реч је свима нама дао.

На Балкану, на српској голготи,
Ма колико сви ми били мали,
У крви смо са својим Господом
и ми Завет исти потписали.

И сви они Срби што се зову,
С некрстима задњу битку бију
И то овде на часном Косову
За небеску и земну Србију.

ПРОТЕСТНА ПЕСМА ОСТАРЕЛОГ ПЕСНИКА

Сви су наши опустели дани.
Празне су нам душе и кафане.
Шћућурени ко птице на грани,
Још лижемо непреболне ране.

Све су наше наде опустеле.
Руше нам се кровишта, темељи.
На нов дан се наше жеље свеле.
Коло воде нови рушитељи.

Све су наше ноћи покрадене.
Развејани они леви снови.
у апсане луче одведене.
Лучоноше сада клинци нови.

Мед од пчела, хемија разара.
Нека вајда од ораха није.
Плех музика, где је она стара?
Сад свирају зурле и шаргије.

Ни вино се на прави од лозе.
Шљивовица ни видела шљива.
Поезијом сад харају прозе.
Муза њена једва да је жива.

И док седим у своме буџаку.
Кријем мисли од постмодерниста.
Тихо зборим неку нову жваку,
А она ми увек једна, иста.

ЕЛА

Ела Лазаре, ела Слободане,
Небеска Србија Вас призива,
Отачество слави !

Умирали сте свесни
Завршног чина.

Свако на својој Голготи,
Свако на своме крсту.

- СВРШИ СЕ! - рече Господ.
- Сврши се ! - рече Лазар.
- Сврши се ! - рече Слободан.

Ела Лазаре, ела Слободане,
Видовдан вас уздиже.
Косово и Милош повезују.

Роду сте дали све:
И срца и душе и главе.

- Не мерим каква сила
Стоји испред мене,
Већ какву светињу браним ! -
Каза Лазар у освит битке Косовске.

Слободан у Хагу каза исто.

Судили им тужитељи и џелати.
Кадија и тужи и суди.

Бог славу дели.

Ела Лазаре, ела Слободане,
Ела Србијо!

Томислав Милетић, Крушевац

НА КРАЈУ

Полако истиче све наше време,
примиче крају последња ноћ.
Нестају задње поноћне сене
и тихо гасне животна моћ.

Некима ће нови дан да дође,
свануће опет нове зоре,
теби и мени све ће да прође,
нестаће љубав, снови, море.

Је ли ти жао што тако беше,
реци бар сада, не лажи, кажи.
Не бацај речи што само теше,
говори истину, себе не лажи.

Ни за чим ја не жалим,
у вечност идем ко шапат кише.
Једна ме жалост ипак прати:
зашто те нисам волео више?

Молитва последња када престане,
док задња свећа буде горела,
кад на тренутак све застане,
ти тада признај: јеси ли ме волела?

Кроз руже ћу ти опроштај дати,
кроз латице њене рећи ћу, тише.
Једна ме жалост у вечност прати:
зашто те нисам волео више?

ХТЕО БИХ

Хтео бих да будем ђердан око врата,
Да те грлим срећо и дању и ноћу.
Хтео бих да будем твој прстен од злата,
Да те љубим, милујем кад желим и хоћу.

Хтео бих да будем од бисера грана,
Да ти груди красим пољупцем, лепотом,
Да ти љубим очи, зденца, бистра, врана,
И да те загрлим свим својим животом.

Био бих и суза што ти око роси,
Дрхтај твоје усне, срећа што се смеје,
Радост на твом лицу, увојак у коси,
Сунце на твом челу што ми душу греје.

АКРОСТИХ

Много сам ноћи и много дана
Првео узалуд јурећи прах,
Тражећи жену да нема мана
С телом због кога застаје дах.

Истина твојих усана медних
Нек се разлије ко ружа југа,
Нек буде извор љубави жедних,
И свака нек се угуши туга.

Лепото моја, Принцезо јутра,
Одбаци време, библијски страх,
Воли ме ноћас, сањај ме сутра,
Нек нас опије твој свети дах!

Ајде, отвори врата самоћи!
Нека те понесу ветрови нови!
Буди ко никад у овој ноћи,
Нек те усреће сви моји снови!

СНЕЖАНИ

Ако ти кажу да сам умро,
Не плачи драга, не пуштај тугу.
Не, нисам умро, само сам отишо
Да са небеса донесем дугу.

Да ти још лепше опевам лице
у косу улијем дугине боје,
Осветлим усне што вечно љубим,
Овековечим очи твоје.

А кад вечерас пси залају,
И чујеш режање одвратна гласа,
Отвори прозор и викни: Чибе!
Ко увек брани ме од бесних паса.

***Миомир Хари Ристовић,
Крушевац(1938-2001)***

ИЗМЕЋУ МОЈИХ КРОВОВА

Чекамо између ових кровова
ја и моје протицање
велико и сумњиво сутра
а сутра
сутра ће калдрма моје улице
испилити нову пећину
наде и чекрк дана открили лавез
уганулог звоника
сутра ће болећиви лекар
опет грабуљати
ономоћали клавир
и тражити острво тишине
у туђим недрима
сутра ће улични чистачи
поново певати наивне стихове
и радозналом небу продавати
јелове облаке прашине
сутра ће моје песме
бити поново обојене
сенкама умртвљеног ветра
и умртвљеног неба
и чекати вапај расплаканих година
сутра ће моје кости
играти са љутитим црвима
мелодију прекланих надања
порођену над жубором њених
изгубљених руку
и сутра
сутра ће дуго харати ноћ
и иверје мрака глодати моју косу

ИГРА

Девојко са урезаним крстом
туђе злобе на челу
повади све своје луде ножеве
ове ноћи када и калдрма поцупкује
уз ритам својих уклетих поскочица
и тражи своје кристале
и твојим не опијеним вртовима
ишчупај све ножеве
из твојих премладих пролећа
и насрни на ову проклету чаршију
која је у наступу
своје најграмзивије похоте
хтела да ти отме и последњу нит
твојих увек бистрих језера

Ножеве хоћу да видим
уместо мандаринских очију
освету хоћу да сањам
уместо благих јулских осмеха
чаршију згажену да видим
уместо мојих проклијалих груди
све твоје бодеже само
у мојим рукама и претњама
девојко
за све твоје повређене стазе
открио сам једно велико и дуго
волим те
за све моје издане руке
и разбољене очи.

***Драгољуб Миладиновић Дади,
Крушевац (1943-2006)***

ДРВО ЖИВОТА

У воду је пустила корене
па шикља ка зову звезда
под кором му све више мене
и моје крви топла најезда

упорно пузим уз стабло глатко
повратка нема ни кад се склизне
знам ко роса живећу кратко
кад ме при врху сунце лизне

шире се руке у гране чворне
да гром украте и светлост пију
после од моје коже уморне
топлу кошуљу сунцу да шију

остаће тамо на врху да звоне
из срца ми два злаћана нара
својим ће језгром досећи еоне
и вечну тајну свемирског жара

ГОВОР ПЕСНИКА

Кажу пријатељи
одавно ниси изговорио
доброту своје мисаоности
и
лепоту истине
твојих поимања порука живота

Окупљеном шароликом свету
који верује да верујем
у трајне вредности душе
говорио сам срцем
и
несебично им поклањао
део свог живљења искуства
кроз искушења...

и вадио балване из својих
и брисао труње из њихових очију...

и говорио о љубави, поверењу,
дружењу, пријатељству...
о неуништивој правој вери
која нас одржава...

говорио сам надахнуто
верујући у сваки свој стих
који сам дуго и проверено
изговарао и записивао...

и било је аплауза,
уздаха,
раширених очију
и по нека суза...

на крају су сви отишли
неки држећи се за руке
други замишљени
многи насмешени и са већ
заборављеним тренутком
проведеног времена

остао сам
сам
песник обешен о сопствени (стих)

***Сергије Михајловић, Крушевац
(1888-1943)***

ПОРУКА

Ко се колеба, кога борбе плаше
Што нам предстоје најскоријих дана
Нек иде одмах, још док је зарана
Плашљивце нећу у редове наше.

Јер, нашто они? Као челик јаке
Мишице које ће у своме
Замаху снажном пред собом да ломе
Све што нам смета. Јер хоћу јунаке.

Који су спремни да поднесу патњу
Сваку, и змију да нагазе ногом,
И да заметну бој са самим богом,
Кад цео свет се упути на пратњу
Староме друштву да му кажем:
збогом!

ПРВА И ПОСЛЕДЊА БРИГА

Ја видим данас свуда
Где бацим поглед мој,
Где човек као зверка,
С човеком бије бој.
И свако гледа само
Лични интерес свој.

Мудрац ко простак, силни
Ко ништав, млад и стар,
Све има једну девизу:
Новац и добар ћар!
Последња брига свију,
Зове се општа ствар.

СВОЈОЈ ЛИЛИ

Са јутарњим сунцем вребам те и
тражим
Пун радости топле и безумне среће
Да угледам тебе, чежњу своје среће.
Да погледом твојим грубу прошлост
блажим.

Са јутарњим сунцем вребам те и
тражим!
Јер ти кад се јавиш на мах песма
крене,

Химна теби, Лили, и лепоти твојој
Будућности нашој и љубави својој,
Пред њом гину јади све се губи, вене.
Јер ти кад се јавиш на мах песма
крене.

Душа жуди теби, ја не питам ко си?
Чедо богаташа ил` пука сирота?
Ти си љубав моја, циљ мога живота
И лепша нег` љиљан у јутарњој роси.
Душа жуди теби, ја не питам ко си?

НАПРЕД

Пред нама видик јасан као зора,
Ми свесни свега крећемо без страха,
У сусрет циљу ко бујица плаха
Снажни као када притискује мора.

Препреке многе али снага дива
Пробуђенога ни од чег не преза
Нас силно држи једна света веза
И вера што нам нов видик открива.

Другови, напред! Сви скупа и смело,
Јер само наш пут води ка слободи
И само наше велико је дело!

Из ког ће ново сунце да се роди
За потиштене и све који пате...
Па онда, напред, мој друже и брате!

Живко Јевтић, Крушевац (1898-1980)

МЕСЕЧИНА

Изблистао месец тих;
на орахово грање сјај
расуо врео,
а попци цео
потопили звуком крај.

Уморни ујутру пашће
у траву. „Спавај –
певају – спавај.“
А мене дах плача
потајно додирнуо
па немирно бдим.

Док месец небо не прође,
са мном шта ли ће бити?
Ораху честити,
да ли ти можеш
заклон за мене
сенком својом приправити
и хлад?
О, месечина ће ме ноћас,
као огањ гвожђе,
свег' извити!
Док месец небо не прође,
Орах и сва ће се дрвета сасушити!

СЛУШАЊЕ

Коло од ветра ударило путем,
сам и мртав што иде кроз град.
Струји све на путу,
као да је у суву траву и жуту
ушла змија.

Мени се чини да у песми ветра
мој и мртваг пута плаче јад.
Послушам звуке ветрове,
па се у коло бесловесно
ухватим и ја!
И час овај близине сам,
за мене и не знам
срећа да ли је
или само још једна
пролећна рана.

ДРВО

Звук ме разбија зеленог лишћа
толико на гранама новца.
Дрво је душа ловца,
Дрво је пуно тајне,
смрт птица
и небо крије.

Дрво је музичка сала:
човек ноћу са њега
може арије
да чује неслућене.
И кад је у соби старинској
нога од астала,
дрво пева
при месечини пуца.

Дрво је скровито срце
нечије,
И кад је живо
и мртво кад је,
оно куца.

Михајло Живић, Крушевац (1911-1943)

МОЈ ЖИВОТ

Поломљена машина,
без чивија и клина
што је чврстом прави;
пропала
у дубину кала,
и над којом лежи прашине слој –
то је живот мој.

Време је квари,
и рђа мотор стари,
што снагу машини даје.
А стари мајстор, Бог
не шаље још Михајла, шегрта свог
да кварне делове скупи
и с њима пред престо ступи.

Рђају делови стари,
рђају, ветар их квари!
И спрема се мајстор Бог
да пошаље вечитог шегрта свог,
да скупи старе делове
за будуће машине нове.

ПРЕОКРЕТ

Уснуле жеље постају већ дела!
Стремљења нова тражи душа јака,
Прхнуше тренуци живота свела,
Одоше ноћи и сноплје зрака.

Млечнога сунца живот загрева.
Етером, сад бих да јурим, јурим.
Напит свежином пролетних дана,
Азури, звездама, облацима сурим.

Црне ми је живот откуцао часе.
Апатије ено задњи трну зраци...
Цветни бокори нови живот красе;
И дан ведри светли, гле, тону облаци!

ЖДРАЛИМА

О ждрали, о птице чиле,
Станите мало, почаст одајте
Палим херојима отаџбине миле
На Кајмакчалану кад будете биле.

У доба битки и очајних дана,
Кад потоцима крви наших див јунака
Натапаху стене са Кајмакчалана
Над ратничким небом ви летесте брзо.

Сад станите мало, то је земља наша.
Облаци од дима гушити вас неће,
Одморите мало ту криоца ваша,
Помиришите мало нахрањено цвеће.

И крените затим пут неба јужнога,
Ка пучини огромној која гута људе,
Прелетите над њом без крика једнога
Да се хероји наши из сна не пробуде.

Милан Симић, Крушевац (1905-1960)

ПЕСМА ОСЛОБОЂЕЊА

Другови,
Дигните високо, поносно своје главе,
Развијте пурпурне барјаке слободе,
љубави, славе,
Пружите другарске руке.

Подне је припекло врело,
и снага наша кипи
Ко вруће, кључало гвожђе;
Крв мрка хукти
у снажним венама нашим,
И бију набрекле жиле,
Подне је...
Припекло врело сунце,
И пијанство слободе
блиске у нашим снагама игра
Безумно, лудо, страшно.
Живот се нови ближи,
и крепке речи с њиме,
да скину окове тешке са наших
рањивих тела.

Пред зору слободе блиске,
као претеча дела
Хукнуће сова црна
потоњу песму своју.
И кроз њен језив хук,
што симбол таме беше,
Синуће румена роса с блиског,
пурпурног неба,
О кад свечана звона
забрује великим зраком,
И кад се господ јави
с нове слободе знаком,
Са вечним, блиставим сунцем,
Мрака ће нестати тада, и с њиме
злокобне птице.

Кроз светле висине зрачне,
Пурпурни барјаци ваши,
Ко страже предака давних,
Гониће с обзорја нашег
Облаке тмурне, мрачне;
И као звуци лире, кроз кликтај
веселих чета,
Брујаће победе песма широм
слободног света.

ПРИВИДАН МИР

Начинићу лице спокојно
и око ће ми бити
мутно, нејасно, затворено
да ми никада нико
у душу не продре.
У себи у свити,
као паукове нити,
танко, свилено гнездо
сновима својим
и чуваћу их тако
у души покопане
као светињу највећу.
И нико неће знати
да дубоко у мени
лежи раскопан читав један свет.
И око ће ми бити мутно, нејасно,
и лице ће ми бити спокојно
да ми никад нико
у душу не продре.

Радослав Сандић, Крушевац (1914-1995)

У ПРАСКОЗОРЈУ

Буде ме из сна замке немира
Вртлози крви
између првих и трећих петлова
Па лутам у праскозорје занесен лепотама
Са реке ме маме крици пробуђених птица

Пробијам се кроз шипражје
путељком зеленим
Славуји у жбуњу препиру се са
дроздовима
Винорујни исток у пламен се црвени
Јове, тополе, врбе,
као ђаци одлазе низ реку

Река за сунцем хита као заљубљена жена
Пољупци месеца су је занели
па шумно отиче
Обалама загрљена сребрне косе расплиће
Обљубљена страсно груди открива
свитању

Сећања навиру – угушене жудње снатре
На другој обали млади запалили ватре
Чује се шум реке и лепет крила птица
Рубовима усана гасе пламене жеравице

ОЧИ КОЈЕ ГОВОРЕ

Окована два топла и бистра ока
Душе која чами,
Која осећа сву неправду живота...
Очи, одане и паметне, нашега друга,
пријатеља, брата

Иза решетака и зидина тамних...

Очи које се смеју
И жудно чекају топло пролећно сунце
Да их поспе златним прахом слободе.

Очи радника, модре и сиве
Које назиру блиставу будућност раднога
човека,
Свих људи света,
Оковане...

Очи патњом испуњене,
Као две ране крвљу заливане,
Као звери глађу измучене.

Очи које гледају
Тугу поробљеног света,
Варнице у њима пламте као одсјај
мржње...

МЕСЕЧЕВЕ НОЋИ

Ноћи...
Путањом неба плови месец.
Сребрни срп окачен испод стреје,
Тишина ћудљиво дрема,
Бледа светлост веје...
О
Ноћи, како сте топле,
Коштуњаве и мршаве руке човека вас
грле,
Сањиве очи, срце пуно бола,
Вапај допире у кости и сржи.

Ноћи, препуне месечине и мира,
како сте топле под поднебљем земаљске
кугле...

Ремети вас и дира:
Страшни пожар Шпаније и Кине.
Месече, ти газиш меком и босом ногом,
Кровове наших кућа,
Силазиш у тамне јаме ноћи:
Где станује беда.
Твоје око гледа глад и патњу,
Банчења и пир,
Рудара кога другови износе из земље
мртвог,
Радника кога гори иперит...
Око ти не сузи, месече, ти си сит:
Мртвих људи палих пред Мадридом и
Шангајем
И кржаве Палестине нит...
На прозорима и гвожђем рука и нога
човека кити
Говори уздах тамничких зидина...
Тешко је човек у овом друштву бити...

Месече, заклони своју бледу светлост у
облаке:
Не светли мале куће предграђа,
Не светли њихове кровове,
Не светли ровове у којима човек страда
.....(одломак)

**Велизар Станковић Корчагин,
Крушевац (1922-1942)**

И ми бисмо писали песме веселе,
пуне жара и среће младости,
и ми бисмо певали о лепоти,
о сунчевом спектру што
разлио се у хиљаду боја.

И ми бисмо се држали за руке
и шетали по цвећу,
као весела невина деца.
И ми бисмо волели гозбе сјајне,
балове и пир.

И у нама постоје људска осећања и
жеља за узвишеним,
Ал' шта кад је свуд трулеж и глад?

Испод свиле и злата
шири се кухни смрад.
Свуда је само лаж, превара и пакост.
И нема ничег што душа може
да окупа животворном водом.
Да јој спере љагу и умањи огорчење.
Очај је обузео боловима душу и
забранио јој дах.

Верујем, и једино ме
Одржава та вера
Непоколебљива и силна,
Ублажује тугу и скида окове црне.

Треба веровати вечно.
Ко клоне тај не схвата
Назначење право,
тренутак га уништава
Трачак времена што гњечи,
Кида и уништава.

ЗВЕЗДА

Бескрајне легионе трептавих
звезда
у ноћима
посматрам
што плове и вечно блуде
кад душа у сферама вишим
лебди.

Плове ми жеље пространством
и жуде звезду
што сија јаче од ватре
пламене
силније но жеље сагоревајуће.

Та блистава звезда
даје светлост
не пронађеним планетама,
она је тешитељ силни
у регионима бескрајне васионе,
тамама вечним.

Тражим вечито погледом
ту ужарену петокраку
јер из ње
као неизбројни удови
полипа морских
избијају
непрегледне доброте
немерљиве радости.

Миодраг Максић, Крушевац (1913-1943)

МИ НЕ ВЕРУЈЕМО

Ми не верујемо да могу победити
они,
јер се за поштену ствар боре
милиони,

Ми не верујемо у победу мрака
и у војску њину
јер свесни борци
знају зашто гину!
Ми не верујемо
да могу да победе
мрачњаци они
што смрт сеју
свуда по свету
који није њихов
и по земљама
које нису њихове
већ оних бораца који знају
зашто се боре
зашто крваре!
Да слободу – нов живот
за све остваре.
Ми не верујемо
у мрак
у коме гроб тугује и плаче.
Сунце је светло јаче!
Ми не верујемо
у победу њину
јер силници не знају
зашто гину.
Они које сила само
напред покреће
кукавице су,
а не јунаци.

У туђој земљи
умреће,
али победити неће!
Тамо у тој великој земљи
силницима биће гроб
јер народ велики
који се за слободу
храбро бори,
неће да буде ничији роб,
ничији гроб!
Ми не верујемо
у снагу мача:
Слобода ће бити јача!
Ми не верујемо
да ће освојити
тама,
јер Истина у свету
није
сама!

**Добри Димитријевић, Крушевац
(1910-1982)**

ШАРЕНИ ГРАД

1

Најпре у срцу примите кратки
животопис њен – опијена
из чаше сунца и чаше месеца
светлошћу оном што се разлива
у разнобојна жупска вина
понета Јастрепцом једром – зеленим
за славу зоре а славе наше
и Сувим Рудиштем катарком Србије
нараста она на облацима
у брег – брод
зелен
и Лазар усхићен
реши на њој Багдали песми
са моста међу срцима нашим
преко трију река
повери свој шарени град
да га понесе у царство човека
на земљи – и небу
јер нашли смо пехар од њене земље
испијен можда и уочи битке
са тугом у којој
присутни можда беху гавранови
но храбрен од својих соколова да
издржи дан
на хлебу
мученичку
држећи здравицу с њима
опроштајну
реда приличног домаћину – по
налогу народне му душе
најпре за висину
после за јунаштво
после за лепоту
јер тада
до тада
и од тада
и од тада – никад
не би пута другог

2

На брегу овом
подигну прошлост: град
чији лик
пронеше
и воде Мораве
и воде Расине
у заклетву: Косово нек камен

остане
ако се
светло не одбрани

Време – његове
фреске – шарене
остави
том граду – да се
памти

Остало – са срцем
вазнесе
у песму
да се живот

ЗАВИЧАЈ

На раме ми се
спустио

овај прамен
облака белог

у плавицу неба
завичајног

преобраћен
у голуба

само мог.

**Бранислав Л. Лазаревић, Крушевац
(1910-1989)**

СВИТАЊЕ

Ширином неба ко ситни зуби
Разбацало се звездано сребро,
Зорњачу месец суморно љуби
Витак и танак
Ко бело сребро.

Црне су сенке дуга питања,
Док зора чигру црвену ткаје –
О, знам ја, куца мој сат свитање:
Јер мрак ниједан
Вечно не траје!

ПОЗИВАЊЕ

Вече је без птица, а једино оне
Звездано још писмо читају
Нада мном.

Па зато рекох камену свом:
Са мном

Крени да штап волшебника нађем
И с њиме те додирнем и у птицу
Створим

Не би л` ми из песме прочитао: шта
да
После свих пораза
Себи

Одговорим?

БЕКСТВО

У сулудој чежњи мој храст једноноги
Усамљен, пун врана и пун месечине,
А за непомићност укуван, сањари:
Куд би ослобођен
Ноћас да одмине!

Па не искованим кључевима стално
Измишљене чврсте вратнице без
брава
Око себе свуда – да би непомићност
Оставио своју,
У сну откључава

Усамљен пун врана и пун месечине,
Он – мој једноноги храст сулуд, пун
наде:
Да га никад више на превару овде
Непомићним зидом
Опет не ограде –

Сања како у сну бежи са ливаде!

ПРИЧАЈТЕ

...и причајте како не волим је више и
да је сад
Она оружнела и седа
И да јој камен у темељу дома од
чежње
Големе због мене проплакао –
Причајте ми о том, и ако знам ипак да
то није
Тако!

...и причајте она да плаче због мене,
и да је
Не воле ни људи ни пси,
И да сте јој рекли да ја волим другу,
и да
Своју срећу не знам да измерим –
Причајте ми о том, причајте све док
се и ја не

Уверим!

**Антоније Маринковић, Крушевац
(1917-1987)**

ЉУБАВ

Откључам једно око
Чапља
Сребрном обалом газе
Крила су јој
Два млада месеца

Откључам друго око
Дечаци
Одбојку на пољу играју
Руке су им од земље

Откључам уста
Сунце
Са свим језерима се рађа
А лице му је од траве

Откључам прса
Љубав
Без крила без месеца
Без сунца које се развија

А руке су јој од чежње
Усне од заорава
Очи

Од ноћи, од ноћи, од ноћи

БАЛАДА

Са сунцем се плавокосим
Борио
Не би ли му жар
Преузео.

У ђинђуве да га кује
У бисерни
Огрлица низ!

Златан конач да испреде,
У иглу сребрну да га утне
Хаљину
Девојци од латица
Цветних
Ћутке да шије.

Тако је умро,
Ни гроб се не зна где му је.

ПИЈАНСТВО

Опијамо се травом
Што сја
Од прскаве лепоте

Покоравамо се заборавом
Заносних младенаца
Уз јеку
Прапораца
Зла

Одмахнемо ли главом
Излазимо на чистац
С коњским ергелама
Безнађа.

Одвезујемо се
Од звучних карика
Дима.

Пловимо са снима
А топовска се јека
Пролама.

Призивамо човека
А разговарамо
Са псима!

**Слободан Стевовић, Крушевац
(1924-1983)**

ОДСУТНОСТ

Нико још није коначно изгубљен.
Ствари који нестају мењају само
облик стари.
Као вода што се претвара у бела
стада облака.
Или облаци у дуге плетенице потока.
Може бити изгубљен само човек
Између добра и зла
И својих дилема.
А још је страшније ако једноставно
У његовом стаблу
Њега нигде нема.

НАРКОМАН

Пчела је имала челичну жаоку,
Али не мари!
Отров је меден.
Лебдим као да лежим водоравно.
Халуцинација нема:
Тамо је онај стари креденац,
Ваза од пластике и један чаробан
вештачки цвет.
Овде је пепељара са много опушака
И мртав сјај празне ампуле.
А завеса је спуштена,
Бела и непомична као припитомљена
утвара.
Једино не знам да ли је напољу
Ноћ или дан?

КЊИГОВОЋА

У рану зору уобичајена прозивка
врабаца
Испод мог прозора који гледа на шупу
у дворишту.
Опет се кује један дан у невидљивом
сребру

Ваздуха.

Полазим на посао. Врпци прхнуше.
Први аутомобил ми пресече неколико
слабих
Живаца;

Чувам се... да ме остали не докусуре.
Па ја сам књиговођа!
Треба радити!
Треба књижити!
Хемијска оловка већ цури боју
бедуинских турбана
У строге коцкасте колоне.
Колоне гутају свакодневно стотине,
хиљаде и

Милионе.

Е мој, певачу: прође лето педесето,
а ја сам
Књиговођа!

Од свих бројева на свету највише
волим црвени
Хијероглиф седмице
Који се зове недеља.

МОНОЛОГ У СУМРАК

Ко црвени огањ прошла је јесен
по гранама и нашем месу, кроз снове
још присутан је твој лик ветром нанесен
а мртве су птице и цветови плове
ко црвени огањ прошла је јесен.

Гори последња звезда мрачна прилико,
звезда нашега тела, та што још не паде
о изгубљена обало, о ти слико
угашена, где си ти обало наде,
гори последња звезда мрачна прилико.

Црн и усамљен луташ ивицом бола
опустели брод бачен на море дана
капље горка светлост из неба ко смола
а не смирује ни исток црвен ко рана
црн и усамљен луташ ивицом бола.

Брате мој, још смо зачуђени ко деца
и дођи у овај предео пун стена
ту где пада црвено лишће месеца
где ћемо ћутати дуго крај црних грана
брата мој, још смо зачуђени ко деца.

РУБ СЕЋАЊА

О то је плач тих сутона на обали
рањених зраком, то је тај руб који пређох,
изгубих нежност и постадох груб
као пакао, то су ти заливи што су нас звали.

У ваздуху заборавља што ти напуни груди
само смрт звони на тихој жици
само плач југа у твоје тело и крици
долазећих у овај залив где се луди.

Нестаје месо сећања што те мучило
сада си без имена и без снова
то време које паде крај тих зидова
заборава а остало је ћутање и све што те крило.

О то је зла обала где ричу ноћи
мрачна гласом, а црвена се ватра гаси
остало је пепео и однели га таласи
и плачу врбе над водом која неће доћи.

Живадин Лукић, Крушевац (1935-1999)

МОРАВА ЧУДЕСНИЦА

Чудеснице
У сну плачеш
Дању певаш
Ноћу вирови ковитлају
Лобање звезда

Звезде не мисле
О смрти
Светлост је њихова судбина

Дању славуји чешљају
Дубине своје

Жене голе и умне
У колони су крај тебе
Врбе
Таласима скупљају
Изгубљене речи
О људима твојим

Умрети у светлости
Твоје воде с тобом
Чудеснице

ТКАНИЦА

Мајко
Имам шест метака
У срцу
Дечане
И Грачаницу
И Богородицу Љевишку
И Призрен на рамену
Имам пут
У небо
Од звезда тканицу
У свакој рани
Твоју сузу
У теби сат
Проклети мајстори
Подесили време
Да тебе одбројава

Мајко
Полижи ме на ћилим Метохије
Од влати и витине
Имаћеш свог дечака
С ружом Метохије
На челу.

ОТИШАО САМ

Зелени ветар
Мач заденут у срце
Служи вечеру
Орловима

Коњаник бежи у небо
Пут тамо и води

Над кућом Жарковића
Гракћу гавранови

Славује стрељају
У цвету трешње

**Зоран Мих. Крапчевић, Крушевац
(1942-1992)**

ЛАЗАРЕВИ ВЕЧНИЦИ

са копљима у рукама
и месечином у очима
у ратним одорама

свемиру супротстављени
како они леже
моћни

само још планине су
и мора
и време

као да
бдију
над тајном

не казујући је
нити је скривајући
што мудрацима и приличи

да иза краја
пут у бескрај
почиње

ОПОМЕНА

Постоји једна ноћ
када се јасно види
да су звезде спутане
у танке сребрне нити

сабласно бели месец
ослоњен на гребен
чини се
као зли свемирски паук

на земљи све је тихо
прожето страхом
и обасјано мирисом мистике
који прети

сваки је камен
ужагрено око
а вуци и људи
у свод урличу јаук

КУЋА ОД ВРЕМЕНА

корак
по
корак

као

циглу
на
циглу

свакога дана
од раног јутра
градим кућу од времена

хоризонту хитам
да њиме
кућу закривим

таман да стигнем
падне сумрак
и све ми поруши

опет ћу ја
и нека никоме не буде туга
ако већ мени није

само стрепњу
да одагнам

ни брат ми
ни пријатељ
не могоше обећати

да ће се
сутрашњи дан
заиста десити

Раде Милошевић, Крушевац (1947-1970)

МАМА ВЕРА КОТАНЧИЋ

Београд има најтужнију недељу
На станицама
Кад се војници
Растају са мајкама
Кад се уместо речи
Кад се уместо речи поздравља кућа
И двориште
И отац у болници
И брат који о времену не мисли много

Знам да сваки мој написани стих
Који нађеш
У свесци за математику
Или у белешкама о Канту
Дуго читаш
И говориш у себи сама
Мислећи о дану
Када си ме први пут видела
Са девојчицом
У нашој улици
И о лутањима
И повратку са реке
Све године
Сва доба
Ти знаш
Како је твој дечко био тужан
И пијан
И другарски распеван
Како је ноћи проводио на Багдали
У грању
Колико је волео стих
И колико
Колико ти све знаш о мени
Мама

На фотографијама
Гледаш гимназијалца наслоњеног на
зид
Са Камијевим странцем
Тмурног и бесног
Са смешком
Или га виђаш између цветова
Са сенком
од присуства девојчице која гледа
која гледа у њега
и даље
прелиставаш све календаре дечаштва
све што је остало
желиш да сачуваш

плачеш ја знам мама
често у себи
јер осећаш
да онај дечак
онај твој дечак
никад не може
исти да се врати

о мама
како су то велики
разлози за тугу

ЗАПИС

Запис сам нашао на мосту дана и ноћи,
закопаног под кућним прагом у руци претка.
Без слова и знакова, речи без звука,
из прошлих времена урезан у завејано памћење.

Нисам веровао док нисам просањао
трајући комад по комад свога тела.
Нисам схватио док нисам сложио
део по део недосегнутог сећања.

Насмејао сам се на лаж истине
која се не учи већ сања.
Насмејао сам се због великог открића:
заблуде потурене библије.

ЗАГЛЕДАН У НЕДОГЛЕД

Расплело се време, разлило у бескрај.
неман се не стиди зубе да покаже.
музиком изгубљеног почетка свемира
компонује игру на граници памћења.

време ми гризе уши, струже нервима.
Време у недоглед.
Тренутке међу прстима развлачим,
низ руке ми цуре.
Не успева ми да га огребем.

Више и не покушавам да се нађем.
У општост људског трајања не могу да зађем.
Довечну истоветност дневног
истерало сам из себе.

Толико свега довукао сам у нашу постељу
под теретом васионе убијам се мишљу.
Време ситнимо, свакодневица нас мрви.
Једино нам оно може сведочити
ако га сачувамо у целини.

Љубица Басарић, Крушевац (1933-1999)

„ЗЕНИТ“

Из зенита живота
повлачим
брижни траг
и законима света
не нудим
позлаћен траг.
Нудим га измирењу,
обраћању за реч.
Поново учим
зар већ
нисам стекла
сву зрелост
и знање
за говор благ?
Нисам ли знала
да делим
године добра и зла?
Нисам ли
у слици земље
видела
најлепши лик?
Поново учим
откровење живота
а крик земаљске душе
винуо се до неба
од неба знан.
Призивам
решење задатка
тешког
за овај час,
велико ткиво
живота
легендом
нуди спас.

ПОХОД

Идем у походе
крају,
тамо где се
на окупу додирују
руке племените,
где планински извори
мирно силазе
и над ватреним крштењем
слободно бди
око соколово.

МИР

Да могу, мир би ко бисер у ниску
сплела
и поклонила узаврелој кошници
света.
Да могу, испосништвом бих и вером
вратила љубав да земљом слободно
цвета.

**Мирослав Димитријевић Кире,
Крушевац (1945-2014)**

ДАМАРИ СТРАСТИ

У души звоне
Сунчева звона
Небо се окреће
Са звездама
Што се у очима расипају
Мисли
Стреловито продиру
У души омче
Жуборних струја
Дамара страсти
Свим смртнима
Заметнуо бих траг
У бојама дуге
Направио бих праг
На њему деца да седе
Њихове погледе благе
Усмерио бих
У први сунчев зрак.

САН У ПРОЛАЗУ

На челу
Ход месечине
У ушима
Мали свирачи
Свирају на виолини
У лобањи
Два ветра у судару
Док чекам звезду
Да склони
Месец са чела
Скачем у реку
И давим мале свираче
Који свирају на виолини
Они појма немају
Да је то време
Које нисмо снили.

РУКОВЕТ

У наручју ми доносиш
Руковет зелених ноћи
Улазиш
Без куцања на вратима
Не знам ко си
Одакле ти безумни вртлог
У покретима
У очима ти изгубљеним
Препознајем небески сат
Изнад огледала воде
Све је као сан
На дну
Вијуга змија као сумња
Рекао бих ти збогом
А пружам ти леву
И десну страну.

Станислав Марић, Крушевац (1934-2012)

ОЧИ ДАНА

Бојна ноћ.
Бој и
неспокој васионом
до освита
дана.

Очи дана као море
узбуркано
под олујним
небом.

НАДМЕТАЊЕ

Бродови кљуновима руше
валове.
Водоисточници као млазњаци
на азурном небу
убрзавају и запљускују
бродове.

Галебови бродове надлећу,
слећу на таласе
и узлећу.

Са вихорима, бродовима
и таласима,
у брзини се надмећу.

ДУША СИВЕ ПТИЦЕ

Сива птица Купртина
на сивој грани
запевала своју
сову песму.

Слушају њени сиви
птићи
како њина мајка
стара
срећу младости
тугу старости
у радост претвара.

Цвркућу јој птићи:
Ти ћеш, мајко, од нас
отићи.
Не тугуј! Твоја ће
песма и душа
у нас ући.

Мајка прекине
тугу
Песму птића
слуша.

Милица Панин, Крушевац (1956-2015)

И ПОСЛЕ СВЕГА

Брате мој
гости нам долазе
свираче небеске воде:
чекамо их,
слутимо све непогоде
што чудни пути
Божји их носе!

Гости долазе
уморни су и жедни
(хајде врата да отворимо
заједно да играмо са њима!)

Руку ми дај брате:
ево долазе ко плима –
кућа нам постаде раскршће
(не бој се брате
велика светлост је у њима!)

КАО И ТИ

Опет на пут крећем
(путеви ми дуги)
тајна ми скривена
у колевци снови –
мисао што ломи
(мисао неизбежна)
сећања су моја
Предуго већ трајем

Предуго већ трајем
на свету ми сама
у тишини болној –
тело што ми беше
светлости камена:
да ме опет ствара, -
нестаје без трага!

Време је да мене
нека све утрне
изнад моје сене
бездан да се твори –
зашто да још будем
(све што знадох рећи
остаје у мени ћутање говори!)

САН

Ја ћу опет сама
у ћутању добном
да потражим срећу
што је хтедох срести
(о, да ли ћу стићи,
да ли ће се сплести
невидљиве сени
у чекању кобном!)

НЕ ВЕРУЈЕМ ТИ

Не верујем ти
да у рукама држиш вечност
и да ти је тело
од сунчевих залазака.

Прошло је време
када веровах да из ничега
долазиш
и да у рукама славује носиш
изгубљене
у кристалним шумама
нашег дома.

Још увек верујем у дечака
са верглом
- што по читаву ноћ
са зрикавцима лумпује
у травама росним.

Не верујем ти
да си био боем
и пијаница
да си могао
кад год си хтео
да зауставиш време.

Ко би у све то веровао
после црвене нити
што испредоше је пауци
у воћњацима невидљивим
у кукурузиштима необраним.

Небојша Лапчевић, Крушевац

КАД ЈЕ КТИТОР БИО САСВИМ МЛАД

Стабла су виша била
од Ктитора кад је био
сасвим млад...

Касније се у небу огледао,
касније се по делу узвисио,
кад су многи крстови
из копаоничких дрвореда васкрсли,
кад су Анђели мистријом и длетом
четири зида, с четири ветра озидали,

стабла су виша била
од Ктитора кад је био
сасвим млад...

Високо Лазарице!
Високо Милентијска сестрице!
Високо небеснице!

Ево, из Тропрста
у мучно тле
капље ко крв,
крсни нам знак.
Трисјај Милентијо!
Трисјај молитвенице!
Трисјај јаросна канонице!
И високо дарове прими
и опрости грехове наше:
*јер кад се православни Храм зида,
прво се од греха душа вида!*

Драгојло Јовић, Крушевац

ЗЕНИЦА ОКА ТВОГ

Кад ми ружни дани дођу,
Па у мрачне мисли тонем,
Невиђену жељу имам,
У очи ти да потонем.

Да у њима нађем мира,
Па зароним у дубине,
И још једном, ој младости,
С тобом летим у висине.

Баш ко некад кад смо знали,
Да је живот тек пред нама,
И зенице очију нам,
Љубав зраче до бескраја.

Сад ми опет очи гледаш,
Ал у њима жар се гаси,
Од све снаге и пламена,
Још их само боја краси.

А ја желим да још можеш,
Стару ватру да запалиш,
Па очи нам кад се сретну,
Сагорело да повратиш.

Хајд још једном зенице ти,
Кроз очи ми сјај пошаљи,
Нек ми душа опет блиста,
Ко таласи пенушави.

СА ЛИПОМ СУ НЕСТАЛИ БОЕМИ

Хеј крчмару стари, ајд донеси пића,
Па се сети прошлих дана и ових младића,
Којима си некад у рана сванућа,
Причао на уво где је коме кућа.

Тридесет је лета, прошло као дан,
Лагано нас гледаш, питаш се и сам,
Зашто нам од бора изгужвана лица,
Кад то време уби, младост ноћних птица.

Живот нас је однео на све стране света,
Видели се нисмо много, много лета,
Ал смо сетно веровали да нас липа стара чека,
Бар само још једном, са мирисом њеног цвета.

Сада више липе нема, а ни њеног дивног `лада,
Све је нешто измешано, липе секу зарад зграда,
А не знају да је с липом, нестала и душа наша,
Где чекасмо зоре ране, све уз звуке тамбураша.

Ајд још ноћас друже стари,
Цимни струну на гитари
Да певамо песму нашу, о другару тамбурашу,
Налиј чаше другарима, што их сутра бити неће,
Јер у овом новом веку, за боеме нема среће.

Сад се друге песме чују, девојчурци подврискују,
Блуд се шири на све стране, пију се гуаране,
Европејске песме пишу, хоће душу да избришу,
А времена добра стара, у другом су веку стала.

Ајд у здравље моји стари, попијте још коју чашу,
Јер већ сутра неки други, испијаће за душу нашу.
Друга пића троваће им, младалачки ум и вене,
А тек нека песма стара, сетиће их на боеме

Саша Милетић, Крушевац

МЕСТО

После толико година
Очи су ти оне исте
Јер време ти ништа
Нарушило није

И даље си у истој улици
Амајлију не мењаш
Миришеш на исту привлачност
И радују те оне исте боје

Корачаш већ по навици
Смејеш се као и јуче
Одлазиш на иста места
И понављаш стихове Превера

Пушташ исте старе плоче
Исто ти у башти цвеће
Опет на тај бок лежеш
И будиш се у исти сат

Са оним истим пријатељима
Онако исто испијаш кафу
Иста нога преко колена
Као кад се наноси шминка

Само не знам
Јесам ли ја за тебе
Онај исти

ДОМ

Ограђен у прошлости
На чврстим темељима стоји
На земљи прадедова

Са великом жељом
Натопљен знојем
Хлеб са седам кора

Обасјан сунцем испран кишама
Посан или мрсан
На подземним водама

Штит од урокљивих очију
Голубињи кутак
Са птићима својим

Гласови се чују
У каменом гнезду
Одолоо зубу векова

Од дрхтаја земље
Старо испуцало лице
Клања се икони чувару

Дедове жуљевите руке
У ситну циглу узидане
Красе мој свети дом

Дејан Ристић, Крушевац

РУЖА

Тражио сам дуго где се јади гнезде,
Где то у човеку умире лепота,
Шта је тама друго, него мртве звезде,
Пресахнуло врело колевке живота.

Раздирао стопе пољима без цвећа,
Крш сам, голет, утро поглед где се пружа,
Ал' ту лежи тајна, лепота је већа,
Кад сред пустолине никне једна ружа.

Гонио сам разне бауке и але,
Своја прса мет'о где би штит поклек'о,
Из даљине само све су воде мале,
Али само ретки препливају преко.

Заустављах ветар једрима од снова,
Чињаше се лако господарих њиме,
Но то привид беше, подсмех изазова,
О подмукле хриди разбише ме плиме.

Схватиш пред крај пута где се једном
броди,
Линија живота ктитора је дужа,
Тек тад има смисла што се човек роди,
Ако иза њега остала је ружа.

ВЕТАР

Заурла ветар промрзлим долом,
Ломи кроз честар одбегле гране.
Само храст лужњак поносно стоји,
Старина памти и горе дане.

Стани ветре, не харај више,
Обуздај своју махниту моћ,
Силу што мрви, крши и носи
Умири само за ову ноћ.

Пахуља ковитлац, вилинско коло,
Прекрасна ледена арабеска,
Јури ко џадом низ окован поток
Омеђен обалом смрзнутог песка.

Застани ветре, одмори мало,
Само те данас понизно молим,
Већ сутра шибај, тутњи и дроби,
Завладај овим пољима голим.

Тик покрај храста чатмара трошна,
Ни боја јој се не зна више.
Зар на та врата, напукли прозор,
Баш мора моћник да кидише?

Јер, ево сада, овога часа,
Крај празних јасла живот се буди,
Једно се ждребе управо рађа,
Свега се плаши, свему се чуди.

У полумраку мемљиве стаје
Мајчин га језик чисти и греје,
Само се невољно стресе и фркне
Кад ветар захропће испод стреје.

На постељи од влажне сламе
Крхко се тело свија и гути
Уз сапи своје уморне мајке,
Зато те молим,
Њега ради,
Само вечерас,
Ветре ућути.

Љубица Петковић, Крушевац

СВИТАЊЕ У ЗАВИЧАЈУ

Нана моја Драгиња
у повесмо вуну
савила
за појас преслицу
ставила
и преде
шарену дугу
зраке сунчеве
и месечеву
сребрну нит
На вито пређу
па на цевке
навила
брдо скакуће
она на разбоју
чун премеће
и тка
од душе своје
и сна
свећа јој
звезда Даница.
па када свиће
или кад сунце
залази
по небу жупском
прострли се
њени шарени ћилими.

МАТЕРИНА ПОРУКА

Мајци Миљи Јотић

Кажу ми, кћери, у цркву одлазиш често,
пред олтаром дуго стојиш молитвена,
неко те стално зове на свето место
и ти одлазиш, предана, понесена.

Жељна сам да те видим и загледам у очи,
видећу у њима шта мом детету треба,
даће ми тада љубав довољно снаге и моћи
привићу те у наручје и уздићи до неба.

Не говориш ми ништа, само дођеш у сан
пренем се сред ноћи некако посечена
видим кроз модру ноћ и одједном знам,
зедњом и слутњом, да си узнемирена

Немоћна да стојим са тобом пред олтаром
молићу пред нашом иконом савијена,
свим срцем својим и материнским жаром
да би молитва твоја била услишена.

МОЛИТВА ЗА ПЕСМУ

Ако сам ојачала за глас Твој у пуноћи
од виђења засијало неземаљско око
Ти можеш учинити, Благи и Свемоћни,
да молитвом устанем до Тебе високо.

На Твоја врата куцам тражећи праречи,
правом љубављу у ритму да се сложе
миром који снагом може да излечи,
да се препознају, понесу и обоже.

Даруј ме исконском, Твојом песмом, Боже,
некако слутим да сам због ње у плоти,
да пренесем речи које се срцем множе,
постају чаролијом спасење у лепоти.

Песма коју тражим да је преумљење,
сама по себи умилно да се твори,
преко мене постане мало откровење
да не певам ја, Дух Свети нека говори.

Љиљана Пантелић, Крушевац

ОДИГИТРИЈИ

Снегом огрнуто Јутро
Путници моле
Жељом неизговореном
Покрећу аутобус.

Љубећи промрзли асфалт
точкови одводе мисли путника
Коловозом теку
као морем,
реком ишчекивања
До великог Белог Града.

Путују жеље
Путем удобним
Широким.
Господа и просјаци
сељанке и снаше. Цигани.
Дечак модрооки
тесном стазом. Корача.
Чека да се отвори Капија
Заборављеног Града.
Вођен Благословом Светог Николе
Дечак и путник захваљује.

Измољено отварање Капије
изненађује и позива
да Небо Љупкости и Доброте
мирно гледамо.
Да смемо да стојимо
постојимо и молимо
Пред Њом. Мозаичном
Једином
Путеводитељницом.

Модрооки дечак
узима Икону
Богородице Одигитрије
и путује даље.

фебруар 99.

УЗ БОГОРОДИЧИНЕ СКУТЕ

Покрај Богородичиних скута
Бела и плава
Часна Госпођа Јелена
Тугом и маслинама
приморјем грчким мирише.
Писма као молитве пише.

У Вишеградској оставља
белину болничких постеља
Клиничког центра
и београдског снега.

Уморна од искушења
гледа како ишчежава гордост свих жена
можда будућих мајки
Одатле Госпа Јелена надеждом умивена
дочекује нови дан пролећа.

У јутро девојчице, жене, мајке
прилазе Одигитрији
Јелена виде како се чврсто
за Богородичине скуте држе.
Саже се да их пољуби.

Свим мајкама, Пролећу,
Одигитрији - фебруара 99.

СОФИЈА

У Ел Басану,
Чудотворац Јован Владимир
Царује и дарује
Молитвама Светог Кнеза Српског
живе Срби у Албанији.

Туристи прилазе старобудванској Цркви
Свете Тројице. Фреска мирише
Даровима Светог Јована, песник пише.

Даровима Јована Владимира
живе дечак, старица, трговац, лепотица.

Каквим то благом дарује
Откуд крепост, снага?
Одговоре је већ измолила
лепа протина кћи.
Даровима Светог Јована Владимира
отвара се Капија Манастира
Као у Острогу, или овде у Лазарици.

Дарована је све песме и дарове
свих манастира и породичне цркве
прикупила и као ниску бисера
понела у Враћевшницу.
Сада, тако близу Неба
са сестринством у Ковиљу
Ризницу чува Софија
А почело је песмом о Сунцокрету.

Софији, за Божић 2004.

Олга Петковић, Крушевац

ГРАЧАНИЦА, СВЕВРЕМЕНСКА НЕВЕСТА

Опрости што се усудих да Ти се обратим.
Твоја лепота ме прогони и на јави и у сну.
Јутром, у свитања најјаче.
Кроз маглу, кроз вео,
Кроз нежне сунчеве зраке -
Ето, Тебе!

Стојиш испред мене,
Поред мене, у мени.

Слушала сам о Теби,
читала песме Теби и о Теби,
виђала Те. Ништа!
Без одређеног трага.
Гледала - а нисам видела.

А онда, једном у смирај јесењег дана
Проказа ми се у свој својој лепоти,
Раскоши, чистоти,
Белој најфинијој чипки.
Невесто! Истино!
Лепотице! Пахуљице!

Сва моја љубав,
Све лепо што имам у себи
Поклони се пред Тобом
И моли за опроштај због слепоће
Која ме је држала годинама у сиромаштву.

Угледах Те у пуном сјају,
Угледах Те како спајаш
Прошлост са овим тренутком.
Забрујаше звона у срцу,
И души, и бићу целом.
Осетих понос због толике лепоте Твоје.
И стид што то пре не знадох,
И захвалност Свевишњем
што ми дозволи да ово доживим.
Невесто!

Поводом Славе
Богородице Тројеручице у Крушевцу 2006.

ВРЕМЕ

Браниш ме. Штитиш ме.
Од времена ме не можеш одбранити.
Неумољиво је. Тече. Оставља трагове -
видљиве и невидљиве.
Сведок је пролазности. Вечно је.
Тешко је. Лепо је.
Припада свима, али га неко више приграби.
Није ничије, а са нама је.
Узлеће, лети! Ствара!
Ломи. Плаче. Чека. Сведок је.

Одушевљава. Даје наду. Одузима. И траје.
Пролази и остаје. Опстаје. И ми у њему.

Трује и "лечи".
Време - отровна јабука.
Време - јабука од злата.
Време - начин да се све
не догоди одједном.

ПОД ДЕСАНКИНИМ ШЕШИРОМ

Драга поетесо, Данице, међу звездама
Тражим помиловање,
Блага - како само ти умеш
Опомени свакога од нас,
Подсети нас шта то беше
Љубав у безброј облика.

Контесо, тражим помиловање,
За све које си упознала
Током 20. века и за њихове потомке.

Кнегињо на зрну грашка,
Знам да осећаш све наше боли
И преко девет небеских душека.

Тражим помиловање - за љуте, за обесне
за освајаче, за незаштићене,
за слабе и јаке...
Само твоја благост ће се чути по васиони
И опростити нам што сами себе уништавамо.

Миледи, прошири обод свог шешира
До небеских размера и распростри га
Преко наших глава,
Сачувај нас од зала,
А срце и душа ће знати да узврати.

Прва дамо наше поезије,
Тражим помиловање,
Пред Богом молим
Заштиту од силних
И од нас самих.

Поетесо. Контесо. Кнегињо. Миледи.
Звездо Данице, прими нас под своје криоце.

2007. Крушевац

Боривоје Бора Видојковић, Ћићевац

РАДОЈКО ДРУЖЕ, РАДЕ БРАТЕ
(Великом Српском песнику)

РАДОЈКО ДРУЖЕ, РАДЕ БРАТЕ.
ТЕБИ У ЧАСТ НАПИСАХ СТИХ.
ДУШО НЕМИРНА, ПУТНИЧЕ СВЕТСКИ.
ЉУБАВНИЧЕ СТРАСНИ, ПЕСНИЧЕ ВЕЧНИ.

ИЗ ЈАСЛИ И СЛАМЕ И МАЈЧИНОГ КРИЛА,
ИЗНИЧЕ ПЕСНИК УЗДРХТАЛЕ ДУШЕ.
ДОХВАТИ РУКОМ НЕБЕСКЕ ВИСИНЕ.
ВЕЧНОСТ ДОСТИЖЕ ЧИСТОГА СРЦА.

ПРОПАДАО, УСТАЈАО, ВОЛЕО И ПАТИО.
ПУТЕВИМА СЛАВЕ ЦВЕЋЕ САДИО.
БРАО ТРЊЕ И ПЛОДОВЕ ГОРКЕ.
АЛ' ДУША БОЛНА ОСТА ЧИСТА.

МНОГА СИ ЖЕНСКА УСРЕЋИО СРЦА,
НЕЖНА И ОХОЛА, НЕМИРНА И ЖЕЉНА,
КЛЕЧАЛА ПРЕД ТОБОМ И УЗДРХТАЛА И
МИРНА,
ДОК ТВОЈЕ ОСТА НЕСРЕЋНО И ЖЕЉНО.

ПОЛЕТЕО, УЗЛЕТЕО У ВИСИНЕ ВЕЧНЕ.
СПОТИЦАО СЕ У СВАНУЋА И БЛАТЊАВЕ НОЋИ.
УЗ ТИХЕ ПЕСМЕ И ЈЕЦАЈ ВИОЛИНЕ,
ШТО ЗОРА РАНА СРЦА РАСТАВЉА.

ЗА ОГЊИШТЕМ ЧЕЗНУО У КИШНЕ ЗОРЕ.
ЗА КОЛЕВКОМ ШТО КРАЈ ВРАТА ТРУНЕ.
А УСАХЛИ ИЗВОР НА КРАЈУ ЛИВАДЕ
ЧЕКА ТЕБЕ ДА ОПЕТ ПРОКЉУЧА.

АЛ' КАФАНСКЕ ПОЛУПРАЗНЕ ЧАШЕ
ДРУШТВО У ЋОШКУ И КЛИМАВИ СТО.
НИ МАЈКА СТАРА ДА ЗАМЕНИ НЕЋЕ
ШТО ЧЕКА И САХНЕ ДО БОЛИ СВОЈЕ.

И ОПРАШТА СИНУ СВЕ НЕМИРЕ ДУШЕ
ДРХТАВА РУКА КУДЕЉУ СТЕЖЕ.
У ПОВЕСМУ ТУГУ УТАПА ВЕШТО.
ДОК ПОГЛЕД КЛИЗИ КА КАПИЈИ ТРОШНОЈ.

ОВДЕ САМ А НИСАМ

Видим ти друже у погледу сненом
тугу, очај, муку и јад.
Дрхтава рука цигарету стеже,
а усне ледене у ћутања беже.

Поглед избегаваш тугујеш и патиш,
желео би опет кући да се вратиш.
Очима сузним ка небу бежиш,
Богу се молиш, опроштају тежиш.

Кажеш ми тихо, испрекидано, болно:
Од дома мог ништа не оста,
Да ли је сан или јава тешка!
Можда је и то била само грешка.

Све што моје до јуче беше:
Нема га више, траг не оста.
Тамо где нашу стоку слободно појисмо
и мајчино млеко безбрижно дојисмо.

Пут ка гробљу не постоји више.
До јуче знам све непозато срећем.
И бунар крај пута без трага нест
срце да куца замало преста.

Огњиште моје рушевина стара.
Ни цркве нема само паљевина оста.
А ограда чудна нека видик заклања,
излазак сунца и смирај дана.

Неки мени непознати људи
седе на камену крај пута што стоји.
Кладенце наше туђа деца муте
и граде неке друге, непознате путе.

Бришу ми детињство ту баш проведено:
Да патим и венем док живот траје.
Узеше душу, тело само оста
и никог нема да каже доста.

Затрпаше извор крај врбе што беше.
Само крушка стара године ниже.
Утеши ме, руку ми пружи,
пријатељу мој, само ми приђи ближе.

Не постоји више постојбина моја.
Чезнем и патим, сећања зовем.
Слепом улицом данима шетам,
куд год кренем свакоме сметам.

У небо гледам чекам сванућа,
са звездама причам, поруке шаљем:
Овде ме неће, тамо немам где,
сад ништа немам, а имао сам све.

Владан Ристић, Крушевац

НЕ ПИТАЈ

Не питај кроз сузе што се ноћу будим,
Што гореше икад, преплавиле кише,
Једино што могу – срце своје нудим,
Сиромаш сам, драга, ништа немам више.

Дочекивах улуд октобарски бакар,
Траг иња што цакли капљицама росе,
Молећи за слутњу, наговештај макар,
Да л' пахуље прве утеху ми носе.

Не питај ме видик небом где се спаја,
Не отварај двери сећања где чаме,
Када најзад замру задње искре сјаја,
Сенке прошлих звезда намах згасну саме.

Пречесто у даху рушиле се куле,
Бедеми од песка, темељи од стакла,
Узалудно душе клеветаних хуле
Проклињући Бога предворјима пакла.

И не питај никад поглед где ми лута
Друмовима магле кроз беспућа блуди,
Давно ми је нада скренула са пута,
Покори ме сутон чим зора заруди.

Анђеле мог греха, Офелијо моја,
С усана ти шапат надјачава хуке,
Ледена принцезо пламеног соја,
Шта ли те још држи да не дигнеш руке?

Не питај кроз сузе што се ноћу будим,
Што гореше икад, преплавиле кише,
Једино што могу – срце своје нудим,
Узалуд је, драга... Ништа немам више...

КРУШКА

Покрај воде крушка нахерена бдије,
Изборани сведок студи зима прошлих,
Годовима тајне опстајања крије,
Разлистале гране веле: „Добро дошли.

Добро дошли, кажем, и приђите, роде,
Обиђите најзад покопане претке,
Ту повратка нема једном кад се оде,
Крајеве тек виђам, никако почетке.

Добро дошле, драге, заведене луде,
У колевку среће, извор мога јада,
Осветајем зоре духови се буде,
Утихнули лавез, растурина стада.

Јецајима пустим пригушујем крике,
Разлију се боје успомена платна,
Пријатељи стари – потамнеле слике,
На мермеру црном сјаје слова златна.

И пољупце прве бројала сам крадом,
Видик где се пружа кроз стрњике ретке,
Заљубљени вечно, а под мојим хладом...
Сад крајеве гледам, никако почетке.

Што светиња беше – данашња срамота,
Дедовине своје изроди се стиде,
Испратит' вас нећу, мада је грехота,
К'о да сваким друмом одавде се иде.

Погледајте макар где протиче река,
Где је живот већма престао да тече...
Навлажи ми лишће суза памтивека,
Јадиковку неми распламсало вече..."

Кораци зајече у ноћи к'о пушке,
Давно већ су сенке испуцале метке,
Дуго још кроз снове мине обрис крушке,
Што крајеве виђа, никако почетке...

Братислав Костадинов, Крушевац

АФОРИЗМИ

Дрога изазива зависност.
Само на Косову независност.

Јачи смо од судбине.
То је наша зла коб.

Једнима ухлебљење,
а другима игре глади.

Домаћу памет смо одбацили
као страно тело.

Ко верује у црно – белу истину,
вероваће и у шарену лажу.

Неписмени су закон.
То је неписано правило.

Бивши комунисти су нас разочарали,
и као људи и као капиталисти.

Сведок није имао рупу у сећању.
Зато је добио метак у главу.

Годо је постао директор
Канцеларије за брзе одговоре.

Власт нема слуха за народ.
Боли је уво.

Пукли смо тамо где је
најдебља корупција.

Можемо да нахранимо пола НАТО
пакта. Топовским месом.

Истерали смо правду. Имала је
пуно неоправданих изостанака.

Истина је изашла на видело, али није
нашла своје место под сунцем.

У власти увек иста песма.
Неопеване будале.

Најспретније џепари
невидљива рука тржишта.

Свака роба нађе свог купца,
а сваки роб послодавца.

Ако не миришете власт,
то смрди на издају.

Што дужи језик,
то краћи фонд речи.

Власт магнетски привлачи рђу.

Генетска модификација је успела.
Родили смо мечку.

Кључ успеха је да будете привезак
свакој власти.

Од ријалитија два пута.
За Содому и за Гомору.

Ова нам је пукла,
а немамо резервну отаџбину.

Угасите телевизор! Бљује ватру!

Шта прво помислите
у тренутку када вам стане мозак?

Не берите бригу,
сама ће вам пасти у наручје.

Црна мачка доноси несрећу.
Исто тако и плава риба.

Ивко Михајловић, Крушевац

АФОРИЗМИ

Србијо, самохрана мајко!
\$
Нема више Турака, али се данак
од народа још увек убира.
\$
Не можемо сви да једемо
оно што се не једе.
Неко мора и да пости.
\$
Мотка по мотка,
упрскасмо цело стовариште.
\$
Наше политичке лисице
боре се као лавови.
\$
Добри као хлеб проводе се буђаво.
\$
Кад дотера орла зла година
и он постане кукавица.
\$
Наш тројство:
куку нама, леле нама, јао нама!
\$
И политика је широколисни коров.
\$
Да није лажи, у шта бисмо веровали!

У кафани ври.
Сињи кукавац части!
\$
Моја секира
и када падне у мед, зарђа!
\$
Ко живи онако како хоће,
на крају прође онако како мора.
\$
Код нас је лако препознати
просечног грађанина.
Свако носи по нарамак туге.
\$
Изабрао сам лекара.
Још да изаберем одговарајућу
болест, па да будем свој човек.
\$
Не подмитљив сам.
Не сарађујем испод хиљаду евра.
\$
Може ли полиграф
да открије рђу од човека?
\$
И умиљатом јагњету, као награду,
спреме – ражањ!
\$
Ако вас друштво још увек није
покварило, не секирајте се.
Све ће доћи на своје место.
\$
Искусном лажову не може да се
омакне истина.
\$
Живот – довољно дуг за муку,
сувише кратак за уживање!
\$
Ко не уме себи да изабере
пријатеље, боље је да живи сам.

Михајло Турковић, Крушевац

АФОРИЗМИ

Добро дело је када читалац не суди о пишчевој памети, већ о својој.

Потрошња мастила зависи управо, од количине изливане жучи.

Многи читају књиге да би лакше заспали, уместо, да би се пробудили у животу.

Предност у штампању књиге имају аутори који донесу свој папир.

Рафови библиотеке су пуне књига, али не и знања.

За многе је мотика лакша од пера.

Више је књига у књижевности, него књижевности у књигама.

Задатак писања није писање по задатку.

Свака библиотека има бифе, али ниједан бифе нема библиотеку.

Књига на распродаји: лош папир или лоша реч?

Важно је сачувати књиге, али је још важније сачувати језик.

Песник умире, али не занеми.

Угуши ме прејака реч. Неизговорена.

Отворена књига је капија и за унутрашње и спољашње ликове.

Некоме одузети оловку, а некоме је дати, исто може да буде казна.

Није крађа књиге ако је лопов и прочита, већ ако је препише.

Имам мастило загорчано крвљу, и оно заслађено вином, а перо једно.

Пишем, дакле постојим.

Да ли пишем да бих сачувао мисао или да је се ослободим.

Далибор Токић, Брус

ВРЕМЕ ЗАБЛУДЕ

Сијао је сутон
у твојој коси,
тајни наговештај
и очи пуне неверице.

Предлажем нове радости
док слушам ћутање,
и твоје обећање
као вода испарава.

Путујем између снова,
вечност погледа
на твојим уснама.

Стварност саздана од лажи,
време заблуде
твоја рука на другоме
и нежна реч
увек заврши у неком понору!

ГДЕ

Где то љубав умире,
да умрем и ја
на том свратишту туге,
у које ме гураш
сваким даном изнова.

Где то човек поново живи,
да оживим и ја
на том сунцу,
да пробудим речи
и страсти заспале наше.

Кажи ми, драга,
ти која си као игла љубави
заувек заборављена
у моју вену, срце и душу.

МОГЛИ СМО И ВИШЕ И БОЉЕ

Сећања градом протичу
у тишини душе,
јутра миришу на тебе
и буде ме из сна веровања
док долази истина сванућа.

На раскрсници живота
преплићу се мисли
и неспокој пролазности.
На крилима ветра
са топлином времена
некада сам сањао
близу тебе на јастуку
где љубав је спавала,
а ноћ гутала тајне.
На булевару љубави
стрепња новог искушења
поглед утехе и недоречене речи.

Сада између нас хоризонти,
људски немир дубоко урезан
у године које време брише
и које полако нестају.
Вероватно смо могли
и више и боље,
али изгубисмо се
у огледалу самоће...

Вечерас, пуштам музику да ме води
у угао кафанског стола
где потискујем време.
Док уз вино песма Цигана ме дира,
Ти као Ти, нестајеш са маглом судбине,
Ја као Ја, лутам сам и нестајем.

ИЗВИНИ

Извини за све што нисам,
а требао сам.

Извини за све што сам,
а било је погрешно.

Извини за успавани мирис нота
у пијаној ноћи.

Извини уморан сам
од бескрајних трагања.

Извини што више стражар снова нисам
и песник који те воли
од ноћи до јутра и до века.

Извини што исти смо пред овом
пролазношћу коју животом зове.

ИЗВИНИ!

Горан Минић, Брус

МИРИСАЛА ЈЕ НА ЈАГОДЕ

ПУСТИТЕ МЕ ДА ЈОШ САЊАМ
ТАКО ЈЕ ЛЕПА У СЛУ
МИРИШЕ НА ЈАГОДЕ
И КИШЕ КОЈЕ СУ ДАВНО ПРОШЛЕ

ЊЕНО ЛИЦЕ ГОВОРИ
КО ЗРАЦИ СУНЦА КАД ТЕ ГРЛЕ
И КЛИЗЕ МЕРДЕВИНАМА
НИЗ БЕДРА – ЛАГАНО

ПУСТИТЕ МЕ ДА ЈОШ САЊАМ
ЧУВАЈУЋИ СКРИВАЛИЦЕ
ОСТАВЉЕНЕ НА ОБАЛАМА РАСИНЕ
ДОК СМО СЕ ШТИТИЛИ
МЕСЕЧЕВИМ РУКАМА

ПУСТИТЕ МЕ ДА ЈОШ САЊАМ
КАКО СМО СЕ КРИЛИ
А НОЋ СВЕ ВИДИ
И КАКО СЕ МЕСЕЧИНА УПЛЕЛА
У ЊЕНА НЕДРА И МОЈЕ ПРСТЕ
И КАКО САМ ЈОЈ ШАПУТАО
ЉУБЕЋИ СВАКИ ЊЕН КОРАК И БЕЛЕ ПУТИ

А МИРИСАЛА ЈЕ НА ЈАГОДЕ
И КИШЕ КОЈЕ СУ ДАВНО ПРЕСТАЛЕ.

ЈЕДНА СЛИКА

УЗИМАЈУ МЕ ТИШИНА
И СЛУЧАЈНИ ПРОЛАЗНИЦИ
НА ЗИДОВИМА ШИРЕ СЕ
ТАМНЕ СЕНКЕ

КРОЗ ПРОЗОР МОЈЕ ДУШЕ
ПУТЕВИ ВОДЕ У ОДАЈЕ СНА
ДОК НОЋ ПОСТАЈЕ
МОЈ НАЈВЕЋИ ПРИЈАТЕЉ

И ОПЕТ ВИДИМ СЛИКУ
НОСИЛА ЈЕ ОГРЛИЦУ
ОД БИСТРИХ КАПИ РАСИНЕ

ГОДИНЕ БЕЖЕ
САМО УСПОМЕНЕ ОСТАЈУ
ДОК СЛУШАМ ТИШИНУ
ВРЕМЕ ЈЕ ПРАЗНО

ЈОШ ЈЕДАН ДАН
ЈОШ ЈЕДНА НОЋ
И ЈЕДНА СЛИКА
НАСЛИКАНА У ОКУ.

РАСПРОДАЈА ОСМЕХА...

НЕ ЖУРИ, ДУШО МОЈА
МАГЛА СЕ И ОНАКО НЕЋЕ БРЗО ПОДИЋИ
ЧЕКАЈУЋИ ЈУТРО
ДА СЕ ДАН ОТВОРИ СУНЦУ

У НОЋИ КАДА МЕСЕЦ
ЗАУСТАВИ СВОЈ ЛАГАНИ ХОД
И ДАЉЕ ЧУЈЕМ ДРХТАВО ДИСАЊЕ

НАПОЉУ ВЕТАР ПОДИЖЕ ГРАНЕ
ЛИЦЕ МИ МОКРО ОД ТОПЛЕ КИШЕ
ДОК НОЋ СЕ СВАЂА
СА ДАЛЕКИМ ЗВЕЗДАМА

ОТИШЛЕ СУ ТОЛИКЕ ГОДИНЕ
НЕ ПИТАЈ МЕ НИШТА, ДУШО МОЈА
У ПРАЗНОМ ОКУ ЈОШ ИМА СНОВА

БОЛИ МЕ
СВАКА СЛИКА СЕЋАЊА
И ВРЕМЕ ПРОЛАЖЕЊА
НЕ ДОДИРУЈЕМ ВИШЕ ЗВЕЗДЕ
САМО ОСМЕХЕ РАСПРОДАЈЕМ.

Бранко Ћурковић Ћиро, Ћићевац

НЕСТАЈЕ СЕЛО

Понављања приче више неће бити
Полако се губе надања и снови
Трајаће још мало док у селу има
Још старац по који

Пустаре су около искезиле зубе
И видокруг селу полако смањују
Дивљина се ето примакла до прага
Из које се звјери преко ноћи чују

Да л' се ово само мом селу дешава
Или су и остала остала без наде?
Вријеме ми брзо, неумитно лети
И снове ми моје безобразно краде

Волио бих да су ово само снови
Да село васкрсне и да се понови
Ал је стварност супротна од снова
Десиће се оно што нико не жели
Зарашће у коров света земља ова

Зато ове ретке са тугом биљежим
И ја као други од стварности бјежим
А кад се све деси, нестаће и снова
Зарашће у коров света земља ова

Сам самцијат овдје тугујем и ћутим
Знам, не могу поправити ствари
Нити рећи: „Стани!“ Нараслој пустари
Свуд около видим да на село режи
Кад бих мог'о како, рек'о бих јој бјежи

Без обзира што ћу и како ћу рећи
Вријеме се ово не може избјећи
И пустара клета у догледно вријеме
По селу ће моме, ко утвара лећи
А кад се све деси, нестаће и снова
Зарашће у коров света земља ова.

ОГЊИШТЕ

Ево сједим на камену
Испред моје родне куће
Сам самцијат пун сам туге
Јер осјећам посрнуће

Смјењују се многе мисли
И нијесу баш све јасне
Не знам како и куд даље
Да огњиште не угасне

Отиш'о сам с родног прага
Са непуних шеснест љета
С пуно жеља и надања
Да загрлим пола свјета

Ни мислио тада нисам
Да ће вријеме брзо проћи
Да ћу доћи на огњиште
Да тугујем у самоћи

Нигдје пјесме нигдје гласа
Ни весеља ни топлине
У самоћи и тишини
Гледам брда и долине

Свуд је пустош и тишина
Сем што јако вјетар дува
И у мојој родној кући
Стара мајка крај шпорета
Што огњиште старо чува

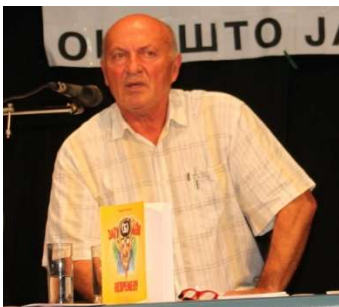
И пита ме што то пишем
Шта то чиним, шта биљежим
Свашта рекох мајко моја
Од стварности и ја бјежим

Из ока јој суза кану
Не рече ми ни ријечи
Осјетих је да уздише
Да јој болно срце јечи

Рекох мајко вријеме прође
Ево и ја остарио
Како све се брзо деси
Ко да нисам одлазио

Кад не буде тебе било
Слушај мене мајко стара
Огњиште ће опустјети
Самоваће кућа стара

Туговаћу и ја негдје
Без надања и помоћи
Туговаћу за огњиштем
Коме нећу моћи доћи.

Драган Матејић, Крушевац

ТРЕШЊА

Од раног јутра, деда,
у воћњаку ради,
спрема терен, хоће,
нову трешњу да засади.

Сад деда трешњу
на најлепши дан,
свом унуку Јови
за први рођендан

Све се тако радује,
живећи у нади,
да трешња порасте,
унук да се слади.

Кад буде к'о деда,
разумеће ствари,
јер се уз унуке
са љубављу стари.

./.

На дедину зрелу трешњу
попео се храбро Јова
да се царски наједе
укусних плодова.

Ал` убрзо Јовин стомак
поче гласно да завија,
Јова гута и коштице,
а стомаку то не прија.

Одустаде брзо Јова,
и са трешње нагло сиђе,
а братија тад птичија,
плодовима брзо приђе.

И настаде птичја гозба
какве нема сваког дана.
Неке птице не могаше
да одлете с родних грана.

./.

На сазрелу трешњу
попео се деда,
мало једе зрело воће,
у даљину гледа.

Заглед'о се тамо негде
не губећи наду,
малог Јову, унученце,
одвели му у Канаду.

Дедини су млађи тамо
отишли по парче хлеба,
деда неће у туђину,
мало тога њему треба.

Скиде деда шешир с главе,
за Јову да трешње меће,
па се сети да га нема,
и стисну се од несреће.

./.

Деди стигло писмо
из града Отаве,
то његови решили
отуд да се јаве.

Замолио деда
Симину Милицу,
да прочита писмо,
не зна латиницу.

Све му редом пишу,
како им је лепо тамо.
А када ће назад,
кажу: „То не знамо.“

И Јова је дописао:
„Ја те много волим деда,
желим да се вратим,
ал' тата ми не да.“

Па на крају пита Јова:
„Ја л' нам зрела трешња
деда,
овде не зри слатко воће,
има само много леда.“

И ту деда у јецају,
поче дах да губи,
зграби писмо од Милице,
и тужно га пољуби.

./.

Допутов'о Јова у Србију
на студијско путовање,
он ускоро у Канади
завршава студирање.

Чим му време дозволило,
остави се друштва тога,
и похита родном селу,
да посети деду свога.

Кад је резу на капији,
једва, с муком, откључао,
испред куће, сав у зебњи,
неодлучан је застао.

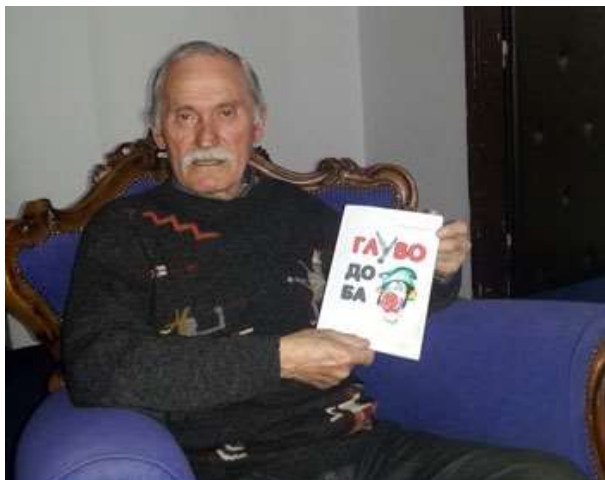
Око куће никог нема,
ни Шарова да се чује,
изненада би му јасно,
деда овде не станује.

Комшије му после,
казивале лоше вести,
деда умро прошлог петка,
виш' од туге нег' болести.

На укопу мало били,
у Канаду нису звали,
а како би и јавили
кад адресу нису знали.

./.

Испод трешње Јова стоји,
оплакује деду, грца,
пригрлио стабло, сузи,
бол се стег'о око срца.

Драгиша Павловић Расински, Крушевац

СРПСКА ТУЖБАЛИЦА

ОЈ, СРБИЈО,
земљо на Балкану брдском,
у којој се,
откако време кроз вечност клизи,
дешавају чудеса народу српском,
већа и од оних у Гинисовој књизи
и бројна толико,
да не би стала у књига неколико.

ОЈ, СРБИЈО,
међу шљивама из срећног доба,
кад Србин беше друкчији тип:
имаше шљиву крај куће, крај гроба...
Сад му крај гроба мермер ил' крш,
крај куће бицикл, ил' џип,
и некој страној воћки се диви.
Србин Србина све мање "шљиви".

ОЈ, СРБИЈО,
где свађе и неслоге ничу,
гле Србин Србина трољубом цмаче
и сложно хоп обојица вичу,
а онда свак за себе скаче,
ускликне с љубављу светитељу Сави,
па оном другом ради о глави.

ОЈ, СРБИЈО,
у теби све је уврнуто
и људска вредност поремећена сва је,
збуњен јури лудог, уместо обрнуто,
скупљи је муњак но јаје,
између добра и зла трка је мртва,
целата на вешала приводи жртва.

ОЈ, СРБИЈО,
ловиште ловаца на новац,
на славу, на срећу, на несрећу, на људе,
у теби, гле, данас је ловац
онај који би требало ловина да буде.
и тера кера онај кога до јуче,
није имало за шта да уједе куче.

ОЈ, СРБИЈО,
пуна социјалних мука,
ко те тако раслојену сазда,
на једној страни сиротиња пука,
на другој тајкуни и мноштво других
газда,
губитник наспрам профитера,
и бивши насупрот новог пролетера.

ОЈ, СРБИЈО,
у теби дилема траје.
шта је злочинство, а шта херојство.
Неки за хероја кажу злочинац да је,
а злочинцу дају хероја својство,
па не зна Србин, ни сам Бог, ни враг,
коме би орден, а коме Хаг.

ОЈ, СРБИЈО,
имаш парламент, ал' џабе,
Посланици у њему као на пикнику,
галаме и куну ко задушне бабе,
а све је то, кажу, по пословнику.
Боли њих уво што народ сматра,
да је Скупштина циркуска шатра.

ОЈ, СРБИЈО,
земљо верника и атеиста!
Неки што нам прст и руку
пружају на пољуб у име Христа,
направише страшну бруку,
и уместо да небеском царству теже,
они око земаљског гину и реже.

ОЈ, СРБИЈО,
вечно си на душманској мети.
Комадају те грабљивице разне
из туђих шума и врлети,
а светске кадије изричу ти казне.
Ужде на тебе пламен и ватру,
да те сагоре и да те сатру.

ОЈ, СРБИЈО,
одбаци брига триста,
разведри чело, обриши сузе од плача!
С вером у правду, љубав и Христа.
помери руку с ратничког мача...!
Ал' увек у свести нек ти бдије
оно свето "И овај камен земље Србије"...!

ПАТЊА

Повечерје је титрало на благом поветарцу.
Загасите боје неба губиле су се у сутону.
Све је одисало миомирисом раног пролећа.
Изненада, небо се осу звездама.
Знам, не воли ме више.
Стога, још више боле ови сутони смираја дана.
Као да хоће да нагласе крај наше љубави.
Боли, без изгледа да ће престати.

Зора Митровић, Крушевац

УМЕТНОСТ

Боје, звуци, облици. Понирања у егзалтацију. Покушај преиначења стварности.
Прави уметници се труде да креирају нову стварност, онако како је они замишљају, и да је учине доступном свима.
Покаткад улепшавају већ постојећу, а покаткад из њих избија сурова стварност.
Може ли и сам живот бити уметност?
Наравно да може, уколико је човекова душа довољно уметничка, а нит његовог живота довољно креативна и страсна.
Уметност превасходно зрачи лепотом душе и ума својих стваралаца. Она чини ствари и људе у нама и око нас садржајнијим, даје наду, крепи патњу, води у царство бајки.
Можда је уметност, заправо, сублимација свеопште прожете љубави.
Можда одговор на загонетку универзума уопште, и уметности посебно, управо лежи у љубави свега према свему.

ПУСТОШ

Ево има година дана откако се стишао ратни вихор.
Опustoшена села и градови, разорена поља. То беше слика последица рата.
Понижене мисли и обезвређене емоције.
Али, природа полако обнавља пустошења у души. Човек заборавља зло, зацељује ране.
Почиње да гради порушено.
И живот се буди. Успаване жеље добијају животни облик
Али ће човек, дубоко у подсвести, похранити сећања на ратне ужасе.
Као мemento, као колективно несвесно, као предања, као наслеђа прошлости, као бол и урлик.

МИСАО

Раскошан цветни врт преливали су врели летњи зраци. Природа је бујала, изобиље боја и живост видели су се и осећали на сваком кораку.
Зашто је и овог летњег јутра мисао морала да се умеша у однос човека и природе?
Мисао је доводила у сумњу лепоту тренутка, наговештавала скору тугу и умирање цвећа.
Јер, мисао је знала да после лета долази јесен, а после сунца киша.
Знала је да сузе смењују смех, а да је туга постојанија од радости.
Мисао је наслућивала олује, буре и ломове у души.
Мисао је унапред патила, јер је спознала суштину пролазности живота.
Спознала је све људске боли, као и оне трачке среће који су повремено просијавали, таман толико колико да се човек лажно понада и настави даље, обмањујући себе да ће, можда, једнога дана, све бити боље.
Јер, без те обмане, не би било кретања напред у историји човечанства, не би било прогреса. Па, самим тим, не би било ни саме историје.

Јована Марковић, Љубава

ДЕТЕ СРЕЋНОГ ЛИЦА

Било црно или бело,
бојажљиво или смело
свако дете срећног лица
чува добра породица.

Волим тебе, мила мама,
волим тебе, мили тата,
кад обоје ставите
руке око мога врата.

Волим тебе, мати мила,
што си ми љубав уткала
па због тога заслужијеш
од мог срца-Велико Хвала.

Волим тебе, мили оче,
што ме волиш, што ме храниш,
кад застанем што ме храбриш,
од свих зала што ме браниш.

Од среће бих полетела
само да су мени крила.
Најдражи сте мени оче,
и ти, мајко мила.

ДОБРОТА

Шта се сматра за честито?
Кад је нешто поносито,
Кад је увек баш исправно,
не кривуда, све је право.

Шта се сматра за поштено?
Кад је добро и искрено!
Кад је савест наша чиста,
кад добротој човек блиста!

Шта се сматра за искрено?
Кад сабереш мисли своје,
кад ти срце затрепери,
ка ти душа не замери!

КРОКОДИЛ

Има једна река,
а зове се Нил,
у њој живи гадан
гладан крокодил.

Све животиње
од њега беже.
И лавови су почели
на њега да реже.

Он их гледа опуштено,
њему је све допуштено.
Има оклоп јак и снажан
и због тога се прави важан.

Убиће те кад загусти
Неће да те лако пусти.
У води одмара, њему то прија,
његово име на небу сија.

Њему не сме нико да приђе
а камоли да га вређа.
Кад се за лов спрема,
он онако као дрема.

Његово станиште,
је река Нил,
у њој живи
господин крокодил.

ЛОША ПЕСМА

Баш ме данас неће песма
да напишем два-три ретка.
Пробај једном, пробај двапут
али нема ту почетка,
неће, па неће.

Одем мало да прошетам.
Из прикрајка ја је гледам,
ал' се није та помакла,
не дам ти се, каже, не дам.
Неће, па неће.

Седнем опет, додам нешто,
али опет није вешто.
Неће, па неће.

Баш ме данас неће риме
да завршим морам с тим.
Сад имам сјајан план:
Наставићу други дан!
Данас неће, па неће!

Виолета Лазаревић, Александровац

РЕКА МОЈЕ ЉУБАВИ

Крај бистре реке стоји жена са мирисом боровине
у коси, преко успомене и времена сећање грли,
са сетним осмехом и жубором реке драге,
у прошлост своју хрли!

Пред вратима је киће старе где је камен цветао,
где су зидови добијали крила.
Тамо је њена младост снове снила.

Док су звезде падале жеље је скривене у срцу
чувала, са пчелом што на уздрхтале усне слете,
сунчаним се јутрима надала!

У тепиху дивљих јагода и иза грма планинских
љубичица жеље је крила,
крај немирне драге реке, пружајући му срце на
длану, из његовог погледа љубав је пила.

А онда је осетила и да пролеће може да плаче!
Сазнала је да ноћ може да прогута боје дуге!
Где пољупци некад беху, као река лаве,
сузе вреле само осташе!

На длановима је скупљала сузе што извиру,
желела је да јој капи росе планинске,
гнездо за тугу свију.

Желела је да јој дан замени ноћ, да не види лет
лептирових крила, да јој цвеће на сету замирише,
а сазнала је, да јој откоси сасушене траве
грешне младости сакрише.

Задрхта јој душа на ивици сећања
кад погледа тамо где земља небо љуби,
где лане за срном скакуће, где стара клупа
о несрећној љубави шапуће.

Онда се огрну сећањем да јој не зебе душа,
знала је да је река вољена и ћутањем слуша!

Додирну је река нежно, и жубором сетно рече:
„Док сваки корак твој језеро од суза прави,
пожелећеш туђе грешке да окајеш.
Знам, тако је, не мораш чак ни да признаш!

Твоје тело као изгужвана крпа вапиће за дршком
ветра, за бистрим планинским извором.
И кад ти се звезде за наду закаче, знаћеш шта се
тада дешава, знаћеш, да то пролеће опет плаче!”

Утихну река бистра тамо где се планине
дошаптавају, где је ветар музиком лишће покреће
где дрвеће сече модру висину!
Са поносом и љубављу чуваће жена
своју лепотицу Расину!

ГРОЖЂАНО ЗРНО РАЂА НАДУ

Кад осетиш пријатељу драги
у грудима талас милине,
знај да ти се Жупа примиче
стигао си у њене долине.

Стигао си у царство грожђа
кад септембар месец куца,
ту гране лоза шири
и ту се давно роди Буца.

У постељи од лишћа виновог
сатканој од љубави и надања,
настаје зрно грожђано
у зори руменог свитања.

Зрно ћутке доноси плодове мира
Жупа нам недри најлепша вина,
са лентом од лозе винове
што остаје са оца на сина.

Вино које пробате у нашој Жупи
у сврху је вашег весеља и здравља,
негде се скупиле у вашој души
И никад не заборавља.

Вино је туга, вино је радост
кад се на столу нађе,
са њим се живи уз доброг друга
са њим тону и многе лађе.

На барци грожђаној
велики грозд поносно стоји,
он данас рођендан слави
60 бобица тачно броји.

Честитке прима са свих страна
поносна је на њега Жупа,
од грожђа и другог воћа цветна кућа
Ваша и наша „Вино жупа”.

Подари Боже барци грожђаној
да с' легендом кроз године плови,
народе, упамти годину ову
нек је чувају жупски снови.

У овоме живи сећање наше
што остаде после жупске громаде,
као што вино пуни чаше
понос на Буцу Жупи остаде!

Зорка Вучковић, Александровац

БЕЛИЛО

Одлазим поново
јер са тачке
са које гледам
постоји место
за које знам
да је мој рај.

Дани лете безбрижно,
не осврћући се.
На све што ме занима,
пролазе сенке,
пролази немир,
пролази хаос,
бела празнина
бескрајна.

А ја ћу ћутати
јер ми се сјај очију
у пустоши изгубио.

ЧАР

Полазим ка својој прејакој жељи
Нешто што је мапа правичности
У истинитости прилика
У њима обилује трњење шавова
Бриљантна суштина емоција
У бледим симболима чекања
Почне да учи смисао живота
И даје чар, налик кутији,
Без прозора и врата,
Уобличена дубином
Срећног израза лица
Освојена испуштеним објашњењима
Јединог гласа природе
Где је прегршт хтења
Месец изнад неба
И љубав као сенком окићена бајка
Овог моћног, чаробног минута...

МОЈЕ

Анта А. Цамић, Александровац

Нису моја брда и долине
Ал' је моје сунце када сине,
Нису моје куће и локали,
Ал' је моје кад сам био мали.

Мало вреди и капитал света,
Ал' је моје цвеће када цвета.
И моје је све што ја потрошим,
с уживањем што у души носим.

Све остало другима остаје,
Када срце куцати престаје.
А срећан је онај што му оста
У кућици породице доста.

Невена Милићевић, Текија - Крушевац

ПРИЈАТЕЉУ

Теби, у чији живот
улазе сви моји саставни делови,
радосни и тужни временски преломи,
ни по коју цену.

Живот ти је дао посебну намену,
огледа се нарочито у времену и
трајању.

Ко је пријатељ бар једном човеку,
не може никада имати замену,
а може бити много тога
другим људима.

Не напушташ никад крцат брод,
гледаш ведро у тмурни небески свод.

Теби не морам ништа рећи,
а све ти говорим.
И кад занемим.

ОКО

Зеница, мрежњача,
жута мрља...
Читав склоп ту се котрља,
а све казује око.

У њему је лепота
другог,
у њему је
дубина себе,
у њему је прозор
скривеног.

Надасве је посебно

ХРАБРОСТ

Храброст је бити слаб
пред оним кога искрено волиш.
Очима говорити,
загрљајима исцељивати
непревазиђене страхове.
Храбро је тражити себе
у другоме.

Дати и заволети изнова,
смејати се, љубити с надом...
Бити рањив на широком пољу
што се Љубав зове!
Бирати свет удвоје
и кад можеш бити срећан сам,
јер знаш заиста и срећа што је,
али бираш да волиш
и постојиш удвоје.
Највише си храбар
кад имаш смелости да будеш
крај некога слаб.

КАД РЕЧИ ПАДНУ У ВОДУ

Бојим се да речи не знају да пливају.
Њима је својствено лебдење:
међу људима, у мислима.

Лебде на папиру,
где се увек могу читати
другачије.

Када речи падну у воду,
ништа се не чује;
нема уобичајеног звука.

Уместо кругова које прави камење,
речи праве кратере.
Продубљују дубину.

Можда смо тада у прилици да најбоље
схватимо њихово значење.
Жртвују себе зарад открића Другога.

Нису криве речи.

То чуло вида,
кадро да замке
разара и скида.

И опет склоно
да разиграним бојама
камуфлира свет!

Никола Стојановић, Крушевац

АКО ТИ ЈЕ БОЉЕ

Ако ти је боље, ти бежи од мене,
ја љубићу твоје трагове и стопе,
само смо на крају две уморне сене,
што никада нису знале да се склопе.

Ако ти је боље, ти загрли јули,
откорачај друмом, ја знам да смо пали
и последњи пламен наде ми утули,
правићу се да се никад нисмо знали.

Ако ти је боље, ти из овог етра
бежи, ја ти дајем једну возну карту,
јер ми смо два само посивела ветра,
што се разилазе у оближњем кварту.

Ако ти је боље, призивај облачке,
нек те некуд носе у лепше романсе.
На љубави многе стављене су тачке...
Мада, ту су увек неке нове шансе.

ТИ СИ ДОБАР ЧОВЕК

Лако је човеку
да пронађеш ману,
али сваки има
своју лепшу страну.

Сваки човек греши,
али кад – тад сине,
па неке своје
покаже врлине.

Ти си добар човек
и није ти нужно,
да о неком другом
кажеш нешто ружно.

Лако је по неком
да просипаш љагу,
али Господ једном
све ставља на вагу.

Ти се увек труди
да у своме веку,
пронађеш за хвалу
нешто у човеку.

Ти си добар човек
и није ти нужно,
да о неком другом
кажеш нешто ружно.

Вељко Стамболија, Крушевац

ДОБРО ЈЕ ИМАТИ КУЋУ

Добро је имати кућу
И на кући кров
Штити од кише

Добро је имати кућу
И око куће зидове
Штите од зиме и хладноће

Добро је имати кућу
И на кући врата
Штите од промаје

Добро је имати кућу
И на кући прозоре
Штите од самоће и мрака

Добро је имати кућу
И на кући кућни број
Да знаш гдје ти је адреса

Добро је имати кућу
И у кући претке
Да знаш гдје ти је огњиште

Добро је имати кућу
И у кући потомке
Да знаш гдје ти је дом

Добро је имати кућу
И око куће пријатеље
Да знаш гдје ти је завичај

Добро је имати кућу
И далеко од куће непријатеље
Да знаш гдје ти је отаџбина

МИЛЕНИН ПОГЛЕД

*Милени Лалић,
дјевојчици старој само годину дана,
коју су усташе на бестијалан начин
убиле 1944. године у Лици*

Милена је плакала
Када су трешње биле зреле
Милену
То дијете
Ту сушту доброту
Звијери су оставиле
На трулом плоту

Милена
То дијете
Та сушта доброта
Ни слутила није
Да се у човјеку
Толико зло крије

Милена
То дијете
Та сушта доброта
У задњем тренутку
Своје дјечје свијести
Задржала је поглед
На црвеној трешњи

Милена је плакала
Када су трешње биле зреле
Када је
Мржња до злочина нарасла
Када милости ни за дјецу није било
Када су руке биле кржаве
Када су бестије
Умјесто људи
Друмовима ходиле

Када трешње зрију
Миленин поглед их прати
И опомиње за злочин
Који пред свијетом крију
Да су Милену
То дијете
Ту сушту доброту
Разапету оставили
На труломе плоту

Даница Гвозденовић, Крушевац

АКРОСТИХ ЗА ОЛГУ

Опет сам са тобом
Лепе дане сећање доноси,
Где год да сам, ја на тебе мислим,
А ти иста као некад што си.

Ћућоримо к'о птице у сумрак
О тајнама што створише ране,
Само тако олакшамо души.
Иако се не чујемо често,
Ћутање наш мост не може да сруши.

НИСКА

Чини ми се, понекад, да преда мном има
много дугих дана да срећу остварим,
да ћу много лепог доживети још
и да није важно што полако старим.

А онда ми поглед помилује рука
наборана, слаба, заплаве се вене,
пред очима сузим расплину се пеге
и снага и крепост одлазе од мене.

Пролетеше године, са њима и снага,
будући ме дани од немоћи плаше,
око врата мога године ко ниска,
а душа ми плаче - кад се нанизаше?

САМА

Седим сама,
осећам свеж мирис цвећа и траве
и док на земљу пада тама,
видим у мраку твоје очи плаве.

Седим сама
у сенци скрита
и видим тебе, а твоја сенка
као да ме пита:
"Волиш ли ме драга?"
О, волим те
и све ћу ти дати
и душу
и срце
и све песме моје
и бехар шљива, сад тек
процветалих.
О, дођи драги,
у пролећне дане
кад све птице поје.

У ЛЕТЊОЈ НОЋИ

У летњој ноћи
после врела дана
на ливади крај луга
маштала сам сама,
па пружих руке
да с високих грана
дохватим лишће пуно ноћне росе.
Тада ми на чело паде прамен косе.

Зри, зри, зри...
Певали су зрикавци
у меканој трави,
ту негде над јарком
и сова се јави.
Зачуше се гласови
далеко, далеко,
тајанствени, чаробни,
певао је неко.

Дуго тако ја остах сама
на ливади росној
поред мрачног луга,
слушала сам песму која нестајаше,
а на срце моје падала је туга.

Даница Рајковић, Крушевац

МОЈА АВЛИЈА

Поветарац певуши своју песму,
Њише гране процветале липе,
Сваки цвет прави додире,
А зрак Сунца ме осмехом обасипа.

Мирисне боје расцветалог дрвећа,
Шире се као ћилим шарени,
Красе моју авлију малу
И праг куће у којој смо рођени.

Стаза прошарана шумским јагодама,
Као да трагови још стоје,
Испред мене слике мајке и оца,
А тишина из куће ме зове.

Пожутела реза обара капију,
Спушта је полако према трави,
На прозору паук мрежу плете,
Расплетено гнездо погледе мами.

ИСПРАЋАШ МИ СНОВЕ

Испраћаш ми снове у тишини
И танане звуке тамбураша
Погледом сам маштала о теби,
Док се певала песма наша.

Зраци зоре струје у очима,
Златне звезде кују пут,
Дашак ветра чарлија,
Сјај Сунца прави стуб.

Умивена лепим сновима
И свеже сузе радоснице,
У трави бисерна роса сјаји,
Ушушкани цвет отвара лице.

Испраћаш ми снове у тишини
И милујеш опијено срце моје
Чезња куца само за тебе,
Док месец сања своје снове.

САМО ЈЕ НЕБО ИЗНАД НАС

Живела сам уздигнуте главе,
Са осмехом, радошћу и шалом
Није било ничег да се плашим,
Живот пише романе и свет у малом.

Само смо ти и ја на истој стази,
Гледали смо се дуго, дуго,
У врту окруженом ружама,
А године су одлазиле једна за другом.

Само је небо изнад нас,
У оку ми топла суза крену,
Правна и чиста љубав ширила се око
нас,
А сада сећања додирују успомену.

Мењала сам стазе и путоказе
Све док тебе нисам срела,
Да ти кажем, све је као некада
И та бора што се сливала са чела.

ЧАША ВИНА

Разбила се чаша,
Из које смо вино пили,
У капима се сенка скрива,
Очи су се топиле у истини.

Сливала се црвена река,
Као да божури цветају у њој,
У души љубав потекла,
Мехури у вину праве спој.

Претаче се нежност и радост,
Миришу звезде са плавог неба,
Светлуца чаша, нијансе шара,
Искре поветарца пале једра.

Кристална чаша вина
Тка љубав и кује срећу,
Весела срца осмех сеју,
А медна уста испијају трећу.

Градмир Карајовић, Крушевац

НАД ЖИВОТОМ

Полако, све тише, идем спорије.
Никада ме неће бити, јер ме није,
никад ни било, већ тај санак сније,
онај што дарује, узима, док бдије.

Мирне душе морам да му одам хвалу.
Сам сам капља воде,
што не тече залуд,
од извора, корита, а онда ка валу.

Ко нас намери на земаљске путе?
Па нека већ једном умови заћуте.
Тек, само толико, да границе круте,
попусте и пусте речи никад чуће!

За назад је касно. Залуд ми да жалим,
за животом било којим,
јер у таквој шали,
рађања и смрти, почетка и раја,
нит' је икад било, нити има краја.

БРОЈАНИЦА

Ја бројим дане којих никад није било,
ноћи којих никад неће бити,
кључеве који недостају ноћима,
да би отворили дан
и све што недостаје, да би се
створило нешто - чему - ништа
- не недостаје.

Али мој прорачун је увек погрешан...
због нула које све руше, разумете ли!
Ох, те нуле!

Пљоснате лоптице без опсега у
простору, кругови, кругови...
који се не отварају никад!
Дакле разумете ли...

И тако да бих се ослободио нула
начинио сам рупе свуда,
дубим зидове провалије,
промају, моју главу.
Рупа, то је чак и лупа
за посматрање детаља у месту
ништа где станује нико.

Али можда желите да је пробушим?
Рупе разумете добро, отекле
празнине, избушене рупе
тајанствене кључаонице?

Ненад Ђекић, Крушевац

ЗБОГ ЊЕ ЈЕ И ЈЕСЕН ЛЕПА

Не волим јесен, кад киша пада
и кад ветар оргуље свира,
тад се осећања, на хладноћи скупе
а на сунцу су, лепша и шира.

Свану баш један тмуран дан,
једва натерах себе, да пођем од куће,
тад на улици тебе сретох,
одједном поста за јесен вруће.

Баш кад помислих да сунца нема
и да ће тек доћи кад шума олиста,
оно се стидљиво из прикрајка јави,
то беше твој осмех што греје и блиста.

Где оду звезде кад сване дан?
То никад људи нису знали.
А ја их виде у очима твојим,
врати небу звезде, ти лопове мали.

А ових дана мора су мирна,
нема таласа да лађе носе.
Где несташе, ти таласи силни?
Знам, ти их сакри у своје косе.

Сад су и реке тихе и неме.
Где несташе жубор, умилан, благ?
Нигде га нема а свуда га траже,
у твом се гласу осећа, његов траг.

Схватих сада зашто си лепа,
нежна и мила, ђаволица мала,
јер је природа дарезљива била,
све ти је своје, најлепше дала.

ЦРВЕНА ХАЉИНА

Црвена хаљина, необична, дуга,
сасвим једноставна без чипке и веза
али учини да луцкасти девојчурак,
наједном постане дивна принцеза.

Како само отмено носи,
ту хаљину боје мајских ружа
а кад осети поглед на себи
она све хитрије кораке пружа.

Као да магијом зрачи свила,
ко је тако заносну скроји?
У њој изгледа тако мила,
док гордо корача и звезде броји.

Помислих да је из крајева јужних,
из ње избија врелина и младост,
као да плеше салсу ил' танго,
покретом сваким изазива радост.

То митско биће одједном несташе
и нико не зна куда то оде,
а црвена хаљина још дуго оста
дубоко у мислима очаране господе.

ПОКУШАВАМ ДА ТЕ ЗАБОРАВИМ

Покушавам да те заборавим,
пречим ти пролаз ка мислима и души.
Градим зидове моћне, који хорде држе,
ал' твој их прамен косе као паучину руши.

Поносан, некад прославим успех
и помислим да сам слободан од тебе,
долети тад опет, старо осећање
љубави и патње што ми душу гребе.

По некад ми незвана ти у снове дођеш,
помутиш ми мисли као брза река.
Почнем да се надам, у нади се будим,
на јави сам опет сенка од човека.

Истину знам, узалуд те сањам,
ми смо два далека, различита света,
који кад се споје, ту живота нема,
остаје само туга, патња, бол и штета.

Сандра Миладиновић, Крушевац

ТА ЖЕНА

Нисам те волела никада,
морам признати себи,
а свим ти се срцем предала,
јер никада другачије не бих!

Нисам те волела ни онда,
када сам се на љубав клела,
не, лагала те никако нисам,
јер ни себе нисам смела!

Нисам те волела ни тада,
када сам највише хтела,
од песка сам куле дизала,
и ватру из сивог пепела...

Нисам те волела никада,
не зато што не удем,
ти ниси био мој свемир,
ни анђео кога разумем...

Срце је било ко' лудо,
а додири увек хладни,
ја веровах у чудо,
а, увек остасмо гладни...

Можда је све то живот,
а љубав лаж која боли,
две сузе на дну мора,
до којих срце рони....?!

Можда је обмана јутро,
најлепши трен за сећање,
или је све што је мудро
дато да ткамо кроз јецаје...?!

Нисам те волела никада,
а, сва изгорех од жеље,
од стрепње да нисам вољена,
ноћи ми посташе беље...

Нисам те волела никада,
а, волела бих да јесам,
јер у паклу не бих горела...
Кога сам волела... не знам?!

И да л' је волети разумно,
ил' само луда храброст,
да нисам слепо волела,
где би ми прошла младост!?

Нисам те волела никада,
и можда никога нећу,
али радост и пораз заједно,
донели су ми срећу...!

Сада имам звезду у оку,
и један знак на челу,
осмех је моје име...
Још нико не зна ту жену!

НИЗ СОКАКЕ

Покошене ливаде миришу над крајем,
зријавци се диче својим завичајем,
а ласте се надмећу преко неба плава,
ником се не одмара, ником се не спава!

Хоризонт се приљубио уз облаке сиве,
и прича се пронела попут хитре гриве,
док рашљике журе и бујају зрна,
весела се лисица шепури сред шума!

А њиве су ћилими попут загонетки,
као шара до шаре, што би рекли неки,
ткане су да подаре добро испод неба,
најлепша је молитва кад мирише хлеба...

Две се оштре сабље зарише у недра,
предише се капи од ведрa до ведрa,
па и пчеле нестадоше као да их нема...
Олуја се спрема изнад тихог села!

Доконе се стазе смешаше са биљем,
гране крхке играше бујним изобиљем,
спустише по који чун тада низ брзаке,
запловише немири низ пусте сокаке...

Стефан Кнежевић, Крушевац

СЕЛО МОЈЕ

у селу староме зарђала капија
сада је празна моја авлија
никог више нема ту
све је пусто на томе тлу
а некад беху куће пуне
као деца играмо се ту
сада је пусто као на гробљу
нико да те дочека хлебом и сољу
село је остало без сељака
село је остало без имања
на кућама катанци стоје
изгубисмо ми корене своје
у старо село нико не свраћа
из туђине нико се не враћа
суза ми образе кваси
ех туђино проклета да си

ОГЊИШТЕ

Често ми у снове дође
Родна кућа и родни крај
Суза ми низ лице крене
Јер је срце тамо остало
Из туђине не могу да се вратим
У њој остајем да патим
Судбина клета не може ми ништа
Остаћу Жељан свог огњишта
Хтео бих да родни крај видим
Да прошетам ливадама цветним
Где босоног некад газих
Као мали, од змија се не плаших
Хтео бих стару мајку да видим
Да јој образе помазим
Цео живот вучем то бreme
Родни крај остаје део мене

КАПИЈА СТИХОВА

Стојим ево на капији стихова
Љубазни чувар врата ми отвара
Води ме кроз рајски свет
Мени непознат, а тако леп
Корачам тихо, призоре пратим
Волео бих овде да се вратим
Да кренем опет из почетка
Без стајања и без престанка
Чувар тај, прича ми све
Како поезија настаје
Како је то корак кроз тајне
Ту су кључеви од среће трајне
Дивота та, душу ми опи
Срце се попут леда топи
Спојили се љубав и жеља
Сада корачам кораком детета
И хиљаду питања ме занима
Да ли ту срећу неко има
Да ли је ово поетски свет
Тако диван и тако леп
Човек један на клупу седе
Узе папир описа себе
Гледајући почех и ја
Стихове да стварам
И ево је песма та
Настајала у земљи тој
Опет бих отворио врата
и дивео се земљи дивној

ОПЕТ МИ ДОЛАЗИШ У СТИХ

И опет си ми залутала у стих
као да за друге нема места
и опет те сматрам бољом од свих
о зашто је постала то појава честа
И опет ми долазе риме
када чујем твоје име
у мени тада пролећа будиш
када ме тихо у усне пољубиш
И заспао сам будан сањајући
у том сну ми прође дан
као слуга теби се клањајући
када ми пружиш длан
А онда дођеш, кроз маглу прођеш
мислећи да те не види нико
јер си опет нашла пут
да ми у душу дођеш тихо

Тамара Бабић, Крушевац

МИСЛИМ НА ТЕБЕ

Мислим на тебе,
Грлим те док спаваш,
А моје усне те љубе
И чувају док сањаш.

Мислим на тебе,
Да ли знаш колико те волим?
Дајем ти себе
И чекам тренутак да те загрим.

Мислим на тебе,
И кад киша тихо пада,
Шаље ти поруку:
Љубав је наша најлепша награда.

Мислим на тебе,
Кад те најсјајнија звезда гледа,
Она носи моје срце да ти преда.

НАША ЉУБАВ

Тренуци са тобом значе ми све,
Пољупце и додире бројим,
Да понекад оне дане сиве,
Осмехом твојим обојим.

Далеко до Сунца,
наша је љубав бескрајна,
само за тобом ми срце куца.
Ти си моја звезда сјајна.

На пучини живота,
Попут мирног мора
Сванула је наша зора.

Свануло је за осмехе,
Речи и загрљаје,
За оне пољупце тихе,
За све чари које љубав даје.

НОЋ БЕЗ ТЕБЕ

Чекам те крај прозора,
Ослушкујем тишину,
И свануће још једна зора,
А ја нећу осетити твоју близину.

Осећам далеко руке,
Лете у загрљј мени,
Шире се попут буке.

Чујем твој глас,
Дозива ме,
Док немилосрдно руши све бедеме,
Између нас.

Буди ме јутарњи зрак,
И кад самоћу однесе мрак,
Ја чекам усне боје вина,
Да буду моја друга половина.

ЧЕКАЈУЋИ

Померао си завесе
Задимљених кафанских прозора,
Чекао си њу,
Да осмех свој донесе.

Дрхтало је твоје тело
Одјекујући у самоћи,
Шапутао си у себи,
Она мора доћи.

Ноћас је Месец,
Твој добри друг,
Поздраве пренео,
Осмех њен ти донео.

Чекајући слушао си баладу,
Осмехе за себе чувао,
Да их други не украду.

Весна Михајловић, Крушевац

ШНАЈДЕРИЦА

У селу је много жена,
ал' ова је јединствена.
Рекло би се - то је жена
створена за сва времена.

И радница у фабрици,
и у кући домаћица,
кува, пере, усисава,
а и башту окопава.

Лепа, згодна и још млада,
супруга и добра мајка,
има само једну ману -
није баш најбоља снајка.

Ал' то није сад за причу,
важнијих ту ствари има,
нова љубав и таленат -
њу шнајдерај обузима.

И све ради с пуно жара,
надахнуто, не због пара.
Не прођоше многи часи,
већ диплома зид украси.

Е сад само "Сингерица"
ил' "Славица" да се купи,
па да наша шнајдерица
муштерије многе скупи.

И то само хоће мушке,
да им шије она гаће,
све по ЈУС-у и по мери,
неком дуже, неком краће.

ПЕСМА О ПЕСМАМА

"И нису ти неке песме" -
понекад ми неко вели,
ал' ја видим да су људи
насмејани и весели,

кад слушају поезију,
коју радо ја казујем.
Чини ми се, новом песмом
све их јако обрадујем.

Песмице су то шаљиве
о селу и сељанима,
о згодама, незгодама
које сељак често има.

На њивама ил' пијаци,
на вашару ил' у суду,
ретко када без проблема
да сељаци јадни буду.

Ал' у мојој песми, шале
на њихов се рачун праве,
па се људи слатко смеју
и на муке забораве.

Смејао се и министар
кад нам село посетио,
слушајући моје песме
баш се лепо забавио.

Аплаузе добила сам
и у Клубу књижевника,
а ономад и благослов
од нашега свештеника.

Да наставим са писањем
срдачно ми поручио,
па макар у новој песми
он поново тема био.

Понеко се ипак нађе
коме све то се не свиђа,
ко лепоту и квалитет
у песмама не увиђа.

Укуси су различити,
расправе о томе нема,
и ко ли је ту у праву
вечита је то дилема.

Зорица Шошић Максимовић, Крушевац

Да у цркву данас пођем, Богу се помолим,
да Пасјане никад не нестане, да још
много века Преображње слави.

Да се Српска деца множе, ма где били,
и у чијој земљи се родили,
Косово и Пасјане увек у срцу носили.

Да га вечно славе,
да се својим коренима врате,
то не смеју да забораве.

ИЗДАЈА

ГДЕ МИ ЈЕ ДУША

На међи груде моје, сагнуте главе стојим
Чујем шапат утваре: Не тражи!
Више ништа није твоје.

Питам, која је ово земља?!
С које сам планете?!
Чије сам дете?!
Ко ми је мајка?!

Станите, ви бедни људи!!!
Ту ми је колевка!
Ту је моја мајка!
Ова брда су њене груди!
Познајем мирис њен!

Немирна душа, стално ове међе снови!
У безнађу лутам, у зидине ударам,

Тражим!
Где ми је душа?
Питам вас?!
Ви нељуди у Човечјем телу, што
присвојисте земљу, колевку, мајку моју.

Где ми је душа...
где ми је душа...
где ми је душа...

ПРЕОБРАЖЕЊЕ

Да сам соко, да полетим високо
у небеса да се винем,
да прелетим брда и планине,
да слетим на Пасјанске Ледине.

Да тихим кораком кроз Пасјане прођем
и на моје Џаде сада дођем.

Да закуцам на вратима куће моје,
обрадујем родитеље своје,
да им склоним тугу с лица,
када угледају сина, свог мезимца.

Казуј мајко сину своме
Да су му корени
Са Косовског Поморавља,
Да је рођен
Поред Биначке Мораве,
На међи Дуњишта
и Јасен ливаде,
Да је његово село Пасјане!

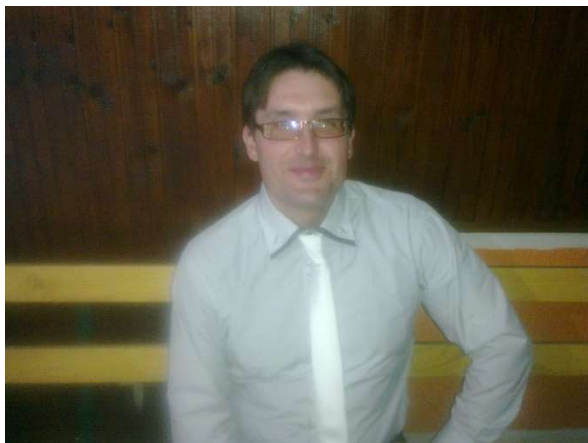
Одолело Турцима,
Бугарима, Арнаутима,
селило се није, већ је своје редове,
Све гушће и гушће, гледало да збије.
Прихватисмо Шиптаре, за браћу!
А браћа нам нису.

Та браћа,
заменише хришћанство за ислам.
Издадоше веру своју,
И све што је српско.
Заменише свете цркве,
манастире за џамије
И уместо Богу, клањаше се алаху.

Та наша браћа, славише славе,
Светог Николу, Светог Јована,
и Све свеце православне,
Издајнички сакрише иконе свете,
И пређоше у муслимане,
Заборавише своје порекло.
Па јурнуше на све што је српско,
Ж е д н о!!!

Да се српске крви напију,
Да нам још не рођену децу побију.
Отеше нам њиве и ливаде,
Посекоше шуме наше,
Направише обруч од шиптарских села,
Заузети Пасјане не могаше.

Сад Пасјане пркоси њима
Рађа српску децу, чува своју веру,
цркву, иконе драге, слави славу,
Све што је свето, за српска покољења.

Бојан Мијајловић, Крушевац

МОЖДА САМО ПОНЕКАД, МОЖДА И НЕКАД

Можда зато што ме је страх,
можда зато што си то ти,
можда зато је то прах,
можда зато, ни близу истини.

Можда зато, можда само зато.
Понекад је то само лаж,
понекад није истина,
понекад осетим драж,
понекад у својим мислима.

Понекад, само понекад...
Можда и будемо 'Ми',
можда и опет полетим,
можда то не буду сни,
можда се и само сетим.

Можда, само можда.
Некад, можда и никад,
некад ће и бити сад,
некад у песми тој...
Некад ми даде снагу,
а ја очи њој...

Боже погледај је,
прелепа је она,
само дај ми још снаге,
некад и зазвоне звона...

ЈА САМО ЖИВИМ

Ја само живим,
мисли кроз перо точим на лист,
теби клањам се и дивим,
души и срцу остадох чист.

И све точим ћирилично,
док трпезар точи вина,
дах ми стоји непомично,
украј ватре крај камина.

И неуморне мисли моје те,
твојих речју ни један знак,
знам оствариће се оне све,
знам још увек сам јак.

Проћи ће знам много тога још,
поглед к' небу, шта чинит' сад,
питање стоји, јер нисам лош,
одговор гледам, још увек сам млад.

С' јутром ја дочекам дан,
понекад изгубим моћ,
тада ме савлада сан,
с' мислима, љубав ће доћ'.

Чинио нисам да не будем твој,
мисли моје у редове сташе,
могу ли 'пак остати свој
док гледам кап на дну часе?

Мисли моје са тобом зборе,
тишина јача нег' потока хук,
мисли и срце сада се боре,
чаробан и умилни створише звук.

Тишина твоја срцу ми смета,
срце, вера и сидро на дну,
душа моја због твоје шета,
знај за тебе увек сам ту.

Дејан Петровић Кенац, Крушевац

МОЈ ГРАД

Везују те две реке у чвор
 Као прстенови од злата стоје
 На твојим рукама Расина и Морава...
 И твоји путеви су раштркани
 Воде те не погрешиво до Јастерпца
 Планине која те окружује, даје снагу,
 Кисеоник да можеш
 слободно да дишеш...

У самом твом срцу
 као светла тачка стоји
 Споменик Косовских Јунака
 који ти даје
 Печат стари
 препознатљиви, слободарски.
 Лазарев граде,
 око тебе прегршт светиња светле
 И ти постојиш тако духовни див,
 док Лазарица поносна
 као светионик стоји ,
 духовно храбро чува
 твој народ који те воли...

А када подигнеш главу високо до неба
 Видећеш Багдалу раширених крила ,
 Ослоњена на Расадник
 у коме се сместило
 Слободиште
 твоја велика рана из давнина,
 Страдалиште
 које нас опомиње да никада
 Не заборавиш своје страдале.
 Да поносан останеш
 у борби за боље дане
 За твоју децу, мој граде вољени...

ДОЛИНА СПОКОЈА

Потражи ме
 Кад јесење лишће почне да пада,
 А хладни ветрови зиму донесу,
 Доле крај реке, оном блатњавом
 Стазом која води долином спокоја...

Видећеш празнину, велику ширину,
 И безброј празних душа што лебде,
 Овом нестварном долином сенки,
 Где мир свој само проклети налазе...

Видећеш људе безличне празне,
 Скрхане од бола што живот им даде.
 Њихове ће очи, све ће теби рећи
 А уместо суза, видећеш хладноћу .

Ту у неком ћошку видећеш и мене,
 Погрбљеног старца побелеле косе,
 У руци ми само твоја слика стара
 А на лицу боре, оживљени у срцу...

И немој ми прићи, мир и спокој тражим,
 Успомене старе довољна су казна,
 Нећу да ме жалиш ,
 Насмеши се само, и не пуштај сузе.

Сад полако иди, мир ми срцу треба,
 Не тражи ме више, нећу да те тражим,
 Јер у мени нећеш видети човека ,
 У долини овој ја сам само сенка,
 Једна празна душа која мир свој треба...

МИЛОСРДНИ АНЂЕО

Сањао сам сан, неког анђела милосрдног
 Послаше мени ,мојој земљи неке утваре ,
 Црне и тамне те године давне 1999 .

Сања сам сан где дечији осмех ,
 Уместо плача чује се под бомбама ,
 Разум се растрже а срце убзано куца
 Тужно ,погажено сломљено од бола..

Сањао сам сан и у њему видех ,
 Милицу малу , девојка постала велика,
 Насмејана као Анђео, лепа је ,
 Срећна игра се по шареним пољима..

Сањао сам ,тог Анђела што срећу дели
 Бомбама по деци ,по мојој школи..
 Послаше неке црне птице што ,
 Чудно звуче на моме небу,
 На њима неке људске убице возе се..

Драган Ђирковић, Ломница

БЕДА МОЈЕ УЛИЦЕ

уз улицу низ улицу
киша лије да убије
глава хоће да сакрије
ону беду
оне муке
и јауке да не чује
што ишту...
хоће неко и да лаже
много моле
много траже
киша лије да убије
и улице да умије
ко из кабла
испод стабла
главу крију
кажу хвала
парче хлеба
комад неба
ил' гробницу
хладну ледну
малу бедну
док и даље
киша лије
уз улицу низ улицу...

НАСМЕЈАНИ

РОЂЕН СИ СРЕЋАН ДА ЖИВИШ
НЕ ЗНАЈУЋИ ЗА ТУГУ И БОЛ
РОЂЕН СИ СВЕМУ ДА СЕ ДИВИШ
НЕ ЗНАЈУЋИ ЗА МРЖЊУ И ФОЛ

АЛ БРЗО ТИ ПРОЂЕ ТО ВРЕМЕ
ВРЕМЕ ДЕТИЊСТВА И СНА
ЉУДИ ОКО ТЕБЕ УЧИНИШЕ
ДА ЖИВОТ ТИ ПОСТАНЕ ПУСТИЊА

ДРУГ НАЈБОЉИ ТИ РЕЧЕ
ДАЈ МИ КИНТУ ЗА ХЛЕБА
А ОДМАХ ИЗА ТВОЈИХ ЛЕЂА
СА СВОЈИМ СПЛЕТКАМА ТЕ ВРЕБА

АЛИ И ТИ СИ ТАКАВ
ВИДИМ ТИ НА ЛИЦУ ТО
И СВИ ВИ ОСТАЛИ СТЕ ИСТИ
ЛУЦИФЕР ВАС ОДНЕО

ХЕЈ ТИ НАСМЕЈАНИ
КОМЕ САД СПЛЕТКУ СПРЕМАШ
ПОКАЖИ МИ СВОЈЕ ПРАВО ЛИЦЕ
И РЕЦИ МИ ШТА СМЕРАШ

ПРОСТОТА МОЈЕ ДУШЕ

ВИЂЕЊЕ МОЈЕ ДОЂЕ ОДНЕКУД
ИЛ' СУ ТО САМО ИСКРЕ
ХТЕО САМ ДА ВИДИМ КРАЈ
АЛ' СВЕ ВЕЋ ВИЂЕНО БЕШЕ
И НАСТАДЕ ТАМА

ЕХО МОГ ГЛАСА ДОЂЕ ОДНЕКУД
ИЛ' ЈЕ ТО У МЕНИ ОЛУЈА
ХТЕО САМ ДА ЗОВЕМ ИЗ СВЕГ ГРЛА
АЛ' НИЈЕ БИЛО ГЛАСА
СВУДА ТИШИНА

И МОЈА ТРАЖЕЊА ДОЂОШЕ ОДНЕКУД
ИЛ' ЈЕ ТО ВЕШТА ВАРКА
ТРЧЕЋИ САМ ТРАЖИО СВУДА
АЛ' НИЧЕГ НИЈЕ БИЛО
ЈЕР НИЧЕГ И НЕМА

БЕСКРАЈНО СРЕЋАН
ЗБОГ ТАМЕ ТИШИНЕ
ЗБОГ ПРАЗНИНЕ
СМЕЛО КРОЧИХ У НОВИ ДАН

Слађана Бундало, Крушевац

МОЖДА

Можда се наше туге
никада неће срести..

Можда је срећа
у оном што
једно другом
никада нисмо рекли...

Можда се срце
само тишином даје

Можда душа
проницљива
једино тако
може да траје...

БОЈИМ СЕ

Бојим се времена које ће доћи
и свих тих
надлазећих суморних ноћи

Постаћу уморни и изнемогли песник
са смрзнутим рукама
Неверно псето
непослушног господара
које га излаже непрестаним мукама

Бићу недужна жртва
узалудног чекања на
комадић сунца
и никад нећу научити да решавам
укрштене намере пијаних морнара и
њиховог разузданог капетана
на отвореном мору који пијан бунца

Желим да само деца буду срећна
и то ће бити једина врста мог мира
Јер, ја сам старомодна жена
која још увек чува мрвице са стола
као једини доказ сопственог престола

И никад нећу ником
пожелети да као ја
овако нечујно нестаје ноћас.
Јер

Грех је имати
крила у земљи
где су људи
жељни сунца
и лепоте неба
Да постанемо људи,
много нам времена треба...

Богдан Јевтић, Крушевац

ЉУБАВ МЕ ТЕБИ ВОДИ

Довољно је да те чујем,
па да лудујем.
Даљина је велика,
живим као птица селица
и у мислима видим
осмех твог лица.

Parlez-vous francais?
Питају ме девојке,
не могу да им одговорим,
само тебе љубави волим.

Јављам ти се бона,
долазим са Сорбона,
право код тебе са аеродрома.
Да те видим летео бих
брже од авиона.
Слетање је било безбедно,
мало касним није свеједно,
није, срце бије, бије,
да искочи да те милује!

Parlez-vous francais?
Питају ме девојке,
не могу да им одговорим,
само тебе љубави волим.

Издалека и из близа,
лепша си него Монализа.
Париз је град светлости,
љубав ме само теби води.

ТОПЛА ЧОКОЛАДА

Можда је случајност
или судбине намера
преко пута мене
у кафеу је седела
и топлу чоколаду пила.

Поглед не могу да скривам,
док је гледам уживам,
лепотом се њеном опијам.

Друштво ми прекиде уживање,
наручи туру мајсторе,
дипломирање се не дешава сваки дан
многима је то остао само сан.
Док плаћам туру
лагано ме лактом гурну,
окренем се ње нема више
туре ми уживање прекинуше.

Поглед не бих скривао,
са њом уживао
и топлу чоколаду наручивао.

Долазио сам у кафе
а нема ње,
да је поново сретнем
већ се губи сва нада,
остала је само топла чоколада.
Због ње учинио бих све,
и поново полагао испите.

КРУШЕВАЦ И ЗЕНИЦА

Чарапа доколеница
Крушевац и Зеница, два града
у једном је била некад
у другом је сада.

Лепа и бајковита, слатка и лековита.
Понос јој нико не може узети,
надам се неће ми одолети,
не, не, не, због ње учинио бих све.

Каменчићи звецкају
по њеном прозору да је дозову.
Хајде се појави, снове ми оствари.
Свет ми је мање вредан
када те не гледам.

Волим те до бескраја,
тамо нема краја
лепота ме твоја
сваког дана осваја,
Крушевац и Зеница
градови из раја.

Живомир Миленковић, Крушевац

СА ГРОЖЋЕМ РАСТЕ ЖУПА ЦЕЛА

Грожђе и вино су понос Жупе
 Деца то уче од школске клупе.
 Гица се сади пре многаја љета.
 Вино се пије од када је света.
 Жупа је праисторијска колевка човека.
 О томе се прича од памтивека.
 Овде је блистала Винчанска култура.
 Иако су о томе писанија штура.
 Монументална уметничка дела.
 Усамљена по томе је Жупа цела.
 Светско прелепо културно благо.
 Благословом са неба од Бога дато.
 Из Жупе потичу чувене сфинге.
 Науци су додале велике бриге.
 У Жупи су живели народи славни.
 У тадашњој Европи били главни.
 Илири, Трачани, Дарданци и Келти.
 Дакомезијски Трибали волели пиће.
 Чувени Келти гајили лозу, пили вино.
 Три миленија пре Исуса Христа
 Заора се благородна земља жупска.
 Камена мотика повећа род.
 Зарумени се слатки божански плод.
 Стари Илири и Трачани давно
 Чували су стада пили вино јавно.
 Цезар Гај Октавијан Август император
 Са легијама бројним био је снагатор.
 Покори Жупу три деценије пре Христа.
 То је историјска истина чиста.

Вино је моћ и пиће божанско.
 Српско, славјанско и хришћанско.
 Вино је снага из времена стара.
 Најбоље вино Жупа је дала.
 Пили Византинци и бројни други.
 У вину је истина, верујте људи.
 И колевка Српства Жупа беше.
 Одавде се славом многи узнесе.
 Вино се служи и кад је опело.
 И Немања започе државничко дело.
 Велики жупан господар овдашњи
 Поклони села за жупско вино
 Студеници светој, лаври царској.
 И пчеле воле жупско грожђе.
 Бистре су воде Пепељуша и Расина.

Чувена су манстирска вина
 Из Дренче, Плеша и Руденице.
 Прелепа Жупо винска лепотице.
 Дреначки виновод једини у свету,
 Познат је сваком жупском детету.

У средњем веку лозу су гајили
 Примали вернике, славе славили
 Хиландар Студеница и Жича.
 Истинита је народна прича.
 Крушевица прелепа жупска пољана
 Причестила Хребелановић Лазара,
 Великог кнеза и честитог цара.
 Своју Жупу је походио често.
 То му је било омиљено место.
 Гајио лозу, дивљач ловио.
 У Кознику граду повеље потписао.
 За жупским вином свако је уздисао.

Лоза је расла и на сваком вису.
 Жупском вину ни Турци одолели нису.
 Године четврте деветнаестог века
 До неба се чуло плача и лелека.
 Карађорђе у војну Србе поведе
 За правду и слободу до велике победе.
 Посрећи се тада и жупском сину.
 Освећена је црква у Кожећину.
 Осам година борбе у шанцу славе.
 Турци побише бројне жупске главе.
 Настаде тама још двадесет лета.
 До нове слободе жупскога света.
 Од 33. године 19. века
 Слобода стиже ко вечна река.
 Жупљанима са неба стиже глас
 Да се сложе, обоже и умноже.
 То је за Српство једини спас.
 У част Александра, младога принца,
 Кожећину ново име да се поноси њиме.

Винодељска школа у Александровац стиже.
 Култура и знање да се подиже.
 Читалиште, задруга и апотека.
 И Жупа постаде српска Мека.
 У 20. веку жупски винари
 Дечица, млади и они стари,
 За посао вредни, Србији верни,
 Мотику и плуг заменише пушком.
 Овенчаше се својом храброшћу мушком.
 Вратише Жупи слободу златну.
 Подиглоше високо крст и заставу часну.

Са грожђем расте и Жупа цела
 Остварена су бројна велика дела.
 Жупљани и природа раде скупа
 У свету се прославила и „Вино Жупа”.
 Жупу походе људи од славе.
 Песници, генерали и крунисане главе
 Певају и уживају од жупског вина.
 И славе свеца Светог Трифуна.
 Жупско вино воле и пију у свету.
 И радују се овом божанском цвету.
 Жупа је вечна на многаја љета.
 Вино ће се пити до краја света.

Живојин Манијловић, Крушевац

ТАМО...

ЗАМИРИШЕ СЕНО
ОНАКО ТЕК ПРОСУШЕНО
РАСПЛИНЕ СЕ ПО ТЕЛУ
ОД НОЖНОГ ПРСТА ДО ЧЕЛА
САСВИМ СКРУШЕНО
ПРОТРЉАМ ОЧИ ЧЕЖЊОМ

ГДЕ САМ
ДА ЛИ САМ ЈОШ УВЕК СВОЈ
СВЕ ОСИМ ТЕЛА
ТАМО ЈЕ УМ МОЈ

ЧУЈЕМ РЕСКИ ЗВУК КОСЕ
ТРАВКА У УСТИМА
ДАРУЈЕ СВОЈ СОК
ПРОВУЧЕМ ПРСТЕ
ВЕЋ РЕТКЕ КОСЕ

ГДЕ САМ
ДА ЛИ САМ ЈОШ УВЕК СВОЈ
СВЕ ОСИМ ТЕЛА
ТАМО ЈЕ УМ МОЈ

ОТКОС У МИСЛИМА БОДЕ
НА ЧЕРГИ ТЕСТИЈА
ЛАДНЕ ВОДЕ
ДУБОКОГ БУНАРА
НА МЕЂИ БРАЋЕ
НЕ ОГРАЂЕНЕ ПЛОТОМ
ГАСИМ ЖЕЋ ЊЕНОМ ДОБРОТОМ.

ВИДИМ ДА ПЛАСТЕ СЕНО,
МЛАЂИ ДОТУРА
СТАРИЈИ СТОГ ЗДЕНО.

ЗВУК ОТКИВАЊА КОСЕ
ИЗ НОСТАЛГИЈЕ МЕ ПРЕНУ
РАЗМАГЛИ СЕ.....

ГДЕ САМ
ДА ЛИ САМ ЈОШ УВЕК СВОЈ.....
ЗНАМ ДА ЈЕСАМ
СВЕ ОСИМ ТЕЛА
ТАМО ЈЕ УМ МОЈ.

ОЧУВАН

Улегнем у лојзе
Застанем под ора у лад
Окачим чутуру
И ткано торбиче
С провијант

Погледам низ стрмину
Према Мораве
А оно гиџа до гиџе
Ки под конач

Овелизен
Лист ки размикнут длан
Прскан плавеом каменем
Све беласа на сунцу
Зрно набира
Домаћински
Земља пепео
Од милине бос да одаш
Да ти голица табане

Стара сорта
Рскавац и Дренак
И где где Пловдина
Данаске скоро да и нема

Кад прође
Кроз муљачу
Замерише шира
На љубав и милину
Берићет
На чељад и подмладак
Груди се надиму
Око овлажи
Од лепоте

Погледам низ стрмину
Према Мораве
А оно гиџа до гиџе
Ки под конач

ПРИСНЕВАМ

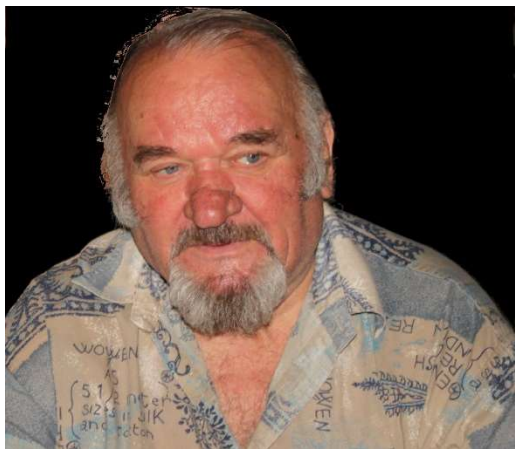
КОМИЊАК НАЛЕВАМ
КРОЗ ТРЕПКЕ СНЕВАМ
НЕКАДА НА ИГРАНКЕ
КАД ОТОСМО
ПОСАСТРАНКЕ
ПО ТАМНИНЕ У ШЉИВАК
ДА ЧИНИМО ДУШИ МЕРАК

ДАЛ ПУЦУ ПРАНГИЈЕ
ИЛ ПОЉУБЦИ НАШИ
ШТА СЕ СМАТРА НАМА
СВЕ ВАРНИЦЕ СЕВУ
КИ ЗАПАЉЕН БАДЊАК
ОД НАЈЖЕШЋЕГ ПЛАМА

ШАМИЧЕ ТИ СМАКО
ПЛЕТЕНИЦА ИСКОЧИ
А У ЊОЈЗИ СА ЦРВЕНО
КОНЧЕ
ВЕЗАНИ ЦВЕТИЋИ
БАШ МИЛУЈУ ОЧИ.

ОД УЗДАСИ НАШИ
ДУГМЕ ПУЧЕ НА ЈЕЛЧЕ
СВО БОГАТСТВО ШТО СЕ
РАСУ
МИЛОВАЊЕМ МЕ ОБАСУ.

ЗАКЛЕТВУ ТАДА ДАСМО
НА КРСТИЋУ ОКО ВРАТА
ЈЕДНО ДРУГОМ ОБЕЋАСМО
И НА ЈЕСЕН ПУНО СВАТА.

Мр Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац

У ШЉИВИКУ

У ШЉИВИКУ МОГА ДЕДЕ
ПРАДЕДОВА
ШЉИВА КРИВА

УВРНУТА У ЧВОРАМА
МАЛО ПРАВА
МАЛО КРИВА

У ШЉИВИКУ ДЕДА МОГА

ОДОЛЕВА ВЕТРОВИМА
РАДУЈЕ СЕ
ЦИКУ ЗОРЕ

А ЗА ДЕДОМ ЈОШ БОЛУЈЕ
ШТО ГА НЕМА ДА ЗАОРЕ

У ШЉИВИКУ ДЕДЕ МОГА
ПРАДЕДОВА ШЉИВА...

ЗАШТО

Зашто клечати
када молити
немам кога?

Зашто да падам
кад висине
нема?

Зашто се смејем
када оплакано
све је?

Зашто да умирем
када још јуче
могох да се родим?

Зашто?

ТИ КОЈА ЧЕКАШ

Ти која чекаш
Да телом ти топлину дам
И уснама заспалим
Међ чокотима жупским
Песму љубави подарим

Постеља од сена твоја
А машта моја
Срицана, знана
У сумрак дана
Сласт ко Вино са усана

О како те осећам...
Боје палете луде
Љубав сликарско уље бива
Док се на платну
Сеоска идила рађа

у наручју чокота Жупских
Са чашом црног вино
Зар признати нећеш
Да се
Да се наша љубав рађа...

О МЕНИ

Када сунце на починак оде
Тамна ноћ се обруши на њиве
Вреле сузе на очи навиру
Усамљени од сећања живе

И шапат је крик у тамној ноћи
Док године тужне дане броје
Вреле сузе на очи навиру
А са мном су само песме моје

Живот тече као плаха река
Урезујући ожиљке и боре
Мој животе, не питај ме ништа
Ноћас песме о мени говоре...

Живота Трифуновић, Кобиље

ЛЕПШЕ ЈЕ У МОМ ЗАВИЧАЈУ

Миришу шарене, бујне пољане,
зелене се шуме, воћњаци цветају.
Мислим да нема лепшег места,
него што је у мом завичају.

Ту су се родили мој деда, отац,
мој син, ћерка, унуке....
Живот ми је пун срећних тренутака,
а из проблема извукао сам поуке.

Никад ме није привлачила туђина,
ни њихове велике метрополе.
Зашто да изграђујем туђу земљу
кад они нас никада не воле.

Завичај ми је на првом месту,
породица, комшије, другари...
Ко би се одрекао тог богатства
и како све то да остави.

Како да живим под туђим небом,
поздрављам оне што не познајем?
Да квасим знојем њихове оранице
и сваког дана да се кајем.

Не, никако, то поднети не могу.
Тај живот пун чежње ми не треба.
Остаћу заувек у свом завичају,
снаћи ћу се за парче хлеба.

ВИНО ЛЕЧИ РАНЕ

Ој кафано, друга кућо,
ја налазим мир у теби.
Било шта да ми понуде,
ни за шта те, мењ'о не би'.

Ту је друштво увек моје
и у углу сто нас чека,
а надам се долазићу
све до краја мога века.

Уз чашицу рујног вина
проводићу и ноћи и дане.
Истина је што се прича,
старо вино лечи ране...

НЕКА КРАЈ БУДЕ СРЕЋАН

Та твоја рука,
тако нежна,
лагана..

А очи тамне,
пуне чежње
за нечим...
За неким,
ко не долази,
а неће ни доћи.

Хоће ли то лице
да тугује вечно?
Те крхке руке
да бришу
сузе са образа,
да пишу
неповратна писма,
да машу птицама,
које лете
у непознате пределе,
да шаљу по ветру поздраве...

А сунце нек осветли стазу,
да остане траг,
па да може,
ако хоће
и ако одлучи
да се врати.

Да на крају,
срећа обоје обасја...

УСНУЛО СЕЛО

Уснуло село топлим сном
Месечина обасјава брда и долове
Светлуцавих звезда пуно је небо
И трепериће тако до освита зоре

Само ноћне птице и инсекти
Ову тиху ноћ живом чине
Ту и тамо по неки пас залаје
Јер о сигурности домаћина брине

А ноћ летња брзо прође
Уморне сељане савладају снови
Сутрадан чим се сунце појави
Почиње као и увек дан нови

Јелена Петронијевић, Јабланица

ЛЕТО ЖУРИ ЈЕСЕНИ

Овом лету већ је крај
Ближи се јесен жута
Остаће шума без капута
А дечица чила ведра
Напуниће своје школе
Па ће свима бити боље

Док се купи жито жуто
И црвено зрело грожђе
О милине кад се прође
Јесен жуту сад сви воле
И драгом се богу моле
Да лепота та потраје
Док нам радост срећу даје

Одлетеше мале ласте
То су први знаци
Да је јесен жута
Већ на крај пута
И да се ближи зима љута
Све ће бити беле боје
Тако воли срце моје

НА КОСУ МИ ПАДА СНЕГ

Већ одавно свануо је дан
Да ли је ово јава или сан
На косу ми пада снег
А душу ми хлади лед
Да ти патиш, дошао је ред
Можда ведри дани и потрају
Можда живимо као у рају

Можда је ово јава
Можда ипак само сан
Можда ме и потражиш
Кад осетиш да си сам
На косу ми пада снег
А душу ми хлади лед
Да и ти патиш
Дошао је ред

ДУГА

Сунце сија, киша лије
А ја седим чекам дугу
Кад престане киша
Сунце односи тугу

Боје дуге све су лепше
А у мене радост већа
После такве среће и лепоте
Биће више воћа, цвећа

За децу је радост дуга
Да је сви виде
Свако зове свог друга
Три бојице има дуга

Кад је сунца више
Не постоји туга
Птице, сунце и травица
Три најбоља друга

Летњем дану од милине
Радује се све живо
А без кише и без сунца
Не би тако било

Пуно поље и воћњаци
И у школи пуно ђака
Јутро росом умивено
Подне сунце огрејано

А у сутон месец жут
До прозора тражи пут
И Даница звезда сјајна
Тој лепоти даје чар

Без месеца и без звезда
Дану не би дошао крај
Када видиш те лепоте
И утихне сваки звук
На спавање сви одлазе
Птице, цвеће, мали ђак

Драган Тодосијевић, Треботин

САД БИ ТИТО

Године су дошле пуне мука
Све пропада, ми гледамо немо.
Некад с' песмом, данас са јауком,
сад би Тито да ти се кунемо.

Све фабрике што правили ми смо
Продали су, ми гледасмо немо...
Некад с' песмом градили смо,
Сад би Тито да ти се кунемо.

С' пуно крвљу државу створену
Распарчали у много су дела..
Некад с' песмом омладина цела,
Данас је у црно завијена.

Ценио се радник, земљорадник,
сад пушимо и гледамо немо...
Певали смо, данас јаучемо,
Сад би Тито да ти се кунемо.

СПАС

Нисам ти ја,
за тебе, душо!

Не могу ја то,
онако с ногу,
за пет
и десет минута...

Ја сам за целу ноћ,
звездану постељу,
па натенане!

А пос'о,
Пос'о није зец,
па да побегне!

ЗИМА

Грана се ломи
ветар дрво увија
дани све краћи
и хладнији
скоро ће зима

Поља родна
прекриће снег
пуцаће пртина
од хладноће
заледиће се
сваки брег

А ја ћу с тобом
најдража моја
у топлој соби
док ватра пуцкета
бити у заносу
љубавном
пољупцима врелим
топићемо лед
и биће нас брига
што напољу
веје снег.

БЕСКРАЈНЕ РАВНИЦЕ

У ноћи пуној месечине,
док звезде падају са неба,
док река мирно тече,
завичај мој почива.

Сања бескрајне равнице,
на којима лете лептири среће,
на којима горе ватре,
које се никад угасити неће.

И док ватре у срцима горе
и завичај мој почива,
сваки лист са горе,
о бескрајним равницама снива.

ТАМНИ ОБЛАЦИ

Тамни облаци
над Треботином стоје,
а све ту је моје.

Дарко Колар, Шид

СРПСКИ ГУСЛАР

Сећам се погледа што видех преко Мајевице,
и стабла кестена са раскршћа Горње Трнавe.
Гусле у руци, на гуслама жице,
потекле песме, сећања на живот Светог Саве.

Сећам се мутне воде са Дринског бојишта,
топова, јуриша и јуначких гласова,
а песма потече док битка се бије,
храбро срце о слободи сније.

Сећам се песме са турског двора,
у манастиру својих хришћанских стихова,
уз гусле чуо се и звук звона,
велике душе и тела храброга.

САСВИМ СЛУЧАЈНО

Дуги низ разних година,
путева много једног живота.
Дешава се нешто из прошлости,
враћају се жеље путујућих снова.

Радосно певам песме наше,
производим тон са гитаре.
Пријатељи моји укључени разни,
само ветар ништа не може да каже.

Сасвим зрело са душом и телом,
случајно се тонови скупише на једно.
Заиграла срца, заиграле руке,
сасвим смело, сасвим случајно.

МЕЂЕ ПЕВАЊА МОГА КРАЈА

Дочек'о сам зору,
покрај реке Босут.

О песмо, о људи,
тако сам уморан и стар.
Старинске су куће
напуштене, празне,
ил' се руше ил' у пепео и жар.

Коме смета
јаблан покрај пута?
Дал' човеку један
живот нешто значи?
Па остаде само један трупцац,
сад је ветар још јачи и јачи.
Ти земљо сремска,
родна радости.
Путеви снажни,
где су патке, где су гуске?

Зар сунђери
само јастуке да пуне,
нема чак ни блато,
да се сад нагази.
Кад ме снови однесу
у шуме Липоваче,
и успомене одвуку
те ноћи на језеро.
Задовољство ми је
корак да пружим,
поново да се вратим
своме родном крају.

Мр Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац

ШТА ЈЕ ТО БИЛО ТАКО ЉУБАВНО

шта је то било тако љубавно у љубави нашој
исковане варнице у зелену буђ
деда мраз на ње шољи
и масних фота декламација
из телевизора трешти прокламација
неко је опет независан

неко би могао да узврати
неко би могао да схвати
истину неко испогани
истина то су гиљотина и слогани
тихо је и мрачно као и увек као и док
кад се већ родиш живиш и умреш као човек
и шта, шта је то било тако љубавно
у љубави нашој

нисмо имали велики љубавни речник пре нас
и морали смо да пронађемо речи испочетка
то смо схватили убрзо у највећој гужви
срце је улубило леву страну тела и пола града
то је било искуство
после је била свечана парада имена
и ми смо сваком мењали име

да створимо на пример време и простор
од априла у свим правцима нека крену
дани у седмици према твом нахођењу
среда да представља месец цео и годину
ма шта да хтели шта год да хтели други сви
као револуционари декретом укидамо
заменицу ви

било би лепо
кад бисмо причу зауставили овде
али потпуна прича се протеже до краја века
и даље ми не знамо шта се тачно десило
још једна траума
која је модерну љубав ранила
и на самом рођењу је одмах сахранила
оргија убијања која је себи набрала цвет

то је народно осећање
из насиља у насиље
велики страх сељака у памфлету против и за
ципеле се црвене од крви до лаката
и лица се црвене од ципела без остатака
и огромни чудовишни предмети
што седе на троседима
толико бољег и толико горег
на њиховим поседима

моје је разумевање обележено крвопролићем
вапајем за хлебом и крвљу
лукавством дијалектике
не бих да ми нешто промакне
у том просуђивању
у том заустављању
које је уздрмало ток историје
те очигледне неверице без наде чисте апорие
границе се брзо устаљују

границе се помаљају
живи се не најбоље али једино могуће
живи се од улога сталног посла
висине плате и профита
живи се од сопствене колотечине и оптужница
неко се сећа где је био неко шта је радио
ја бих се ипак и само у своју главу кладио

нешто се сећам да ћеш ме љубити
нешто о искушењу наших ранијих ставова
нешто о стварању новог осећаја могућности
о променљивости стања
новом називу улица дивота
да га можемо створити
а не да страдамо од живота
у низу предодређеним за прву суботу

месец олајан светли ко штедљива сијалица
свила пролази својом утабаном стазом
обични људи у необичним околностима
скептични на нови друштвени инжињеринг
за нови сан у мермеру драги камен палате
и вртни архитекта рођен у кашмиру
мирно нек почива у вечном миру

од химаља остала рупа бездана
ту су и права човека збрисана у ништа
то је реалност савременог израза
чврста попут Ајфелове куле
негована као Колосеум усред Пуле
једино се мостови руше
без икаквог смисла за лепо

књиге од прохрома малтера и цигле
сликовнице и бојанке свакодневног живота
нешто ме протреса током ранијих раздобља
неке куге и верски неки светски
неки братски и грађански ратови
моји и туђи сватови и шта
шта је то било тако љубавно
у љубави нашој

*Латинка Ђорђевић,
Крушевац*

СВЕ ЈЕ ВАЖНО

Допусти да ти
додирнем очи
пре него зађеш
у брзаке.

Бесна сам због
немоћи
да те задржим.
Слаба, нејака.
А, ближи си ми
од сопственог даха.

Ти ме не познајеш
а, хоћеш моје срце
и да побегнеш
као дашак
свежег ваздуха,
тако једноставно.

Заборављаш да је
сваки дан
поток радости,
тренутак људске
добронамерности,
и све је,
све је тако важно.

ДУША

Рана задата од
најдражих
једини верни
сапутник.
дуго и често
мучи свирепо.

Разум који не ћути,
пчела, мед и жаока,
најосетљивији доказ
живота.

ЖЕЉА

Желим тишину,
виолину
надахнуту игру.
Желим брда
и поток у њима.

Слатки часак спокоја,
светло новог дана.
Ништа ме исцрпљује.
Не желим да послушкујем и
прижељкујем.

Моја жеља, прхну,
утка у мени
блиставе боје,
склупча у недра
где ће да је чува
кључ од сребра.

КАД МОРЕ ЉУБИ

Кад море љуби
чистом пеном
стене купа,
таласима тишину буди,
у дубину ваја
успомене тужне.

Кад море љуби
Сунце и Месец
забораве на пучину
сузе да оставе.

Кад море љуби
топло и бајно
скрије ме у шкољку
брижно лагано.

БАРКА

Обузет плаветнилом мора
рибар у барци не види
кад ветар таласе креће.

У оку чува прилику
да са мора пошаље
најлепшу поруку,
"срце ми пружи,
осмех обуци"
да заједно испред
времена одјездимо
барком, далеко,
далеко пре свитања.

УПЛАКАНИ ЛЕПТИР

Глас и корак, твој осмех,
један живот, само један
љубави вредан.

Уплакани лептир
стално се пита,
може ли откуцајима срца
игру до краја да одигра?.

ИЗА СТАКЛА

Иза заробљеног погледа,
затворених врата,
закључаних осмеха.

Иза, па опет иза,
Сунца, Месеца
светлости и таме,
иза вечности,
иза и изван мене.

ЦРНИ КИШОБРАН

Крупне капи кише
небеска представа.
Пета Бетовенова симфонија,
отвара свемир,
делићем светлости
милост излива.
Сакупља сузе,
недри хиљаду слика.

Заборављену
у овом метежу
пронађи ме, време је,
сад ми срце успорава
стижу тренуци
лаганог нестајања.

Сад ме убеди
да је свако вољен,
знао он то, или не,
чак мрзовољно доћи до те
спознаје вредно је.

Као неки збуњени дух,
крупне кише
таласастим трагом
на облаку сивом
отпловише.

Мирослав Мића Живановић, Крушевац

КРУШЕВЦУ ОД СРЦА

Вољени граде, колевко моја
поносни оче славних јунака
нек вечно живи лепота твоја
знамења јасна и стаза свака.

Ту чуваш тајну причешћа светих
уочи страшног Косовског боја
и вечни пламен истине гори
на твоје лице истино моја.

Над Лазарицом ореол блиста
на Слободишту пламен слободе
а наша жеља и љубав чиста
стазама среће нека те воде.

У миру цветај вољени граде
ти умеш сваком љубав да даш
од срца песмом кличемо теби
нека нам живи Крушевац наш.

ПРОЛЕЋНА ЕТИДА

Ноћима мирише на пролеће рано
и зелене гране борова и јела
док за тебе слажем стихове и риме
затиче ме зора невина и бела

Знам да ноћас нисам у сновима твојим
док призивам речи умилне и нежне
и плетем чаробну словну плетисанку
као паук мрежу судбе неизбежне

Прикрада се месец кроз зелено грање
док му се смејуље звезде ругалице
да се не пробудиш кад ти у раздање
својим зраком нежно помилује лице

Нека спава љубав на узглављу меком
и нек нам се очи у сновима сретну
а пољубац нежни на усне ти слети
ко кап бистре росе на латицу цветну

РАЗВИГОРАЦ

Прошетао развигорац
од Мораве до Пањака
од врбака до врбака
па кроз село
од сокака до сокака

Да развије шевтелије
развигори да процвета
да месецу пут покаже
и да звезде намигуше
младенцима оклевета

По седој ми бради вршља
тражи претке броји лета
сам се служи и не пита
чини му се да све види

А ја, ћутим, не говорим
нит говорим нит роморим
не смем уста да отворим
Чини ми се заплакаћу

Северац се уселио
усред груди па ми прети
Не да душу да огрејем
ко да ми се живот свети

Кад помислим на године
и кад почнем да их бројим
чини ми се да не дишем
као да и не постојим

Кад је било кад је прошло
шта сам био, а шта сада
развигорцу добро дошло
прави шалу од мог јада
Помало ми све то смета
и ако смо стари знанци
далеко смо ко два света

Он одлази па се враћа
да развије шевтелије
развигори да процвета
свуд завири не залута
Моја стаза све је краћа
скоро сам на крају пута.

Светлана Ђурђевић, Крушевац

ЈА

У сиво свитање мрзим себе.
Двоумим се, ломим, кидам душу
и вапим за далеким, чврстим
и сигурним дланом безбрижности.

У том утрнулом часу бесне борбе
благословеног мрака
и раздевиченог дана,
олуја бола струји и пустоши ме
и боли, како само сурово боли!

И боли, и носим, и губим,
губим највреднији део себе,
а подмукло кукавичко свитање
цери ми се у лице и
све више разголићује.

И осећам како ме бесна олуја бола
истискује из мирног мора спокоја
и одваја од усидреног брода
равнотеже и варљиве,
као кула у песку, изграђене среће.

У сиво свитање стојимо, голе,
једна наспрам друге –
истина и ја.

ЕПИЛОГ

Ето, то сам Ја.
Ја сва, па Ја, и сва ја,
па опет Ја.
Негде, као кроз маглу,
подсвешћу ми промичеш.
Нестваран си, непостојан,
Стално узмичеш
додиру и преламаш
се и имагинарној, нашој...
Ипак, хвала ти.
Хвала што си, макар и тако,
био са мном;
Што си ми помогао да нађем
себе... у том нестварном и
непостојаном делу ... тебе.

КАЖИ

Кад кажеш:
Лепа си.
Одговарам
С л у ч а ј н о с т.

Ка кажеш:
Како до тебе.
Одговарам
Н а д а.

Кад кажеш:
Савршеност спутаности.
Одговорим
Б о л.

ВРТЛОГ

Злокобно одзвања смех твој мојим
изрибаним мозгом.
Као кобра струјиш мојом крви
дашку ветра, судбински управљеног
некој далекој сродној души.

Преклињем, и затрпавам штропот
кише уснулим миром!
Дозивам, и газим достојанство
свргнутих, похабаних капута,
заштитника несталих, светлих
векова.

Плаши ме тескоба смрти
уцртана у моје невидљиво срце
покапа ме мемла труљења малих и
ништавних створова
предодређених једино
за формирање лепљиве рђе.

Љубодраг Обрадовић, Крушевац

БАЛЕРИНА

Експлозија си бола и боја
На платну одсјај среће
Никад нећеш бити моја
А живот ми покрећеш

Позорница твој је свемир
Блаженства маштом језде
Док у снове уносиш немир
И у срцу палиш све звезде

Лете идеје сликама у низу
Свест обманама палаца
Тако си далеко, а тако близу
Само сан те у јаву не добаца

Многе очи тајно прате
Игру којом смисао сејеш
И срећан је свако ко зна те
Спокојну док се смејеш

Ти срећу и снове крадеш
Док летиш ивицом дуге
Осмех ти је за насладе
За сањаре, бремене туге

Кад сликар дилеме има
Слику преслика новом
Песник ни канонадом рима
Немир не замени спокојом

А ти немој снове да кријеш
Играј своју игру до краја
На груди кога привијеш
Ето и њему експлозије сјаја

НОВЕ...

Долазе...
Илузију доносе.
Све је идила,
а осећај среће,
ко снег шкрипи!

Пролазе...
Шампањац самоћу гаси
и чепом погађа небо
да превари срце!

Надај се...
Биће некад боље.
Све је у лепоти душе,
која нађе сродну
да отплеше у поноћ
валцер који светове руши!

Звоне звона,
а чујемо звончиће
и прапорце!
И годинама
глумимо заморчиће,
а знамо све!

Еј, тако то иде!
Сан је покретач живота
и нема назад.
За лепоту, за доброту,
за чежњу и зебњу...
За љубав,
која ће спасити свет!

Пијмо ноћас!

За године нове,
које долазе и пролазе
и нас собом односе...
Опијмо се ноћас!
Одавно знамо,
да пливамо...

За нове...

САДРЖАЈ

УМЕСТО УВОДА – Љубодраг Обрадовић.....	4
<i>Љубиша Бата Ђидић, Крушевац</i>	5
ТРИПТИХ ЗА ЛАЗАРИЦУ.....	5
<i>Перо Зубац, Нови Сад.....</i>	6
ПРЕД ЗОРУ.....	6
ДАНИМА КОШАВА БИЈЕ.....	6
О КАЈАЊУ.....	6
ПОКОЈА М ОЛИТВА.....	6
ГОРКА ПЕСМА.....	6
КРОЗ ЗРНА ТАМЕ.....	6
<i>Зорица Арсић-Мандарић, Београд.....</i>	7
ПЕСНИКИЊА.....	7
ОЛОВКА.....	7
ПРВИ ПРШЉЕН.....	7
ПОСЛЕ РАТА.....	7
ТРЕЋА РУКА.....	7
<i>Милица Краљ, Каменаре - Крушевац, Подгорица.....</i>	8
ВОЈНИЧКА.....	8
НЕБОМ РАСЛА БЕЛА ЦРКВА.....	8
У ЛАТИ РУЖЕ ЗЕНИЦА ОД СЈАЈА.....	8
<i>Вида Ненадић, Лондон – Велика Британија.....</i>	9
ПРЕДЕО КОЈИ САЊА.....	9
МОДРО.....	9
ТРАЖИМ.....	9
<i>Теодора Тода Матић-Медић, Аустралија.....</i>	10
ПЛЕС.....	10
СУНЦЕ МОЈИХ СНОВА.....	10
ГРЕХ.....	10
СВЕ ЗА ЉУБАВ.....	10
<i>Виолета Јовић, Ниш.....</i>	11
О МРАКУ И СВЕТЛОСТИ.....	11
О СИВИЛУ.....	11
СРУШИЛИ СУ МИ КУЛУ.....	11
<i>Дане Стојиљковић, Прокупље.....</i>	12
ДУГО СЕ СПРЕМАМ.....	12
ЈА И ПЛАТОН НЕЋЕМО РУЧАТИ.....	12
МОЈА РАДНА СОБА У ДУБОВУ.....	12
ОРАЧИ ЊИВА ЉУДСКИХ ДУША.....	12
<i>Елеонора Лутхандер, Стокхолм – Шведска.....</i>	13
КРУШЕВАЦ.....	13

ДИЈАСПОРКА	13
РАЗГЛЕДНИЦА СТОКХОЛМА	13
<i>Хранимир Хране Миљојковић, Соко Бања</i>	14
ЦВЕТ ПРКОСА	14
СТАРА КУЋА.....	14
ЈЕДИНО СА ТОБОМ	14
<i>Србобран Матић, Алексинац</i>	15
ЗАВИЧАЈНИ ЗОВ	15
И СЕЛА УМИРУ, ЗАР НЕ?	15
<i>Светлана Биорац-Матић, Алексинац</i>	16
АМАЈЛИЈА.....	16
МЕЋЕ.....	16
<i>Лепа Симић, Цирих</i>	17
МЕСЕЧИНА ИЗНАД ЦИРИХА.....	17
РУМЕНЕ СЕ БОЖУРИ.....	17
НИСИ ВОЛЕЛА КИШУ.....	17
<i>Милена Вукоје Стаменковић, Берн – Швајцарска</i>	18
САМОЗВАНАЦ	18
МИРЕЊЕ	18
ЧЕКАМ	18
МОМ ГРАДУ	18
<i>Сава Илић, Цирих</i>	19
БЛИЗИНА ДАЛЕКА	19
ВЕРУЈЕМ.....	19
МИРИС БАГРЕМА	19
<i>Александра Лутхандер, Стокхолм – Шведска</i>	20
КАРМИН.....	20
МАСЛИНЕ	20
МОЈ СВОЧ	20
МОРСКИ ОСЕЋАЈ.....	20
ПИЈЕТА	20
БАЛЕТСКЕ ЦИПЕЛИЦЕ.....	20
<i>Милован Петровић, Шведска</i>	21
ЈЕЦАЈИ СРЦА.....	21
ГУБИШ СЕ.....	21
МОЖДА	21
<i>Сава-Мијодраг Радивојевић, Антверпен – Белгија</i>	22
СЕНКЕ СВЕЛОСТИ	22
НЕБЕСНИЦИ.....	22
СМРТНИК У ВРЕМЕНУ.....	22
БУДУЋНОСТ ЈЕ ПРОШЛА.....	22
<i>Љубица Вуков Михајило, Петроварадин</i>	23

И С П О В Е С Т	23
ДЕСЕТ НАЈБОЉИХ.....	23
К О Р Е Н И	23
<i>Драгош Павић, Велико Градиште</i>	24
ОПОМЕНА.....	24
РОКАДА	24
<i>Ненад Стакић, Нови Сад.....</i>	25
ДУГАЧКА УЛИЦА	25
ЈЕСЕЊА ПЕСМА	25
<i>Марина Адамовић, Ниш.....</i>	26
ПЛАТОНОВ ФЕДАР	26
НЕ, ЕМИЛИ	26
С ПОШТОВАЊЕМ	26
<i>Мирјана М. Стакић, Ужице.....</i>	27
РЕЧ	27
ЖУПИ	27
СТРАХ.....	27
ФИЛИПУ ВИШЊИЋУ	27
<i>Славица Јовановић, Пожаревац.....</i>	28
ЗА КАТАРИНУ	28
ПРЕПУЊЕНОСТ	28
ПРВОМУЧЕНИК	28
ПРЕПУЊЕНОСТ	28
<i>Сања Петровић, Нови Сад.....</i>	29
ПИСМО ДВАДЕСЕТЧЕТВРТО	29
ПИСМО ДВАДЕСЕТОСМО	29
ПИСМО ЧЕТРДЕСЕТОСМО	29
<i>Др Предраг Јашовић, Параћин</i>	30
ЂЕРАВИЦА, ШТА ЛИ ЈЕ	30
НЕ ПИТАЈ МЕ ЗАШТО ЋУТИМ	30
ЈЕЗИК.....	30
<i>Славица Пејовић, Костолац</i>	31
(С)НАГА	31
О ЉУБАВИ	31
КРИК ЗОРЕ	31
<i>Др Голуб Јашовић, Крагујевац.....</i>	32
ПЕСМА	32
ЦРНА ПЕШТЕР НА ЦРНОЈ ВОДИ	32
ЗАШТО	32
ГАВРИЛУ ПРИНЦИПУ	32
<i>Зорка Стојановић, Мало Црниће.....</i>	33
ВЕЧЕ БОЖУРА.....	33

ПОСЛЕ СНОВА	33
ДАЛЕКО	33
ОТАЦ	33
ТАЈНУ ЋУТИМ	33
<i>Славиша Миловановић, Крагујевац</i>	34
ОДЛАЗАК ИЗ ПЕЋИ	34
СЕКИРА	34
ЈУТРО У ГОРАЖДЕВЦУ	34
ИГРА РУСАЛКИ НА ПРОКЛЕТИЈАМА	34
<i>Љиљана Браловић, Горњи Милановац</i>	35
НЕНАДОВКА	35
ОД ЦВЕТИ ДО ЦВЕТИ	35
ВОЛИ МЕ	35
<i>Љубиша Красић, Прокупље</i>	36
ВЕСНА ЈУГ	36
МАЛИНЕ, НЕСАНИЦА И МАРИЈА	36
ВОДЕНИ ТРАГОВИ	36
<i>Борисав Бора Благојевић, Ћуприја</i>	37
ВОДЕНИЦА ПОТОЧАРА	37
ВЕРУЈ И ЗНАЈ	37
<i>Милка Ижогин, Ћуприја</i>	38
ШТА КАД МЕ ПОЗОВЕШ	38
ЛАТИЦЕ ЉУБАВИ	38
<i>Матилда Јанковић, Ћуприја</i>	39
ТВОЈ ОДЛАЗАК	39
САН	39
ПОРЕД МОРАВЕ И ТЕБЕ	39
ЕЛЕГИЈА	39
<i>Слободан Станковић, Ћуприја</i>	40
ДАРОДАВКА	40
КРЕМЕН	40
ПРОБУДИ СЕ ДУШО	40
ЖИВОТ МЕ МРВИ	40
<i>Слободан Јовановић Стубички, Ћуприја</i>	41
ВЕРА, ЉУБАВ, НАДА	41
ОПИЈЕН СРЕЋОМ	41
ЉУБАВ ЈЕ КАО ПЕСМА	41
<i>Бранка Зенг, Панчево</i>	42
И БИ ДАН НОВИ	42
НЕПОВРАТ	42
ШЕЋЊА	42
<i>Слободан Ивановић, Параћин</i>	43

МОРСКА ПЕСМА О ОМОРАВИ	43
ОЈ МОРАВО	43
ХОДАЧ ПО ЖИЦИ	43
<i>Радмила Милојевић, Параћин</i>	44
ЧУДНО СЕМЕ	44
КРСТО ПОЉЕ	44
И НЕБО ЋУТИ	44
<i>Стевица Јовановић, Лесковац</i>	45
САН.....	45
ЛЕЛЕК ШТО ОДЗВАЊА	45
<i>Драгана Миљковић, Лесковац</i>	46
ПЛАВООКИ АНЂЕЛЕ.....	46
ЖЕЉА.....	46
ТЕРЕТ ТВОЈЕ СУДБИНЕ	46
<i>Душан Јанковић, Бојник</i>	47
МЕТОХИЈО	47
<i>Добрила Стојановић, Лесковац</i>	48
СЕЋАЊЕ	48
<i>Тамара Стојановић, Лесковац</i>	49
ОСПОРЕНИ СОНЕТ.....	49
ПОРТРЕТ	49
<i>Горан Ђорђевић - Кика, Лесковац</i>	50
ЉУБАВ	50
ХРАМ ЉУБАВНОГ РАЈА.....	50
СТУБ СРЕЋЕ.....	50
<i>Горица Станковић, Лесковац</i>	51
ЛАКО ЈЕ МЕНИ.....	51
ЖЕНА.....	51
СЕНКЕ.....	51
ДВА КАМЕНА	51
<i>Андријана Митровић, Лесковац</i>	52
ТАЛАС	52
ТИШИНЕ.....	52
<i>Мимица Костић, Лесковац</i>	53
САЗНАЊЕ	53
НАШ ТРАГ У ВРЕМЕНУ	53
<i>Анита Јоксимовић, Лесковац</i>	54
УДАХ, ИЗДАХ	54
<i>Ана Јовић, Лесковац</i>	55
НАДА	55
ЈЕДНА ЗЕМЉА.....	55

МИСАО	55
<i>Ратка Марковић-Марјановић</i>	56
ПЕСМО МОЈА	56
НЕ ПИТАЈ.....	56
СКЛОНИ ТАЈ ПОГЛЕД.....	56
<i>Петрица Веселиновић, Београд</i>	57
БОГОЈАВЉЕНСКА МОЛИТВА.....	57
ПЕСНИЦИ УМИРУ ПЕВАЈУЋИ	57
<i>Јелена Мићић, Лесковац</i>	58
ЗВЕЗДА.....	58
СЕСТРИЦЕ	58
<i>Зоран М. Јовановић, Лесковац</i>	59
ПРИЗНАЊЕ	59
ВЕРУЈЕМ У ЈУЧЕ	59
<i>Снежана Михајловић, Шид</i>	60
У ШИДУ САМ ГОДИНЕ ПРОВЕЛА	60
У ПОЉИМА НЕКАД И САД.....	60
<i>Слободан Цвитковић, Шид</i>	61
ЈУТРО У ЗАВИЧАЈУ.....	61
РЕЦИТЕ МИ.....	61
ВОЛИМ СРЕМ.....	61
<i>Ана Станојевић, Шид</i>	62
САЧУВАЈМО НАШУ РЕКУ.....	62
<i>Борислав Гаврић, Бјељина</i>	63
НА БОСУТУ СТАРИ АЛАС.....	63
<i>Хаџи Ђорђе Љ. Воларевић, Шид</i>	64
ПОВРАТАК У ЗАВИЧАЈ.....	64
<i>Проф. Љубодраг Поповић, Беркасово</i>	65
ДЕСПОТОВАЦ ГРАД.....	65
<i>Веселин Вељко Вучковић, Батровци</i>	66
СТУДВА	66
<i>Јанко Шустер, Шид</i>	67
ЛИПОВАЧА	67
<i>Јован Бошњаковић, Илинци</i>	68
ЕЈ, РАВНИЦО.....	68
<i>Љиљана Јовановић, Беркасово</i>	69
ЗАВИЧАЈ.....	69
<i>Љубица Лазаров Свилокос, Шид</i>	70
БОСУТ.....	70
<i>Марија Чикарић, Шид</i>	71

МОЛБА.....	71
<i>Видак Г. Петровић, Шид</i>	72
ПОЉУБАЦ РЕКЕ БОСУТ	72
<i>Веселинка Игић, Шид</i>	73
КАРАЂОРЂЕВО	73
<i>Богданка Нанић, Шид</i>	74
БУЂЕЊЕ	74
<i>Слободан Боцо Бајић, Бања Лука - Шид</i>	75
ГЛАВНА УЛИЦА	75
<i>Иван Гаћина, Задар - Република Хрватска</i>	76
МОЈ ЗАДАР	76
ПРЕКО ТОРЊЕВА СИОНА.....	76
СКРИВЕНА ЉЕПОТИЦА.....	76
ВЈЕЧНИ БЕОГРАД.....	76
<i>Иван Ивановић, Аранђеловац</i>	77
ШТО	77
<i>Кристина Анђелковић, Лазаревац</i>	78
ПОГЛЕД НА ЊЕГА.....	78
ОД МАРТОВСКОГ ОНОГ ДАНА	78
СУЗО МОЈА	78
<i>Сузана Муштра, Сплит – живи у Италији</i>	79
МОРЕ	79
<i>Светозар Н. Поповић, Даниловград</i>	80
БАГРЕМ	80
Н Е Б О.....	80
<i>Зоран Николић Мали, Ђакус – Ниш</i>	81
ПРОПАЛИ ПЕСНИК.....	81
М Л А Д О С Т.....	81
ШИНТЕР ЖИВОТА	81
Р Е Ц Е П Т	81
<i>Зорица Перовић-Прентић, Прокупље</i>	82
БАШ МЕ БРИГА ЗА ПРОРОЧАНСТВА	82
ДОК СЕ НЕ ДОГОДИ	82
ЗА ПРЕЖИВЉАВАЊЕ СЕБЕ	82
СКИЦА ЗА БАЈАЛИЦУ	82
ТАЈНА	82
<i>Зоран Стошић, Прокупље</i>	83
ИЗНЕМОГЛА ЈЕ СТАРИЦА	83
ПОНОСНА ТОПЛИЦО	83
<i>Срба Ђорђевић, Крушевац</i>	84
КУЋА ОТВОРЕНИХ ВРАТА	84

ЛЕПОТА ХЕЛАДЕ.....	84
<i>Миљојко Милојевић, Београд</i>	85
БОЈ НА ПЛОЧНИКУ	85
<i>Мр Јован Михајило, Нови Сад</i>	86
ЦУРУ ИМАМ	86
ОЧИ СУ ТВОЈЕ МУШМУЛЕ ЗРЕЛЕ	86
У ПРОСТОРУ ИЗГУБЉЕН	86
ТИС ТИСАНА	86
<i>Радивоје Миладиновић Пацко, Параћин</i>	87
ВИДОВДАНСКИ ЗАВЕТ	87
ПРОТЕСТНА ПЕСМА ОСТАРЕЛОГ ПЕСНИКА.....	87
ЕЛА.....	87
<i>Томислав Милетић, Крушевац</i>	88
НА КРАЈУ	88
ХТЕО БИХ	88
АКРОСТИХ.....	88
СНЕЖАНИ	88
<i>Миомир Хари Ристовић, Крушевац(1938-2001)</i>	89
ИЗМЕЂУ МОЈИХ КРОВОВА	89
ИГРА.....	89
<i>Драгољуб Миладиновић Дади, Крушевац (1943-2006)</i>	90
ДРВО ЖИВОТА	90
ГОВОР ПЕСНИКА	90
<i>Сергије Михајловић, Крушевац (1888-1943)</i>	91
ПОРУКА.....	91
ПРВА И ПОСЛЕДЊА БРИГА	91
СВОЈОЈ ЛИЛИ	91
НАПРЕД.....	91
<i>Живко Јевтић, Крушевац (1898-1980)</i>	92
МЕСЕЧИНА	92
СЛУШАЊЕ.....	92
ДРВО	92
<i>Михајло Живић, Крушевац (1911-1943)</i>	93
МОЈ ЖИВОТ.....	93
ПРЕОКРЕТ	93
ЖДРАЛИМА.....	93
<i>Милан Симић, Крушевац (1905-1960)</i>	94
ПЕСМА ОСЛОБОЂЕЊА	94
ПРИВИДАН МИР	94
<i>Радослав Сандић, Крушевац (1914-1995)</i>	95
У ПРАСКОЗОРЈУ	95

ОЧИ КОЈЕ ГОВОРЕ	95
МЕСЕЧЕВЕ НОЋИ.....	95
<i>Велизар Станковић Корчагин, Крушевац (1922-1942)</i>	<i>96</i>
***	96
***	96
ЗВЕЗДА.....	96
<i>Миодраг Максић, Крушевац (1913-1943)</i>	<i>97</i>
МИ НЕ ВЕРУЈЕМО	97
<i>Добри Димитријевић, Крушевац (1910-1982)</i>	<i>98</i>
ШАРЕНИ ГРАД	98
ЗАВИЧАЈ.....	98
<i>Бранислав Л. Лазаревић, Крушевац (1910-1989).....</i>	<i>99</i>
СВИТАЊЕ	99
ПОЗИВАЊЕ	99
БЕКСТВО	99
ПРИЧАЈТЕ.....	99
<i>Антоније Маринковић, Крушевац (1917-1987)</i>	<i>100</i>
ЉУБАВ	100
БАЛАДА	100
ПИЈАНСТВО.....	100
<i>Слободан Стевовић, Крушевац (1924-1983).....</i>	<i>101</i>
ОДСУТНОСТ	101
НАРКОМАН.....	101
КЊИГОВОЂА	101
<i>Звездан Јовић, Крушевац (1935-2002)</i>	<i>102</i>
МОНОЛОГ У СУМРАК	102
РУБ СЕЋАЊА.....	102
<i>Живадин Лукић, Крушевац (1935-1999).....</i>	<i>103</i>
МОРАВА ЧУДЕСНИЦА.....	103
ТКАНИЦА	103
ОТИШАО САМ	103
<i>Зоран Мих. Крапчевић, Крушевац (1942-1992)</i>	<i>104</i>
ЛАЗАРЕВИ ВЕЧНИЦИ	104
ОПОМЕНА.....	104
КУЋА ОД ВРЕМЕНА	104
<i>Раде Милошевић, Крушевац (1947-1970).....</i>	<i>105</i>
МАМА ВЕРА КОТАНЧИЋ	105
<i>Звонимир Аздејковић (1953-1989).....</i>	<i>106</i>
ЗАПИС	106
ЗАГЛЕДАН У НЕДОГЛЕД.....	106
<i>Љубица Басарић, Крушевац (1933-1999).....</i>	<i>107</i>

„ЗЕНИТ“	107
ПОХОД	107
МИР	107
<i>Мирослав Димитријевић Кире, Крушевац (1945-2014)</i>	108
ДАМАРИ СТРАСТИ	108
САН У ПРОЛАЗУ	108
РУКОВЕТ	108
<i>Станислав Марић, Крушевац (1934-2012)</i>	109
ОЧИ ДАНА	109
НАДМЕТАЊЕ	109
ДУША СИВЕ ПТИЦЕ	109
<i>Милица Панин, Крушевац (1956-2015)</i>	110
И ПОСЛЕ СВЕГА	110
КАО И ТИ	110
САН	110
НЕ ВЕРУЈЕМ ТИ	110
<i>Небојша Лапчевић, Крушевац</i>	111
КАД ЈЕ КТИТОР БИО САСВИМ МЛАД	111
<i>Драгојло Јовић, Крушевац</i>	112
ЗЕНИЦА ОКА ТВОГ	112
СА ЛИПОМ СУ НЕСТАЛИ БОЕМИ	112
<i>Саша Милетић, Крушевац</i>	113
МЕСТО	113
ДОМ	113
<i>Дејан Ристић, Крушевац</i>	114
РУЖА	114
ВЕТАР	114
<i>Љубица Петковић, Крушевац</i>	115
СВИТАЊЕ У ЗАВИЧАЈУ	115
МАТЕРИНА ПОРУКА	115
МОЛИТВА ЗА ПЕСМУ	115
<i>Љиљана Пантелић, Крушевац</i>	116
ОДИГИТРИЈИ	116
УЗ БОГОРОДИЧИНЕ СКУТЕ	116
СОФИЈА	116
<i>Олга Петковић, Крушевац</i>	117
ГРАЧАНИЦА, СВЕВРЕМЕНСКА НЕВЕСТА	117
ВРЕМЕ	117
ПОД ДЕСАНКИНИМ ШЕШИРОМ	117
<i>Боривоје Бора Видојковић, Ћићевац</i>	118
РАДОЈКО ДРУЖЕ, РАДЕ БРАТЕ	118

ОВДЕ САМ А НИСАМ	118
<i>Владан Ристић, Крушевац</i>	119
НЕ ПИТАЈ.....	119
КРУШКА	119
<i>Братислав Костадинов, Крушевац</i>	120
АФОРИЗМИ	120
<i>Ивко Михајловић, Крушевац</i>	121
АФОРИЗМИ	121
<i>Михајло Ћирковић, Крушевац</i>	122
АФОРИЗМИ	122
<i>Далибор Ђокић, Брус</i>	123
ВРЕМЕ ЗАБЛУДЕ.....	123
ГДЕ	123
МОГЛИ СМО И ВИШЕ И БОЉЕ.....	123
ИЗВИНИ	123
<i>Горан Минић, Брус</i>	124
МИРИСАЛА ЈЕ НА ЈАГОДЕ.....	124
ЈЕДНА СЛИКА	124
РАСПРОДАЈА ОСМЕХА... ..	124
<i>Бранко Ћировић Ћиро, Ћићевац</i>	125
НЕСТАЈЕ СЕЛО	125
ОГЊИШТЕ.....	125
<i>Драган Матејић, Крушевац</i>	126
ТРЕШЊА	126
<i>Драгиша Павловић Расински, Крушевац</i>	127
СРПСКА ТУЖБАЛИЦА.....	127
<i>Зора Митровић, Крушевац</i>	128
ПАТЊА	128
УМЕТНОСТ	128
ПУСТОШ	128
МИСАО	128
<i>Јована Марковић, Љубава</i>	129
ДЕТЕ СРЕЋНОГ ЛИЦА	129
ДОБРОТА	129
КРОКОДИЛ	129
ЛОША ПЕСМА	129
<i>Виолета Лазаревић, Александровац</i>	130
РЕКА МОЈЕ ЉУБАВИ	130
ГРОЖЂАНО ЗРНО РАЂА НАДУ.....	130
<i>Зорка Вучковић, Александровац</i>	131
БЕЛИЛО	131

ЧАР	131
<i>Анта А. Џамић, Александровац</i>	132
МОЈЕ	132
<i>Невена Милићевић, Текија - Крушевац</i>	133
ПРИЈАТЕЉУ	133
ОКО	133
ХРАБРОСТ	133
КАД РЕЧИ ПАДНУ У ВОДУ	133
<i>Никола Стојановић, Крушевац</i>	134
АКО ТИ ЈЕ БОЉЕ	134
ТИ СИ ДОБАР ЧОВЕК	134
<i>Вељко Стамболија, Крушевац</i>	135
ДОБРО ЈЕ ИМАТИ КУЋУ	135
МИЛЕНИН ПОГЛЕД	135
<i>Даница Гвозденовић, Крушевац</i>	136
АКРОСТИХ ЗА ОЛГУ	136
НИСКА	136
САМА	136
У ЛЕТЊОЈ НОЋИ	136
<i>Даница Рајковић, Крушевац</i>	137
МОЈА АВЛИЈА	137
ИСПРАЋАШ МИ СНОВЕ	137
САМО ЈЕ НЕБО ИЗНАД НАС	137
ЧАША ВИНА	137
<i>Градмир Карајовић, Крушевац</i>	138
НАД ЖИВОТОМ	138
БРОЈАНИЦА	138
<i>Ненад Ђекић, Крушевац</i>	139
ЗБОГ ЊЕ ЈЕ И ЈЕСЕН ЛЕПА	139
ЦРВЕНА ХАЉИНА	139
ПОКУШАВАМ ДА ТЕ ЗАБОРАВИМ	139
<i>Сандра Миладиновић, Крушевац</i>	140
ТА ЖЕНА	140
НИЗ СОКАКЕ	140
<i>Стефан Кнежевић, Крушевац</i>	141
СЕЛО МОЈЕ	141
ОГЊИШТЕ	141
КАПИЈА СТИХОВА	141
ОПЕТ МИ ДОЛАЗИШ У СТИХ	141
<i>Тамара Бабић, Крушевац</i>	142
МИСЛИМ НА ТЕБЕ	142

НАША ЉУБАВ.....	142
НОЋ БЕЗ ТЕБЕ	142
ЧЕКАЈУЋИ	142
<i>Весна Михајловић, Крушевац</i>	143
ШНАЈДЕРИЦА.....	143
ПЕСМА О ПЕСМАМА.....	143
<i>Зорица Шошић Максимовић, Крушевац</i>	144
ГДЕ МИ ЈЕ ДУША.....	144
ПРЕОБРАЖЕЊЕ	144
ИЗДАЈА.....	144
<i>Бојан Мијајловић, Крушевац</i>	145
МОЖДА САМО ПОНЕКАД, МОЖДА И НЕКАД.....	145
ЈА САМО ЖИВИМ.....	145
<i>Дејан Петровић Кенац, Крушевац.....</i>	146
МОЈ ГРАД.....	146
ДОЛИНА СПОКОЈА	146
МИЛОСРДНИ АЊЕО	146
<i>Драган Ђирковић, Ломница.....</i>	147
БЕДА МОЈЕ УЛИЦЕ	147
НАСМЕЈАНИ.....	147
ПРОСТОТА МОЈЕ ДУШЕ	147
<i>Слађана Бундало, Крушевац</i>	148
МОЖДА	148
БОЈИМ СЕ	148
<i>Богдан Јевтић, Крушевац.....</i>	149
ЉУБАВ МЕ ТЕБИ ВОДИ.....	149
ТОПЛА ЧОКОЛАДА.....	149
КРУШЕВАЦ И ЗЕНИЦА.....	149
<i>Живомир Миленковић, Крушевац.....</i>	150
СА ГРОЖЂЕМ РАСТЕ ЖУПА ЦЕЛА	150
<i>Живојин Манијловић, Крушевац</i>	151
ТАМО... ..	151
ОЧУВАН.....	151
ПРИСНЕВАМ	151
<i>Мр Ратко Тодосијевић Баћо, Крушевац.....</i>	152
У ШЉИВИКУ	152
ЗАШТО	152
ТИ КОЈА ЧЕКАШ.....	152
О МЕНИ.....	152
<i>Живота Трифуновић, Кобиље.....</i>	153
ЛЕПШЕ ЈЕ У МОМ ЗАВИЧАЈУ	153

ВИНО ЛЕЧИ РАНЕ	153
НЕКА КРАЈ БУДЕ СРЕЋАН	153
УСНУЛО СЕЛО.....	153
<i>Јелена Петронијевић, Јабланица</i>	<i>154</i>
ЛЕТО ЖУРИ ЈЕСЕНИ	154
НА КОСУ МИ ПАДА СНЕГ	154
ДУГА.....	154
<i>Драган Тодосијевић, Треботин.....</i>	<i>155</i>
САД БИ ТИТО	155
СПАС	155
ЗИМА	155
БЕСКРАЈНЕ РАВНИЦЕ	155
ТАМНИ ОБЛАЦИ	155
<i>Дарко Колар, Шид.....</i>	<i>156</i>
СРПСКИ ГУСЛАР	156
САСВИМ СЛУЧАЈНО	156
МЕЋЕ ПЕВАЊА МОГА КРАЈА	156
<i>Мр Спасоје Ж. Миловановић, Крушевац</i>	<i>157</i>
ШТА ЈЕ ТО БИЛО ТАКО ЉУБАВНО	157
<i>Латинка Ђорђевић, Крушевац.....</i>	<i>158</i>
СВЕ ЈЕ ВАЖНО	158
ДУША	158
ЖЕЉА.....	158
КАД МОРЕ ЉУБИ	158
БАРКА	158
УПЛАКАНИ ЛЕПТИР	158
ИЗА СТАКЛА.....	158
ЦРНИ КИШОБРАН	158
<i>Мирослав Мића Живановић, Крушевац</i>	<i>159</i>
КРУШЕВЦУ ОД СРЦА.....	159
ПРОЛЕЋНА ЕТИДА	159
РАЗВИГОРАЦ	159
<i>Светлана Ђурђевић, Крушевац</i>	<i>160</i>
ЕПИЛОГ	160
КАЖИ	160
ЈА.....	160
ВРТЛОГ.....	160
<i>Љубодраг Обрадовић, Крушевац.....</i>	<i>161</i>
БАЛЕРИНА	161
НОВЕ... ..	161

ЗА ИЗДАВАЧА:

Удружење песника Србије – ПоезијаСРБ

Крушевац, Цара Лазара 142

Уредник часописа: Љубодраг Обрадовић

Редакција часописа:

Љубодраг Обрадовић; Дарко Колар; Светлана Ђурђевић;

Мирослав Мића Живановић; Спасоје Ж. Миловановић;

Латинка Ђорђевић; Лепа Симић; Живомир Миленковић;

Зоран Јовановић и Зора Митровић

Сарадник часописа: Љубица Петковић

Лектор: Вељко Стамболија

Уводна реч: Љубодраг Обрадовић

Дизајн корица: Јелена Ивановић

Дизајн знака *ПоезијаСРБ*: Зорица Бркић

Припрема за штампу: Љубодраг Обрадовић

Штампа: СаТЦИП - Врњачка Бања

Тираж: 100 примерака

Часопис излази два пута годишње

Ауторски хонорар за објављивање у часопису нисмо у ситуацији да платимо! Ако сте са тим сагласни пошаљите нам свој рад на имејл:

pesnik@poezija.rs

СIP - Каталогизација у публикацији

Народна библиотека Србије, Београд

82

ПОЕЗИЈА СРБ : часопис за поезију
/ уредник Љубодраг Обрадовић.

– Крушевац :

Удружење песника Србије

Поезија СРБ,

(Врњачка Бања : СаТЦИП).

– 29 cm

Два пута годишње.

ISSN 2335-0105 = Поезија СРБ

COBISS. SR-ID 205696012